

Half-Life

Írta: Francesco Poli

Fordította: Gajdács Ádám (Mr. Fusion / Aelric)

"Gazdagon, vagy koldusszegényen, de rendületlen hittel, a kudarc lehetőségétől sem tartva tettem, amit kellett, s küzdök álmaimért most is, szilárdabban, mint bármikor ezelőtt."

Ezt a regényt **Derek Kevin Smart**nak ajánlom

Találkozunk a csillagok között...

Nyilatkozat

Bárki, aki ezt a dokumentumot olvassa, kinyomtatja, vagy akár csak birtokolja, elismerte, hogy magára nézve érvényesnek tartja az alább leírtakat.

[A közérthető magyarázatok és megjegyzések szögletes zárójelben vannak, mint ez itt. Mindenképp ajánlatos az itt leírtak elolvasása, mert fontos dolgokról van szó, és megsértésük nem megbocsátható.]

Ez a regény a Valve Software által készített (és a Sierra On-Line inc. által forgalmazott) Half-Life című játék alapján készült. Minden, a Half-Life című játékban, vagy az ahhoz kapcsolódó munkákban szereplő szellemi termék, mint például, de nem kizárólag, a nevek, helyszínek, és jelképek a Valve Software tulajdonát képezik. Ezen regény megszületését a Valve Software nem segítette, és hivatalosan nem hagyta jóvá, így nincs befolyásuk a regény tartalmára, sem magára a regényre bármilyen formában, kivéve a regény megjelenésének megtiltásához való megkérdőjelezhetetlen jogukat. Amennyiben a Valve Software erre vonatkozó kijelentést tesz, a regény minden további kommentár nélkül megsemmisítésre kerül, és a továbbiakban nem lesz hozzáférhető a nyilvánosság számára.

[Tehát ami nem a Valve-é, vagy bárki másé, az az enyém. Egy kérés a Valve-hoz: ne pereljenek be! Ha csak egy mód van rá, kérem, ne pereljenek be!]

Minden más, amivel kapcsolatban sem a Valve, sem más jogi- vagy magánszemély hitelt érdemlően nem tudja bizonyítani, hogy az az ő tulajdonában van, az Francesco "Warzone" Poli szellemi terméke, és kizárólagos tulajdona, minden jog fenntartva. Ilyenformán a kiadvány sem egészben, sem részleteiben nem reprodukálható az eredeti 'Adobe Portable Document Format' (.PDF) formátumon kívül bármilyen más módon, a szerző egyértelmű, közvetlen, és *írással* engedélye nélkül.

[Ne másolja ki, és illessze be más szövegszerkesztő alkalmazásba az eredeti .PDF file bármely részletét, már csak azért se, mert ez nem csak zavarna engem, de elvesznének a szövegformázási elemek is, így a végeredmény kinézete eléggé megkérdőjelezhető volna.]

Mindazonáltal jogában áll kinyomtatni ezt a dokumentumot tetszőleges példányban, azzal a feltétellel, hogy a nyomtatás forrása az eredeti, módosítatlan, általam terjesztett .PDF file, valamint, hogy a kinyomtatott példányra ugyanazon megkötések érvényesek, mint az eredeti .PDF változatra.

Ezen kívül megengedett még a kinyomtatott forma szabad terjesztése, abban az esetben, amennyiben az az eredeti, csonkítatlan, módosítatlan .PDF dokumentumból készült, és a terjesztésért semmilyen, még a papír árát fedező költséget sem számítanak fel, valamint nyomtatvány leendő tulajdonosa elfogadja a fentebb meghatározott feltételeket.

[Kinyomtathatja, de semmilyen módon és formában nem árusíthatja ezt a dokumentumot, és mivel a hordozó eladása a rajta levő szellemi termék eladását is jelenti, ami pedig jelen esetben hivatalosan nem jóváhagyott, árusítása törvénybe ütköző cselekedet. Azonban mivel nem ön a kérdéses anyag szerzője, az ügy miatt végül engem vonnának felelősségre. Világos?]

Terjesztheti ezen kívül, sőt kifejezetten megkérném erre, az eredeti .PDF file-t, amennyiben az az általam kiadott teljes, módosítatlan verzió.

Azonban amennyiben például egy website-on kívánja hozzáférhetővé tenni ezt a file-t, ehhez előbb a szerző írással engedélyét kell kérnie, kivéve, ha maga a szerző kéri fel a file hozzáférhetővé tételére a szóban forgó website-on.

[Hacsak ön nem bizonyítottan érdemtelen erre, és az esetek nagy többségében erről nincs szó, engedélyt fog kapni; ez a kikötés főként azt a célt szolgálja, hogy ön és a site-ja általam megemlítésre kerüljön a file hozzáférhetővé tételének elismeréseképpen, és egy, az ön site-jára mutató link kerülhessen a projekt homepage-ére.]

Amennyiben számítógépes játékokkal foglalkozó magazin kívánná megjelentetni ezt a történetet a kiadványhoz járó CD-ROM-on, írással engedélyt kell kérniük, és eljuttatni részemre a file-t tartalmazó kiadvány egy módosítatlan példányát.

[Nem hinném, hogy ilyen veszély fenyegethet, de hátha valakinek támad egy hirtelen rossz gondolata...]

Ezen magyar fordítás a szerző, Francesco Poli tudtával, és beleegyezésével készült, és a fentebb olvasható kikötések maradéktalanul érvényesek rá. A magyar fordítás, az abban foglalt tartalomtól eltekintve, melynek részleteiben illetve teljes egészében a fentebb említett Francesco "Warzone" Poli, valamint a Valve Software a tulajdonosa, a fordító, Gajdács Ádám tulajdona, minden jog fenntartva.

[Tehát a regényt nem én írtam, csak a legjobb tudásom szerint lefordítottam. Mindazonáltal a fordítási munka tényéből származó eszmei(!) nyereség engem illet, és senki másét.]

Egyéb megjegyzések

A projekt homepage-e

A regényhez egy homepage is tartozik, ami megtekinthető a <http://members.xoom.com/hlnovel> címen.

A dokumentum olvasásához

Javaslom, hogy a következő lehetőségeket állítsa be az Acrobat Reader 'View' menüje alatt, melyek könnyebbé teszik az olvasást:

- Fit width
- Continuous
- Page only

Megjegyzés: az Acrobat Reader 4.0 verzióban ez kicsit másképp néz ki, egy új 'View' menü érhető el a CTRL+K billentyűk megnyomásával. A részletekről a program kézikönyvéből tájékozódhat.

1. Előtte

Black Mesa Kutatóintézet, Black Mesa, Mexikó

2002. július 12.

08:33

- Alfa osztag, állapotjelentést! Vétel.

A rádió megreccsent, majd egy hang szólalt meg belőle:

- Állapot negatív, uram. Vétel.

A férfi azonnal feldühödött. Ilyesminek nem lett volna szabad előfordulnia!

- Alfa, ismétljen!

- Alfa jelenti: állapot negatív. Az elsődleges célpont nem elérhető, vétel.

A férfi most már láthatóan ideges volt.

- A szentségit, Alfa! Ellenőrizték újra!

A férfi pillanatról pillanatra dühösebb lett, ahogy egyre csak rótt a köröket a jellegtelen, szürke falú helyiségben. Pokolba a diszkrécióval! Csak azért nem kellett volna ilyen hosszú utat megtennie, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e. Jobb lett volna, ha egy hosszú sorozat nyomában beront, ahogyan általában szokták, kit érdekel, ha pár agyas közben a tűzvonalba kerül? A végeredmény számít.

A módszerek mellékesei.

- Uram, le kellene higgadnia. Mosst már sszemmi baj nem történhet.

A sovány, sápadt, ám feltűnően jól öltözött alak a szokásos nyugalmával szólította meg az egyik sarokból, bátorító, furcsán sziszegős hangján. És tulajdonképpen igaza is volt. Valóban semmi baj nem történhetett. A férfi nagy levegőt vett, lassan kiengedte, majd lezökkent egy székre, épp mikor a rádió újra megreccsent.

- Alfa jelenti: negatív, uram. Vétel.

A nagy termetű férfi megint felpattant, és hevesen káromkodva a padlóra hajította a rádiót, olyan erővel, hogy az mélyedést ütött benne, és a rádió antennája is elgörbült.

- Uram, ha ssszabadna javasolnom...

A nagy termetű erre hidegen pillantott a vézna figurára.

- Lehet, hogy elrejtették, vagy tévedéssből máshová tették. Ha elhelyezünk ott egy jeladót, én könnyedén be- és kijuthatok, még a nulla óra előtt. Az anyag mosst már bármelyik pillanatban ott lehet.

A férfi dühös pillantást vetett rá, egy percreg töprengett, megint mélyet lélegzett, majd rábólintott.

- Úgysem sok más lehetőségünk van, vagy igen?

Bár még mindig dühös volt, rájött, hogy ha egyetlen lehetőséget is kihasználatlanul hagy, azzal csak felettesei haragját vonná magára. Ő volt a felelős ezért a műveletért, és őt vonják felelősségre, ha elszúrja.

Márpedig egyszer már elszúrta.

Lehajolt hát, és fölvette az épp hogy csak működő rádiót.

- Alfa, itt Hot Dog. Felcuccolni és indulás, vétel.

- Alfa felcuccol.

Egy perc telhetett el, miközben a páros is összeszedte holmijait, majd megérkezett a visszaigazolás.

- Alfa felcuccolt, mozgásban a kivonási pont felé. Vétel és vége.

- Nos, G, úgy látszik, megint egyszer megúsztuk.

A nagydarab, még mindig ideges férfi, és a hallgatag, sovány, mármár árnyékszerű alak elhagyta a helyiséget, és valamivel később tanú nélkül érkeztek a földalatti vonat megállójához.

BEEP "Figyelem: vérző seb." *BOOP* "Morfin adagolva."

Ez durva volt. Jócskán megérezte. Az az izé keményen harcolt, és ha nem talál sürgősen orvosi ellátmányt, a vérvesztése csak rosszabbodni fog. De hogyan találhatna emberi lénynek szánt orvosi készletet egy ilyen helyen? Már azért is szerencsésnek érezhette magát, hogy a ruha át tudta venni eltört lábának funkcióját, bár ez azért alaposan le fogja lassítani.

És a fájdalomcsillapító sem hat örökké.

Lenézett. Kétemeletnyi mélység volt alatta, de tudta, túléli. Alálebegett, meglehetősen lassan, a rózsaszínes felszín felé, és egy karcolás nélkül ért talajt. A zsákmánya még nem juthatott túl messzire, és az a hasadék, ami egy barlang bejáratának tűnt, látszott a leglogikusabb helynek a keresés megkezdésére...

Ekkor mintha harangszót hallott volna maga fölött, és felnézve meglátott egy újabb hajót, ami szintén mintha egyenesen a semmiből bukkant volna elő. Fura hangja volt, de maga a hajó ettől még nem vált kevésbé halálössé. Lézerlövegének torkolata izzani kezdett, mélybíbor tömeg formálódott előtte lassan, egy tömeg, amiből hamarosan egy antianyag-töltet formálódott ki. Nem volt vesztegetni való ideje, rohanni kezdett, amilyen gyorsan állapota csak lehetővé tette, és bevetette magát egy szikla mögé, csak pillanatokkal azelőtt, hogy az energiainpulzus porrá változtatta azt.

A hajó azonban elhúzott fölötte, és tudta, most van hat-tíz másodperc ideje arra, hogy bejusson, mielőtt az újratölt, megfordul, és újra tüzel. Nem húzta tovább az időt, rohanni kezdett a nyílás felé, és épp akkor ért fedezékbe, mikor a hajó újra rálőtt, épphogy csak elhibázva őt. Bekapcsolta reflektorát, és ellenfeleket keresve gyorsan körbevilágított a kamrában.

Senki sem volt odabent. A következő pillanatban megrázkódott a föld, a barlangot alkotó ismeretlen anyag pora szitált alá felülről, és ő egy másodpercet elkésve mozdult. Az egész mennyezet beomlott, a sziklák rázúdultak, és leverték a lábáról.

Megpróbált felállni, de a lábai nem engedelmeskedtek. Felnézni viszont fel tudott, így látta, hogy egy másik hajó lebeg pontosan fölötte, és egy, az átlagosnál nagyobb löveg izzik fel hátborzongató zöld fénnel. Ilyet nem látott korábban...

Torz nevetés hallatszott minden irányból, ebből tudta: bekerítették. Öten, tízen, nem, több mint húszan vették körül, undorító zöld bőrük, és egyetlen vörös szemük árulta csak el élőlény mivoltukat, mert testüket nagyobbbrészt fémes páncélzat borította.

Újabb lövés érkezett, a fájdalom túllépte az elviselhetőség határát, és mikor lenézett jobb karjára, látta, hogy az már nincs a helyén; helyette vér, szétkenődve mindenfelé, MP5-öse pedig egy eltorzult, megolvadt fekete fémdarab csak a földön.

BEEEEEP *BEEP* *BEEP* *BEEP* "Figyelem: jelentős csonttörés. A viselő halála fenyeget."

Ezt már alig hallotta, mert közben hangosan üvöltött. De aztán látóterébe a vér vöröse szivárgott, és többé már nem hallhatott semmit...

BEEP *BEEP* *BEEP* *BEEP* *DRRRRINNnnnnn* "Gyerünk, Gordon! Elkésel!"
Gordon Freeman egy pillanat alatt felébredt az ágyában.

Verejtékben úszott, és a szíve hevesen vert, ahogy ott ült, és megpróbált lehiggadni az iménti rémálom még mindig a szemei előtt úszó képei után.

Jobb keze a helyén volt, lábai mozogtak, sehol sem vérzett.

És a szobájában volt, egyedül, mint általában.

Nem ez volt az első eset, hogy ez a rémálom gyötörte. Annyira valóságos volt, hogy meg mert volna rá esküdni, néhány pillanattal ezelőtt még valóban ott volt...

"Gyerünk, Gordon! Elkésél!"

A tenyerével a még mindig az automatikus ébresztő üzenetet szajkózó órára csapott. Egy kicsit még szédelgett, de az alvás köde lassan már oszladozott. Az óra kijelzőjére pillantott: nyolc negyven. Már majdnem visszafeküdt, mikor rájött, hogy ma nem vasárnap van. És hogy a Rendellenes Anyagok laborban kellene lennie... Már vagy húsz perce!

A felismerés mozgásra ösztönözte, felpattant, és kirohant a fürdőszobába, majd egy gyors fogmosás után – fő a higiénia – visszatért, hogy felöltözzön. A nyakkendőjét sehol sem találta, ezért úgy döntött, ma mellőzi. Az inge pecsétetes volt, de aztán rájött, hogy a késéséhez képest ezt már igazán nem fogja számon kérni senki. Ráadásul egyetlen összetartozó pár zoknit sem talált, így két különbözővel kellett beérnie. A szemüvegét majdnem otffelejtette, ahogy kiviharzott a szobából.

A lakórészleg vasútállomása kevesebb, mint kétpercnyi futásra volt a szobájától, és onnan még tízpercnyi vonatozás várta a Rendellenes Anyagok Vizsgálati Laboratóriumáig. A folyosók, amelyeken végigrohant, gyakorlatilag üresek voltak, ami nem is volt meglepő, tekintve, hogy ebben az időben már mindenki dolgozott, kivéve persze a hazafelé tartó éjszakás öröket.

A vasútállomás egy nagyobb helyiség volt, ahol egy tucatnyi vágány futott a földön és a plafonon. Az övé a C Szektorba vezető volt, a legközelebbi a bejáráshoz. Biztonsági kártyáját az ott várakozó vonat leolvasójába csúsztatta, majd sietve beszállt. A vonat, minthogy nem észlelt több várakozót a peronon, lassan gyorsítani kezdett távoli célja felé, miközben az automatikus hirdetőrendszer éles, idegesítő hangja töltötte be a kocsit:

- Jó reggelt. A Black Mesa közlekedési rendszer üdvözlí önt. Ez az automatikus vonat a Black Mesa intézmény személyzetének biztonságát, és kényelmét szolgálja. A vonat a hármas szint lakórészlegétől..."

- Alany: Freeman, Gordon. Férfi, kora huszonhét év. Végzettsége: MIT, elméleti fizika, doktori fokozat. Beosztása: kutató asszisztens. Munkahelye: Rendellenes Anyagok Laboratórium...

- Térjen a lényegre, G. Miért gondolja, hogy ez az agyas bármilyen szempontból fontos lehet nekünk, vagy az ügynökségnek?

- Nos, uram, a hírszerzésünk szerint vannak bizonyos... Figyelemre méltó képességei, ha szabad így fogalmaznom.

Gordon a környezetére ügyet sem vetve ücsörgött a vonaton, miközben a kocsí épp aláereszkedett azoknak az aknáknak az egyikében, amelyek a komplexumnak ezt a részét alkották. A hirdetőrendszerből a látszólag végtelennek tűnő monológ hallatszott, olyan dolgokról, hogy hogyan tartják kellemes, állandó hőmérsékleten az egész komplexumot – ami azonban erős túlzás volt -, a biztonsági intézkedésekről – amelyek legtöbbje annyira biztonsági volt, hogy a részletekről alig néhányan tudhattak -, és hogy a HEV tizpróba aznap este kerül megrendezésre. Ez furá volt. A verseny ugyanis előző este zajlott le, és épp ez volt a fő oka annak, hogy Gordon későn ébredt. Az illető, akinek a hirdetőrendszer üzeneteit kellett volna frissítenie, nyilván hasonló állapotban lehetett, mint ő.

A vonat hirtelen megállt: egy vontató keresztelte a kocsí pályáját, egy csomó ládát húzva maga után. Gordon felsóhajtott, és azon gondolkodott, miért is mozognak ezek a vontatók ilyen borzasztó lassan. Nem értette, miért nem tudnak gyorsabbakat venni, pénzhiányra legalábbis semmiképp sem hivatkozhattak.

Azonban nem az övé volt az egyetlen vonat, amit a szállítmány áthaladása feltartott: valamivel odébb egy másik kocsinak is az útját állta a vontató, az is majdnem olyan üres volt, mint az övé.

Kíváncsian állt fel, hogy megpróbálja kideríteni, ki tarthat abba az irányba a napnak ebben a részében. Mintha egy jól öltözött fickó mutatott volna... Pontosan rá? Nem, a kocsik túl

messze voltak ahhoz, hogy tisztán lehessen látni, és a gyors ébredés utáni kótyagossága sem könnyítette a dolgát.

Gordon elhessegette gyanúját, és inkább azért kezdett fohászolni, hogy a kótyagosság később ne változzon újabb hasogató fejfájássá. Visszaereszkedett az ülésre, csak pillanatokkal azelőtt, hogy a vontató végre odébbállt a vonatok útjából, és mindkettő újra elindulhatott.

Ahogy a két kocsi közelebb ért egymáshoz, D megnézte magának azt az illetőt, akire G korábban rámutatott.

- Ez Ő? Nem, nem hiszem el. Semmi okuk nincs rá, hogy...
- Mégis, a legutóbbi információink erre az emberre utalnak.

D újra szemügyre vette a férfit, aki bár messze volt, de azért elég jól ki tudta venni. Határozottan tudós volt, ráadásul elég gyámoltalan alaknak tűnt. Olyannak, aki képes felfüggeszteni egy fegyverkísérletet, csak mert egy légy kerül a tesztkamrába. Vagy... Nem is. Még egy fegyverkísérletre sem volna hajlandó.

- Azt mondja, őrá utalnak... Tudja, mennyire megbízható a hírszerzésünk, mikor csak *utalnak* arra, hogy valami úgy van, ahogy sejtjük? Már el is felejtette azt a négy évvel ezelőtti incidenst? A hírszerzésünk *utalt* arra, hogy az emberünk ártalmatlan, erre elvesztettünk majdnem egy teljes osztagot.

- Én... Sssajnálom, uram.

- Mindegy. Tehát biztos abban, hogy a mi kis 'játékszerünk' időben ott lesz az anyagtárolóban?

Hányszor kérdezte már ezt. Tízszor? Húszszor? A válasz sosem változott.

- Így lesssz, uram.

- Hmm. Tudja mit, G? Egy szép napon szerezni fogok magának egy tisztességes fordítót. Nagyon fáraszt már a sziszegése.

G erre megigazgatta nyakkendőjét, és szorosabbra markolta aktatáskája fogóját, miközben a vonat tovább haladt a célja felé. Kemény nap lesz ez mindkettejük számára.

De még keményebb valaki másnak...

2. Rendellenes anyagok

- Következő megálló: Vizsgálati Laboratóriumok, C Szektor...

Gordon már türelmetlenül várta, hogy beérjen a munkahelyére. Kevesebb, mint két hónapja dolgozott csak itt, de már kétszer sikerült elkésznie. És ez olyasvalami volt, amit a fejesek nagyon nem szerettek.

A biztonsági intézkedések errefelé nagyon szigorúak voltak: egy vonatra bárki, minden különösebb nehézség nélkül felszállhatott, de magától le már senki sem juthatott róla, meg kellett várni, hogy egy biztonsági őr kiengedje az embert. Mindez valószínűleg az olyanok miatt készült, akik elég ostobák voltak ahhoz, hogy megkíséreljenek egy behatolást... Bár hogy hogyan juthatott volna be idegen a komplexumba, az rejtély volt, a létesítmény tíz kilométeres körzetében ugyanis kérdés nélkül lőttek az illetéktelenekre.

- 'Reggelt, Mr. Freeman! Úgy látom, késésben van – üdvözölte Alex, az aznap reggeli ügyeletes őr, miután a vonat ajtaján erre rendszeresített nyíláson át elvette, és ellenőrizte az azonosítóját.

- Álljon a megfelelő helyre...

Gordon levette a szemüvegét, a retina-letapogató sugara pedig függőlegesen végigpásztázta zöld szemeit.

- Jobb, ha siet, Gordon. Úgy láttam, már nagyon be vannak pöccenve odalent a vizsgálati helyiségben.

Ez nem lepte meg különösebben.

- Ne is mondja...

Gordon végre leszállhatott a vonatról, amit Alex egy gombnyomással elindított visszafelé, majd még mindig futva a C Szektor Rendellenes Anyagok Vizsgálati Laboratóriumának bejárata felé vette az irányt. Tényleg jobban tette, ha sietett. Odabent üdvözölte Masont, a fogadópultnál posztoló ört, akinek szemmel láthatóan a számítógéppel volt valami gondja – bár neki mikor nem volt? – de többre nem volt ideje, sietett az öltözőbe. Az szintén üres volt, tekintve, hogy már mindenki munkához látott, így csak annyi időre állt meg, míg megszabadult a ruháitól, és az öltözőszekrényébe hajigálta azokat, majd sietett tovább a HEV-k tároló helyiségébe.

Odabent három átlátszó henger állt, mindegyikhez egy-egy pult tartozott, amely hengerek ellenőriztek, töltöttek, és karbantartottak egy-egy HEV-t, mikor azt épp senki sem viselte. Az egyik henger még foglalt volt, a narancs-fekete ruháé.

Gordon nem tudta miért, de úgy tűnt, senki sem kedveli ezt a színt. Azt mondták, balszerencsét hoz, meg egyéb efféle babonás dolgokat.

Gordon azonban tudós volt, így a babonákkal sosem törődött. Megnyomta a nyitógombot, az üveg felemelkedett, így a henger kinyílt, és a HEV megkezdte az indítási folyamatot, minek során eloldotta a biztonsági horgokat. Ez tulajdonképpen azt jelentette, hogy a ruha egy halommá roskadt össze a padlón, de Gordon csak így tudta magára öltetni.

Amint a fedélzeti számítógép érzékelte a jelenlétét, a horgok köréje záródtak, de igyekeztek a lehető legkényelmesebben tartani. Enyhe bizsergést érzett az ujjbegyein, annak jelét, hogy a ruha letapogatta az ujjlenyomatát, majd egy szintetikus hang, ami, mint azt Gordon megfigyelte, különös módon mindig a viselővel ellentétes nemű volt, üdvözölte őt.

"Gordon Freeman viselő, a HEV IV-es sorozatú, veszélyes környezeti körülmények elleni védelmi rendszer üdvözli önt..." Ezután a szokásos bizsergés következett az arcán, ahogy az energiapajzs beburkolta a fejét, a szája kivételével, hogy az használható maradjon, és a szemüvegét, majd megjelent előtte a HUD.

A ruha már maga is egy erős páncélzat volt, sokkal erősebb, mint azt kinézete alapján sejteni lehetett, és erre jött még a beépített pajzsrendszer, ami beburkolta a teljes páncélt, és a

viselő fejét, így az mentes maradhatott mindenféle nehézkes, és, legalábbis így hallotta, drága sisaktól. A páncél- és pajzs-állapotjelző előbb sárgát, mutatott, majd ahogy a hang tovább beszélt, zöldre váltottak, névleges működést jelezve. Az egészségi állapota, százalékban kifejezve, a maximumon volt.

"... Legyen nagyon biztonságos napja."

A ruha ezzel a pillanattal teljesen üzemképessé vált, és végre újra megmozdulhatott.

Futva hagyta el az öltözőket, a ruha szinte láthatatlan, és majdnem teljesen zajtalan szervói sokkal nagyobb mozgási sebességhez segítették, mint amire saját erejéből képes lett volna, ami egyébként jól is jött, tekintve, hogy nem volt vesztegetni való ideje.

Miközben a vizsgálati helyiség felé ereszkedett a lifttel, a hangszórókból egy rövid csendülés, majd utána egy borzalmasan szintetizált férfihang recsegett fel:

- Doktor Freemant azonnal várják a Rendellenes Anyagok laborban.

Tényleg berághattak, ha már a hangosbemondón át kerestetik.

Kiugrott a liftből, és elszáguldott az analízátor másodlagos számítógépei, és az optikai lézer-vezetőpályák mellett, közben üdvözlésképpen odaintve barátainak. Már majdnem az ajtóhoz ért, mikor egy számítógépkonzol darabokra robbant, és tüzet fogott csak néhány méterre tőle.

- Válságos ponthoz érkeztünk! – kiáltotta Reines, aki a legközelebb volt a baleset helyéhez, miközben Gordon egyetlen összefüggő mozdulatsorral kapott le egy oltókészüléket a falról, és szórta meg vele az égő konzolt, amiben a ruha jelentős segítségére volt, kiegyenlítve a hirtelen súlypontváltozás hatását. Reines lehiggadva lépett közelebb a konzolhoz, hogy felbecsülje a kárt.

- Csak egy újabb rendszerhiba. Kösz, Gordon.

- Semmi gond, Jack. Később találkozunk.

Gordon nem ijedezett, nem ez volt az első alkalom mióta itt dolgozott, hogy valami elromlott a közelében; az ilyen bonyolultságú felszerelés hajlott arra, hogy előbb-utóbb meghibásodik, de a tapasztalatok azt mutatták, hogy ez általában inkább előbb következett be, mint utóbb.

Visszatette az oltókészüléket a falon levő töltőegységbe, majd belépett a vizsgálati helyiség vezérlőjébe, épp időben, hogy hallja munkatársai aggódó szavait.

- ... Ha nem ér ide tíz percen belül, a végén még kirúgják, vagy... Ah, Gordon! Itt vagy végre; már kezdtünk nagyon aggódni!

- Na végre! Minden rendben?

- Persze. Sajnálom Al, Jim, többiek... Az ébresztőórám úgy döntött, a mai reggelen dobja be végleg a kulcsot, és...

- Átkozottul igaz, Gordon, már nem olyanra gyártják az ilyen holmikat, mint régen. Semmi gond, ne aggódj.

A négyfős csapat megnyugodva tért vissza székeikhez, Strykert kivéve, aki Gordon mellett maradt néhány szó erejéig.

- Azért nincs időnk cseverészni; ma egy kicsit el fogunk térni a szokványos eljárásoktól, mert ez lesz a legtisztább Etherthel-minta, amit mindeztidáig sikerült beszereznünk, és nem kockáztathatjuk, hogy a legapróbb részletet is elszalasszuk.

Húha! Etherthel! Hallott már róla, és hihetetlen – vagy inkább misztikus – tulajdonságairól, de még soha nem volt lehetősége saját szemével látni.

- Kicsit eltérünk... Úgy érted, túltöltésre készülünk?

- Hmm... Igen, többek között. Ne aggódj, az a ruha majd gondoskodik a kényelmedről, ahogy az lenni szokott. De most már irány a vizsgálati helyiség, nincs vesztegetni való időnk!

Stryker ezzel a bejáratnál szembeni ajtó retina-letapogatójához ment, a letapogató felzúgott, az ajtó pedig feltáruult. Gordon, még mindig izgatottan, lesietett a lépcsőn a vizsgálati helyiségbe vivő lifthez.

- Maga mit keres itt? Nincs engedélye!

- Sajnálom, én...

Az őrs pisztolyával intett a férfi felé.

- Forduljon háttal a fal felé, a kezeit úgy tartsa, hogy én is lássam!

- Persze, tiszt úr...

Ahogy az őrs közelebb lépett, a férfi aktatáskáját meglendítve kiütötte a kezéből a pisztolyt, a második ütéssel pedig bezúzta a meglepett őrs gégejét.

- Ssszeretem ezt a hangot.

A férfi megigazgatta nyakkendőjét, majd belépett az itt tárolt anyagok közé, és olvasni kezdte a tárolókra akasztott címkéket. A felükkel végezhetett, mikor lépteket hallott közeledni a helyiség ajtaja felé.

- ... Igen, nem hangzik valami nehéz melónak. Nem tudom, miért kell négyes csoportokban vigyázni ezekre a vacakokra... Nem úgy néznek ki, mintha bármelyik is lábat növesztene, és elsétálna a közeli jövőben...

Három azért már egy kicsit sok lett volna. G gyorsan végignézte a hátralevő címkéket, és megkönnyebbülten kapta fel az egyik tárolót.

- Ha azt nézzük, mi minden van ide berámolva, csoda hogy még nem robbantunk fel mindannyian.

Miközben az egyik őrs elkezdte bebillentyűzni a nyitókódot az ajtó melletti konzolon, G megnyomott egy gombot egy kis távirányítón, mire egy narancsszín, gömb alakú energiamező jelent meg előtte. Egy pillanattal azelőtt merült el benne, hogy a három Black Mesa biztonsági őrs belépett a helyiségbe.

- ... És ne felejtse el, hogy Bennet már megint jól melléfogott.

- Na igen. Fogadok, hogy előbb-utóbb ki fogják rúgni. A fejesek nem szeretik, ha valaki hibázik, különösen, ha... Hé, ez meg mi a...?

- ... Gordonnak nem kell ezt végighallgatnia! Képzett szakértő, és...

Az ajtó szisszenve feltárult, és a két perlekedő gyorsan elhallgatott, ahogy Freeman belépett a vizsgálati helyiség előterébe. Az előtér tulajdonképpen csak egy kis karbantartó helyiség volt, néhány másodlagos monitorral, és két emberrel, akiknek vészhelyzet esetére kellett itt lenniük állandó jelleggel.

- Ah, itt vagy, Gordon. Gyerünk, engedjük be.

Két párhuzamos retina-letapogatás, és a hatalmas, különlegesen megerősített ajtó lassan, zümmögve kinyílt, hogy egy pillanattal később csendben bezáródjon, miután Gordon átlépett rajta. Megint csak egy biztonsági intézkedés, de a berendezés, ami odabent volt, nagyon is igazolta szükségességét.

A vizsgálati helyiség minden tudós megvalósult álma volt: a hatalmas analizátorsugár-emitter a helyiség középpontjában állt, helyesebben nyúlt alá a plafonról, ami jóval több, mint tíz méter magasságban húzódott, és majdnem fele ekkora átmérőjű volt.

Működés közben igazán impozáns látványt nyújtott, Gordon mindig nagyon izgalmasnak találta az analizátor fényeit, az egész mintha egyfajta élőlény lett volna, ahogyan az elképzelhetetlenül fejlett számítógépes technológia hihetetlen precizitással vizsgálta át az alatta elhelyezett anyagot.

A hatalmas berendezés persze jelen pillanatban nem működött, halvány, mármár ijesztő, vörös fény töltötte be a helyiséget, megvilágítva a falakat, az analizátor vezérlőpultját, és az anyagliftet.

Csikorgó hang vonta magára Gordon figyelmét, valahonnan fölüle és mögüle, ami hamarosan Stryker hangjává változott, aki a megerősített sugárzásvédő ernyő mögötti vezérlőből beszélt hozzá.

- Próba... Próba... Rendben, Gordon, Jimnek most szoltak, hogy valami gond volt az anyag-előkészítőben, ezért vagy tíz percet csúszni fogunk. De amíg várunk, gondoltuk, akár be is fűthetnénk az analizátort. Kezdhetjük a szokásos indítási eljárást, ha készen állsz.

Gordon leült a konzolhoz, és megkezdte az indítási eljárást. Az egész, legalábbis egy olyan képzettségű tudósnak, mint ő, nem volt több mint megfelelő sorrendben megnyomni néhány gombot, és megvárni, hogy a megfelelő fények zöldre váltsanak.

És pontosan ezt is tette, miközben Stryker a szokásos módon jelentette az eljárás folyását. Minden rendben, zökkenőmentesen haladt...

Pedig valami mégsem volt rendben. Nem tudta, mi lehet az; az érzés lassan ébredt fel agya hátsó zugában, és onnan kúszott előre, behatolva tudatos gondolatai közé.

Mintha az 'Etherthel' szó visszhangzott volna a fejében.

Etherthel.

Etherthel.

Etherthel.

- Valami baj van, Gordon?

- Ehm... Nem, semmi az égvilágon. Sajnálom.

Pedig hazudott: azért torpant meg, mert úrrá lett rajta a rémület. De hogy mitől félt, azt maga sem tudta.

Etherthel.

Etherthel.

Etherthel!

Biztosan nem visszhang volt. És mintha egyre hangosodott volna.

Kellemetlen érzések közepedte folytatta a munkát, és a hatalmas berendezés lassan életre kelt körülötte. De a hang nem tágított, egészen addig, míg a protontöltés-mérő felső kondenzátorainak rotorja fel nem pörgött.

Úgy múlt el, ahogy jött, de akkor is... Mi történt vele az imént? Mintha valamiféle előjel lett volna, egy hatodik érzék, ami azt súgta neki, hogy... Tartsa távol magát az Ethertheltől? De miért? És miért szűnt meg az érzés, mikor a rotor végül felpörgött? Gordon egyik kérdésre sem talált ésszerű választ. És ha nincs ésszerű válasz, akkor nincsenek konkrétumok; márpedig ő tudós volt.

'Ha bizonyítani tudod, igaz. Ha nem tudod, nem az.'

Márpedig ő így látta a világot; és a világ maga is így működött. A mottót ismételve dolgozott tovább, miközben Stryker újabb jelentései hallatszottak, és a berendezés teljes energiára kapcsol.

- Ne vesztegessük az időt, G. Kezdjen hozzá.

A tárolót elhelyezték a hatalmas berendezésben. Tíz perc, és ez az összes problémájukra végleges megoldást jelent majd.

- A destabilizáció megkezdődik, három... Kettő... Egy...

A felső rotor lassan forogni kezdett...

Úgy tíz perc telt el, és az anyagnak továbbra sem volt semmi nyoma. Gordon lassan összeszedte magát hirtelen támadt rettegés-rohama után, de még mindig nem volt teljesen nyugodt a dolog miatt; a berendezést nem lehetett túl sokáig üzemben tartani, még túltöltés nélkül sem.

Újra felnézett, és megállapította, hogy a látvány, még aggodalma szűrőjén át is, ugyanolyan csodálatos, mint máskor: a három ovális, majdnem teljesen sík felület, amelyek tulajdonképpen a felső kondenzátorok voltak, úgy százas percenkénti fordulatszámmal pörögtek, miközben a protontöltés-mérő vadul küldözgette ezerszínű villámait a letapogatási fókuszba, amit hamarosan a fő vizsgálósugár szédtően bámulatos kék nyalábja is elér majd. A gyorsan forgó rotorok nagy zajt csaptak, de Stryker hangját így is kihallotta belőle.

- ... Felső kondenzátorok töltöttsége kilencvenkilenc százalék, és...

A hangszóróból ekkor egy rövid időre csak zúgás hallatszott, ahogy az interkom néhány másodpercre kikapcsolt, majd újra életre kelt:

- Jó hírek, Gordon. Úgy látszik, sikerült végre kitakarítaniuk azt a szemétdombot odalent a tárolóban. A minta most már hamarosan megérkezik.

Ez tényleg jó hír volt. Túl akart már lenni ezen az egészen, amilyen gyorsan csak lehet. Akár hitt ebben az egész hatodik érzék-dologban, akár nem, nagyon nem volt ínyére, amit érzett az imént. Az analízátor elérte a teljes töltést, és kevesebb, mint egy perc múltán már túltöltésben lesz.

Ez egy eléggé nehezen magyarázható állapot, gondolta, miközben megpróbálta elhessegetni magától aggodalma maradékát is, nagyon távolról valami olyasmi, mint amit még a kilencvenes években műveltek az akkori PC-kkel: ha az ember túlhúzta őket, nagyobb teljesítményre voltak képesek, de ha nem vigyázott eléggé, hamarosan dobhatta a szemétre az egész gépet.

Ekkor az anyaglift biztonsági rácsának négy sarkán levő jelzőfény villogni kezdett.

- Úgy tűnik, megjött a minta, Gordon. Próbáljunk minél gyorsabban végezni ezzel...

Még Stryker hangja is némiképp aggodalmasnak hangzott. Gordon kíváncsi lett volna, hogyan éreznek erről az egészről a vezérlőben levő társai... De persze tudta a választ: csak a jó öreg rettegés tért vissza még egy kicsit, és a többiek odakint teljesen normálisan, biztonságban érzik magukat, mint ahogy minden normális és biztonságos is volt.

A védőrács leereszkedett, egészen a padlószint alá, miután a lift megállapodott a helyén, rajta az Etherthelt tartó targoncával. A hatalmas berendezés elérte a túltöltést, a felső rotorok, immár haszontalanná válva, megálltak, és a vezérlőből megint megkezdődött a litánia.

Az Etherthelt leginkább gyönyörűnek lehetett mondani, ahogy piramis alakúan, lágy fénnel ragyogva ott nyugodott a targonca fogóiban, szinte türelmetlenül várva, hogy kielemezzék végre. Gordonnak azonban jelen állapotában magának a Sátánnak a földi megtestesülése is lehetett volna. Egyszerűen vacogott a félelemtől, miközben igyekezett rávenni magát, hogy megközelítse a targoncát. Csak egy lökés, egyetlen erős lökés az analízátor felé, és már túl is van rajta. Egyszer, s mindenkorra.

Sikerült egy újabb lépést tennie előre.

- Gordon, mi van ma veled? Már megint a nőkön jár az eszed?

- N... Neem, csak...

Nagy levegőt vett, áttörte félelme előtte feszülő hártáját, és a megpróbáltatástól zsibbadt aggyal megragadta a targonca fogantyúját, majd még mindig lehunyt szemmel tolni kezdte az analízátor sugara felé. Összpontosítását egy pillanatra Stryker hangja zavarta meg.

- Gordon, azt hiszem... Nem, semmi. Jócskán a határokon belül volt. Folytasd csak.

Mármár emberfeletti elszántsággal tovább nyomult előre, és az anyagminta végre érintkezett a sugárral.

Gyorsan hátra is lépett, még mindig természetellenes rémülettel, és az analízátort figyelte. Furcsa volt; a sugárnak pontosan a mintára kellett volna esnie, ám e helyett körülfolyta, és a padlóba áramlott a fókuszpont alatt. Elég fura egy analízis, legalábbis őt ilyesmire sosem képezték ki.

- Egy pillanat, Gordon, ez meg mi a...? Irgalmas Isten!

Gordon gondolatai megakadtak, és egy pillanatra még félelme is elszállt, mikor az analízátor sugara megváltoztatta áramlásirányát, és eltalálta az egyik felső kondenzátort, színpompás szikraeső és fülsiketítő robbanás kíséretében szilánkokra tépve azt.

- Ne! Vissza kell fordítanunk...

- Leállni! LEÁLLNI!

- Nem tudunk leállni?

- Hogyhogy nem tudunk leállni? A vészhelyzeti eljárást, azonnal!

A vezérlőben levők nyilvánvalóan eszeveszetten próbálkoztak. Gordon viszont zavart volt, és mozdulni is képtelen, mikor a padló rázkódni kezdett.

- Megkísérelni a leállást! Újra! ÚJRA!

Valami nagyon rossz dolog történt, mert végül még a hangosbeszélő is megreccsent:

- Tömeges rendszerhibák a C Szektorban! Ismétlem: tömeges rendszerhibák a Céée Szeeeee...

A hang lelassult, majd végleg elhallgatott.

A rázkódás egyre erősödött, Gordon elesett, és a vezérlőkonzolba verte a fejét. Egyre inkább összezavarodott, ahogy látása elhomályosult. Azt azért látta, hogy az Etherthel mintából indulva zöld fénysugarak szelik át a levegőt, és látszólag véletlenszerűen verődnek vissza a falakról.

- Istenem... Mi a pokol folyik itt...?

Az egyik sugár egyenesen áttörte a vezérlő pajzsát, az ott tartózkodók kiáltásait alig lehetett kihallani a sugár érintése nyomán felrobbanó berendezések zajából. A másik két kondenzátor is felrobbant, ahogy a sugarak végül mintha valamilyen mintába rendeződtek volna: elkezdtek visszaverődni a falakról, az egyik csak centiméterekkel kerülte el Gordont, és újra megérintették a vizsgált mintát a sorozatos robbanások közepedte. Pillanatok múltán már a sugarak legtöbbje visszaverődött a mintára, ami fölött egy nagy zöld gömb formálódott ki, és indult növekedésnek. A robbanások mintha megszűntek volna Gordon számára, már nem látott mást, csak a gömböt. Hipnotikus hatása volt, egészen olyan, mintha...

Azután Gordon meggyötört tekintete előtt elsötétült a világ.

Gordon a bíborral csíkozott égre bámult. Csodálatos volt, de mégis: a Föld melyik táján lehetett? Körülnézett: valamilyen kertfélében feküdt, legalábbis ő annak gondolta. Úgy tűnt, mindent valami fura, lágynak tűnő rózsaszín nyálka borít. Hamarosan rájött, hogy egy sekély mélyedésben fekszik a földön, ami szintén nyálkával van tele.

Valahonnan messziről mintha kutyaugatást hallott volna. Egyre furcsább.

Lenyúlt a nyálkatócsába, hogy talpra küzdje magát, minek következtében egy rózsaszín, balkezes kesztyűre tett szert. Ruhájának HUD-ja bioveszély-jelet villantott fel neki, jelezve, hogy a kinti levegő mérgező, és a ruha szűrőrendszere üzemel. Lélegzetvételei természetellenesen zajosak voltak, ami megerősítette ezt a tényt.

Mennyi ideje lehet már itt?

Mennyi ideig maradhat még, mielőtt a ruha légszűrője kileheli a lelkét, és azt a belélegezhetetlen akármit kell kipróbálnia, ami a hely levegőjét alkotja?

Körbefordult, hogy jobban szemügyre vehesse a környezetét. A hely nem hasonlított semmire, amit valaha is látott, ám valahogy mégis ismerősnek tűnt... Mintha egy régi álomból származott volna, de nem tudta pontosan felidézni.

Közelebb ment a kertet övező egyik falhoz. Az azon levő nyálka nem folyékony volt, mint a tócsa, amiben korábban feküdt, hanem kemény. Nagyon is kemény. Óvatosan megütötte, de semmi reakciót nem vett észre. Bármilyen volt is ez az anyag, itt olyan keménnyé vált, mint a kő.

- Nagyszerű, Gordon. És most mi a pálya?

A szeme sarkából ekkor zöldes ragyogást vett észre, mire megfordult, így egy zöld gömböt láthatott meg, vagy egy méterre a talaj fölött lebegni. Fura.

Megérintette, az pedig felrobbant, és ismét ráborult a sötétség.

Gordon egy barlangban tért magához, legalábbis valamiben, amit ő barlangnak gondolt, ugyanis majdnem teljes sötétség vette körül. A bioveszély-jel kitartóan vörösített.

Felállt, és azonnal hangok ütöttek meg a fülét bal felől. Tehát legalább itt is van valamiféle légkör, ha igaz. Hallgatózni kezdett, a hangok pedig mintha erősödtek volna. Hamarosan egyfajta torz nevetésként azonosíthatta őket.

A tetőtől talpig fémmel borított lény szinte a semmiből jelent meg előtte, és visszalökte a földre.

Miközben Gordon szédülten, és ijedten próbált a lényre összpontosítani, az leeresztette karjait, az ujjai majdnem a kivehetetlen talajt érintették. Elektromos kisülések kezdtek áramlani a talajból a lény felé, ami hirtelen felemelte karjait. A kisülések ereje megnőtt, a lény pedig Gordonra mutatott. Az utolsó kisülés egyenesen átszáguldott rajta, legalábbis neki úgy tűnt, mielőtt a világot újra elnyelte a sötétség.

3. Váratlan következmények

A helyiség romokban hevert; a felső kerék három darabba szakadva zuhant a padlóra, a destabilizációs gyűrű pedig teljesen használhatatlanná vált, egy hatalmas kráter engedett rajta betekintést a teljesen eltorzult belső alkatrészekre.

Egy Szolga bukkant fel. G kirohant a vezérlőből, hogy megszabaduljon tőle, mielőtt még ideje lenne feltölteni magát, de mielőtt beléphetett volna a romhalmazzá változott helyiségbe, az egyik katona megelőzte: közvetlen közletről ráduplázva végérvényesen gondoskodott a Szolgáról.

D, alig térve magához a katasztrófa látványából, szintén kisietett a magasabban levő vezérlőből, és berontott a destabilizátor helyiségébe.

Nem tűnt valami boldognak, és G nagyon jól meg tudta érteni, miért nem az.

- Most pedig G, szépen elmagyarázza nekem, mi történt. És ajánlom, legyen nagyon meggyőző!

- Uram, én a rám eső résszt helyesen végeztem el. De honnan tudhattam volna, hogy a destabilizátor...

- Ne magyarázkodjon, G! Egyetlen oka lehet annak, ami történt: amit maga visszahozott, az nem Etherthel volt.

D a nyakánál fogva megragadta, és felemelte G-t a földről.

- Ez volt az első, és egyben utolsó tévedése, G! Tudja, mit fognak szólni ehhez a feletteseink!

G olyan hirtelen huppant vissza a földre, hogy elejtette aktatáskáját, arca fájdalmat tükrözött, miközben gyorsan visszaszerezte.

- Most már csak abban reménykedhetünk, hogy az Etherthel-minta még érintetlenül ott van a C Szektorban, különben a 'B' tervet kell alkalmaznunk, hogy le vadásszuk a nagy N-t. ... És jobb volna magának, ha soha nem tudná meg, miről is szól a 'B' terv.

D egy rádiót húzott elő álcaruhája egyik zsebéből.

- Tango, állapotjelentést, vétel.

Azonban zajon kívül más nem hallatszott, amitől a férfi megint láthatóan ideges lett, arca vörös színt öltött.

- Tango, állapotjelentést. Tango, jelentkezzen! Azonnal jelentkezzen!

Egy ideig még mindig csak zaj hallatszott, majd egy ijedt hang szólalt meg.

- Tango, egyes felderítő jelentkezik, uram! A helyzet kritikus, dimenzióhasadék, ismétlem, dimenzióhasadék alakult ki! Négyes osztályú rezonancia-kaszád, középpont a Rendellenes Anyagok vizsgálati labor. Jelenlegi mérete egyes négyes nulla nulla méter, leépülési sebesség...

A hang folyamatosan gyengült, majd végképp elhallgatott, ahogy D ökle egyre erősebben szorult a rádió köré, és végül összeroppantotta azt. Minden eddiginél dühösebben lépett a magát épphogy csak összeszedő G elé, aki egy pillanatra nézhetett csak fel D dühös arcába, mert egy, a gyomrára mért ütés újra a padlóra küldte.

Egy távoli sziréna hangja visszhangzott Gordon fejében, körülötte minden koromfekete volt.

- Ez már a pokol lesz végre...?

Nem akarta kinyitni a szemét, abban a reményben, hogy akkor egyszer csak minden újra normálissá válik. Ha nem nyitja ki a szemét, talán kiderül, hogy egész idő alatt csak álmodott.

A szirénahang lassan erősödött, de csak akkor jött rá, hogy a vizsgálati helyiségben levő sziréna hangját hallja, ahol ő maga is van, mikor egy elektromos kisülés reccsent alig néhány lépésnyire tőle.

Öntudatát lassan teljes mértékben visszanyerve, Gordon felállt, miközben az elektromosság tovább csapkodott körülötte a helyiségben. Most már egész biztosan nem álom volt, de még ha az is lett volna, túl valóságosnak tűnt ahhoz, hogy egyszerűen ne tegyen semmit. Mert az biztos volt, hogy ha egyhelyben marad, hamarosan halott lesz. Gondolkodás nélkül, szinte csak ösztöneitől vezetve kezdett a kijárat felé botladozni, mialatt ismét csak alig centiméterekkel vétette el egy újabb kisülés.

Az előtér teljesen elpusztult, mindkét barátja egy-egy vértócsában hevert. Nyilvánvaló volt, hogy menekülni próbáltak, de a robbanás elkapta őket. Gyászolni azonban nem volt idő, mert ha túl sokáig időzött volna itt, rá is hasonló sors vár. Megpróbálta kinyitni az ajtót, de az ujjai nem fértek be a résekbe, így hát gyorsan körülnézett a helyiségben, valami olyasmi után kutatva, amivel kifeszíthetné az ajtót, és egy szerszámos táskát pillantott meg.

Átvágott a szobán, hogy elérhesse, miközben egy újabb kisülés csapódott be alig valamivel az ajtón kívül. A szerszámos ládában néhány csavarhúzó, szigetelőszalag, és csavarok voltak. ... Meg egy feszítővas!

"Új birtokba vett eszköz: feszítővas. Egyes zseb módosítva, fogadásra kész." Ez is egyike volt ruhája számos kellemes tulajdonságának.

Megint átvágott a helyiségen, felfeszítette az ajtót, majd becsukta maga mögött. Az ajtó mögötti kis folyosót csak a vörös vészlámpák fénye világította meg, a falak azonban jó állapotban voltak. A sziréna még mindig üvöltött.

Végigment a rövid folyosón a lifthez, és megnyomta a hívógombot. Semmi sem történt. Egy kósza gondolat, és a ruha azonnal reagált, automatikusan a kezébe adva a feszítővasat, hogy felfeszíthesse vele a lift ajtaját. Bekukkantott, és mivel sem fentebb, sem lentebb nyomát sem látta a liftnak, úgy döntött, a menekülőlétrát veszi igénybe. Egy újabb gondolatra a feszítővas már el is tűnt a tárolójában, külső szemlélő elől teljesen elrejtve.

Gordonnak eszébe jutott, hogy mikor először viselt ilyen öltözetet, a ruha minden egyes funkciója a technika egy-egy csodájának tűnt számára.

Most pedig összesen ez volt mindene, ami segíthette a túlélésben. A sors iróniája, gondolta, miközben a sziréna üvöltésétől visszhangos aknában, a felülről szitáló betontörmelék porában felfelé kapaszkodott, hogy az öltözetet kimondottan azért fejlesztették ki, hogy az emberek benne biztonságosan haladhassanak át veszélyes területeken, viszont mindeddig csak laboratóriumi körülmények közt került kipróbálásra.

Gordon elhessegette magától ezeket a gondolatokat, mikor kikapaszzkodott a következő emelet folyosójára. A mennyezet majdnem teljesen beomlott, néhány nagy vasbeton-elem hevert a padlón, a szükségvilágítás teljesen megsemmisült. Egy zöld energia-kisülés csapódott be néhány méterrel előtte valamibe, amit a folyosó fala elrejtett előle, és szikrák repkedtek mindenfelé. A vezérlőhelyiség pont előtte volt, a zöld kisülések még mindig tépték-szaggatták, ki-kimarva egy-egy darabot az ottani berendezésekből.

Miközben felkészült, hogy átrohanjon a vezérlőn, egy pillanatra felötlött benne, hogy talán meg kellene néznie, mi maradt a barátaiból. Azonban felvillant előtte a jó öt perce odalent látott két ember képe, és alig tudta legyőzni rosszullétét. Ekkor jött csak rá, hogy ott és akkor tulajdonképpen az égvilágon semmit sem érzett.

Most azonban más lett volna; az ösztönök már megtették a dolgukat, és Gordon sejtette, hogy valószínűleg elájulna, ha még egyszer valami olyasmi kerülne a szeme elé.

Így aztán inkább csak az egy darabban való áthaladásra kezdett összpontosítani. Kivárta, míg a kisülések egy pillanatra megritkulnak, és a ruha segítségét is kihasználva minden erejét beleadva rohanni kezdett. Épphogy csak sikerült neki, a következő kisülés oda csapódott be, ahol alig két másodperccel azelőtt volt. Hátra sem fordulva száguldott ki az ajtón.

Reines alig valamivel a bejáratnál odébb, attól rettegve, hogy a kisülések eltalálják, egy cső mögött rejtőzött.

- Gordon? Gordon! Te élsz, az Isten áldja azt a védőruhát!

Reines ijednek, de izgatottnak tűnt is egyben.

- Karl... Mi történt?

- Rezonancia-kaszádót idéztünk elő, Gordon! Rezonancia-kaszádót! Pont, ahogy egész idő alatt mondogattam. Átkozott adminisztrátor, nem volt hajlandó hallgatni rám...

Gordon néhány pillanatig tűnődött a lehetőségen, miközben Reines tovább fecsegett, mint egy izgatott gyerek.

- Rezonancia-kaszád? De hát az... Az lehetetlen! Nem lehet *létrehozni* egy rezonancia-kaszádót, főleg nem egy olyat, ami képes lerombolni egy olyan masszív építményt, mint a vizsgálati helyiség és a vezérlő!

- Pedig mégis sikerült! És a hatása... – Reines izgatottsága rövid életűnek bizonyult, mostanra ugyanis erőt vett rajta a szomorúság – A hatása nem csak azokra a helyiségekre korlátozódott.

Gordon csak ekkor vette észre, milyen méreteket öltött a pusztítás itt is: a számítógép-állványok a folyosó teljes hosszában a padlón hevertek, a központi számítógéphez kapcsolódó egyik terminál pedig felrobbant.

Az egyik eldölt állvány mögül két láb látszott ki. Elindult volna, hogy megnézzék őket közelebbről, de Reines megállította.

- Jobb, ha inkább nem akarod látni, mi van ott. Nem valami szép látvány.

Francba!

- Van más túlélő a környéken?

- Én egyről sem tudok. Már körülnéztem, de... – Reines kis szünetet tartott – Nem találtam senkit. Már éppen indulni akartam, de aztán eszembe jutott, meg kellene próbálni megnézni, hátha valaki megúsza a vizsgálati helyiségben, vagy a környéken.

- Működik a lift? Nagyszerű. Odabent sincs több túlélő. Próbáltál segítséget hívni?

- Képtelenség. A terminálok vagy tönkrementek, vagy megszakadt a kapcsolatuk a hálózattal, a telefonok süketek. Idelent ragadtunk.

- Akkor mire várunk még? Jobb lesz, ha indulunk.

- De...

- Nincs időnk meggyászolni a többieket. Ha nem jutunk ki innen, mielőtt a szerkezeti károk súlyosbodnak, a végén mi sem járunk jobban náluk!

Reines kissé zavartnak tűnt, miközben néhány pillanatig töprengett.

- Én... Azt hiszem, igazad van. Mutasd az utat.

Gordon és ő csendben vágta át a helyiséget, és beszálltak a működőképes liftbe. Miután megnyomták a gombot, már csak a sziréna, és egy halk csikorgó hang hallatszott a kabinban.

- Ismét csak kudarcról számolhat be, D. Mondja, miért kellene még egy esélyt adnunk magának?

A természetes férfi szemmel láthatóan kényelmetlenül érezte magát. Bár az adás egy kisméretű képernyőn keresztül jutott el hozzá, felettese hangjából tisztán kiérezte; ezt most nem ússza meg szárazon.

- Nekem... Van egy másik tervem! Van egy GRS a tudóscsoportban. Ő lesz a kulcsunk Xenhez.

- Egy GRS. A saját hibánkat az ellenség egyik hibájával helyrehozni... – Itt kis szünet következett, D pedig lélegzetvisszafojtva várt – Nem, átlátjuk a terve lényegét. Fontolóra vesszük ezt is, mint lehetőséget. Minden jót.

A kapcsolat megszakadt, és D hirtelen egyedül maradt.

Csendben, térdre rogyva, lehuny szemekkel várta a halált.

A rövid utazás után a páros kilépett a liftből, baljukon árnyék mozdult.

- Végre, valaki még életben van itt! – indult előre Reines, hogy üdvözlje a túlélőt. Gordon egy pillanattal lemaradva követte, ám Reinst hirtelen egy ütés terítette le.

BEEP *BEEP* "Figyelem: ismeretlen ellenséges biológiai egyed harminc méteren belül. Az egyed nem azonosított. Különleges elővigyázatosság javasolt."

A feje sárga volt, és alaktalan, szemeknek semmi nyoma. Ruháját, mert ruha volt rajta, száradt vér, és egyéb - talán agyvelő – maradványok borították. Deréktól lefelé akár még embernek is lehetett volna nézni, de karjai legalább olyan hosszúak voltak, mint a teljes magassága, és három-három éles karomban végződtek, amelyek épp ekkor ernyedtek el a Reiness leterítő csapás után.

A lény lassan, de kitartóan botladozott Gordon felé, következő áldozata megtámadására készülve. Gordon lepillantott Reinessre, aki a jelek szerint még életben volt, majd vissza a lényre.

Most mitévő legyen?

Töprengésének pisztolylövéseknek a folyosó falai közt ide-oda verődő visszhangja vetett véget.

A lény meglepő fürgeséggel fordult meg, hogy szembenézzen az új fenyegetéssel. Háta, most hogy láthatóvá vált, még undorítóbbnak tűnt, mint elülső része, ugyanis teljesen felhasadt, láthatóvá téve a belső szerveket, amelyek valamilyen rejtélyes oknál fogva nem borultak ki belőle a padlóra.

- Hadd szóljon! – kiáltotta Andreas Mason, a fogadópultnál ügyelő őr, miközben folyamatosan tűz alatt tartotta a lassan feléje lépkedő lényt. Négy, öt, hat halálos pontossággal leadott lövés egyenesen oda, amit a lény fejének lehetett volna nevezni, és semmi hatás.

Hét, nyolc... Aztán egy csettenés.

Majd még egy.

És egy újabb.

A jelenetet dermedten bámuló Gordon egyszer csak a kezében találta a feszítővasat. Mi az ördögöt kereshetett ott? Semmi szüksége nem volt rá, így parancsot adott az elrakására, de semmi sem történt.

Már éppen megpróbálta volna egyszerűen letenni a földre, mikor rájött, hogy mozog. Lassan, nagyon lassan, de határozottan a lény felé mozdult, amit a biztonsági őr éppen egy jól irányzott rúgással igyekezett megállítani, különösebb eredmény nélkül. Látása elhomályosult, ahogy egyre jobban megközelítette azt a valamit. Úgy vélte, látja, amint az őr mond valamit, de nem hallotta. Igazság szerint az égvilágon semmit sem hallott.

Magukat önállósított kezei lassan felemelték előtte a feszítővasat, majd gyorsan a lény fejére sújtottak vele. Azután újra, és újra, egyre gyorsabban és gyorsabban.

Egészen addig, míg időérzéke újra normálissá nem vált, és egy fejetlen szörnyeteg hevert előtte egy undorító, zöld nyálkatócsában, amely nyálkából jutott az őrre, a saját ruhájára, és a feszítővasra is.

- Én... Huh... Húha! Ééés én még azt hittem, maga egy legyet sem tudna agyoncsapni, még ha az élete függne is tőle.

Gordon úgy fűjtatott, mint egy gőzgép, tekintete ide-oda ugrált a feszítővas és a test között, miközben egy újabb férfi, aki szokásos fehér laborköpenyt viselt, érkezett bal felől.

- Ne csak álldogálj ott, segítsünk a barátodnak. Rengeteg megbeszélnivalónk van még.

Körülötte semmi, és senki.

Csak romok, pusztulás, és a szirénák hangja.

"Nyisd ki a szemed! Gyerünk, ébredj!"

Tényleg egy hangot hallott? Nem, ez csak...

- ... Képtelenség. Minden szektor szellőzése el van szigetelve egymástól.

Reiness súlyosan megsérült; a lény ütése sokkal erősebbnek bizonyult, mint amilyennek látszott: a jobb karját egyáltalán nem tudta használni, és mellkasa tele volt zúzódásokkal. De jó esélye volt a felépülésre, karját, és sebeit az előtérben meghúzódó néhány túlélő gondosan

bekötözte. A lényeken kívül ugyanis az idáig is kiterjedő károsodások is követeltek emberéletert. Gordon megpróbált rájönni, mi is történhetett, de nem talált logikus magyarázatot, attól a feltételezéstől eltekintve, hogy az Etherthel képes volna rezonancia-kaszád létrehozására.

Ami viszont nem volt elfogadható, mert Etherthelt már korábban is vizsgálták, és soha nem jött létre rezonancia-kaszád. Így aztán a kérdés egyelőre nyitott maradt.

- Akkor próbáljuk meg a szennyvíz-hálózatot összevetni. Kell, hogy legyen valahol összeköttetés!

Összesen öt túlélő volt itt: Mason százados, a fogadópultnál levő őr, Jameson hadnagy, a külső ajtó őre, Dr. Dearth és Dr. Tadic az Anyagfelügyeletről, ami a bejárathoz legközelebbi munkahely volt, és Anderson doktor, aki kiküldetésben járt itt, a D szektorban levő irodákból.

Ők is megpróbálták túlélők után kutatni, de aztán Gordonhoz és Reineshez hasonlóan beleszaladtak a lénybe, bármi volt is az, így hirtelen sokkal sürgetőbb gondjaik adódtak. De miután Gordon gondoskodott erről az akadályról, és Reinst is biztonságba helyezték, újra szétszóródtak, és megpróbálták további túlélőket találni.

- Hmm... Ez az! Ez az az útvonal, csak ebben a nagy zűrzavarban teljesen megfeledkeztem róla!

De nem volt több túlélő, legalábbis azon a területen, amit be tudtak járni. Ez ugyan nem volt túl nagy, mivel a szektornak ezt a részét betonból építették, ami a baleset során összetöredezett, így a folyosók jelentős része nehézgépek nélkül járhatatlanná vált. Halottakat azonban találtak.

Több mint harminc ember vesztette életét a balesetben, azt a hatot is beleszámolva, akik odalent, a még mindig életveszélyes vizsgálati helyiségben haltak meg. Az öltözőt nevezték ki halottasháznak, ahová a testeket azonosítás után – már akit azonosítani lehetett – elhelyezték, lehetőség szerint valamilyen elfogadható testhelyzetben – amelyekkel ezt meg lehetett tenni – a valószínűleg néhány napon belül esedékes temetésig.

- A francba a figyelmetlenségemet... Hadd lássam a csatornázás terveit!

De bármennyire is szerették volna, még nem volt vége. Még mindig idelent voltak, kiút nélkül. A föld alatti vonat teljesen üzemképtelenné vált, és még ha nem is így lett volna, az a rövid fémhíd, ami összekötötte a bejárat kaput magával a vonattal, leszakadt, és ötven méter zuhanás várt volna arra, aki nem tudott helyből tizenöt métert átugrani. Márpedig ilyen nem akadt közöttük. És mivel az összes erre alkalmas berendezés helyrehozhatatlan károkat szenvedett, vagy egyszerűen nem működött, képtelenek voltak kapcsolatba lépni az intézet többi részével sem.

Azt pedig mindenki tudta, hogy a szektorokat szigorúan elszigetelték egymástól, hogy az alkalmazottak a lehető legkevesebbet tudjanak arról, mi folyik a szomszédságukban. Mint ahogy az az efféle, szigorúan titkos besorolású építményekben már csak lenni szokott.

A részlegek közötti kapcsolat természetesen a részlegvezetőkön keresztül zajlott, és egy vészhelyzeti terv megengedte, hogy egy-egy szektor akár huszonnégy órára is elnémulhasson minden kommentár nélkül. Ehhez jöttek még azok az apró megállapodások, amiket a kommunikációs felelősök kötöttek egymással, így mindent összeadva legalább két napnak kellett még elteltie, hogy valaki egyáltalán szükségét érezze mentőexpedíció indításának.

Mindez egyszerűbben elmondva azt jelentette: végük van, ha nem sikerül kapcsolatba lépniük a felszínnel, vagy valamelyik másik szektorral, mert úgy tizenkét óráig húzhatták még, de annál tovább aligha, ugyanis ennél többhöz nem volt elég készletük, élelmiszerük, de főleg vizük.

- Nincs... Nincs... Nem, itt sincs. De kell lennie egy másik térképnek...

Egyelőre a D és C szektort próbálták összehasonlítani, mivel az előbbi tulajdonképpen a Rendellenes Anyagok labor irodai részlege volt, és ezért nem is voltak annyira elszigetelve egymástól.

De mindeddig még nem találták meg a módját, hogyan juthatnának át oda. Az egyetlen gyalogosan is járható útvonal beomlott, a vonat pedig nem járt, így reményük percről percre fogyott.

- Ah, igen! Itt is van!

Anderson, tekintve, hogy ő a D szektorban dolgozott, jobban ismerte a területet, mint a többiek. És ő tűnt az egyetlen esélyüknek.

- Ha nem csal az emlékezetem, ez itt egy szervizlift, ami a csatornától felmegy egészen egy karbantartó helyiségbe a D szektorban. Onnan pedig már el lehet érni az irodákat!

- Ami azt jelenti, hogy... Le kell mennem a csatornába?

Gordonnak nem igazán tetszett az ötlet.

- Sajnálom, Gordon. Ha tényleg nem akarsz, hát... Azt hiszem, találhatunk...

- Nem, nem erről van szó, Jack. Önként jelentkeztem, úgyhogy én fogok menni, még akkor is, ha a poklon át vezet az út. Nem hagylak benneteket idelent. Csak azt szerettem volna tudni... Hol lehet bejutni?

- Hmm... Ez egy jó kérdés, nézzünk utána.

- Nem kell. – csatlakozott doktor Dearth a beszélgetéshez – A mosdóban van, ott hátul, a... Hullaházban.

- Akkor mindennel meg is vagyunk, nem igaz? Úgyhogy jobb, ha minél előbb indulok. Ki lehet nyomtatni a térképeket?

- Persze hogy ki, Gordon. – mondta Andreas, majd megnyomott néhány gombot, és a monitor alatti nyílásból három ív papír bukkant elő lassú egymásutánban.

- Még egy pillanat... Nyomtassuk ki a szellőzőrendszer rajzait is. Nem lehet tudni, milyen állapotban van a D szektor, jobb, ha nem hagyunk veszni egyetlen lehetőséget sem.

Néhány újabb gombnyomás, és egy másik papírlap bukkant fel. Gordon mind a négyet összeszedte, majd csendben átvágott az öltözőn, nyomában a többiekkel.

Megpróbálva nem nézni az ott fekvő testekre, továbbment a mosdóba, és szinte azonnal észrevette a nyílást. Egy szekrény mögött volt, legalábbis mindaddig, amíg az a rengések következtében le nem szakadt a helyéről, összetörve a mosdókagylókat. A törött szerelvényekből kifolyó víz tócsákban állt a padlón, amelyek azonban már eléggé összezsugorodtak, tekintve, hogy a vízellátás megszűntével nem kaptak utánpótlást már egy jó ideje.

Gordon odébb taszigálta a szekrény maradványait, és elővette a fészítővasat. Azon még ott voltak a korábbi összezsapás nyomai, melyeket egy darabig megpróbált lepucolni róla, de mivel nem ért el túl sok eredményt, végül inkább hagyta, és kifeszítette vele a nyílás fedelét.

A többiek csendben álldogáltak mögötte, végül Mason lépett előbbre, és átadott neki egy pisztolyt, meg két tartalék tárat.

- Ezekre szüksége lesz, Gordon. Nem tudom, mik lehetnek azok a lények, de... Ki tudja, mi minden lehet még odalent.

- Én... Igaza van, Andreas. Minden jót, fiúk.

- Minden jót, Gordon.

- Minden jót.

- Minden jót? Úgy érted: viszlát, nem?

- Igen, persze. Viszlát!

- Sok szerencsét, Gordon.

Sok szerencsét? Fura ilyet hallani olyasvalakitől, mint doktor Tadic. Gordon megfordult, hogy bemásson a nyíláson, de Anderson megállította.

- Ah, és Gordon... Már megint majdnem elfelejtettem valamit... Szörnyű a memóriám. Ha nem találsz kifelé vezető kommunikációs vonalat a D szektorban, menj fel a felszínre! A raktárterületen van egy lift, ami felvisz, onnan pedig már biztosan kapcsolatba tudsz lépni valakivel. ... Hát... Viszlát még egyszer!

Gordon visszafordult, és ezúttal nem állt meg, még akkor sem, mikor hallotta, ahogy becsukják mögötte a nyílás ajtaját. Hamarosan már csak a ruhájának mellrészén levő lámpa volt az egyetlen fényforrása a szűk, nedves folyosóban. Megszaporázta lépteit; minél gyorsabban jut ki innen, annál gyorsabban ér véget ez a lidércnyomás.

Azonban mostanra, az egész zűrzavar kiváltó oka mellett, két újabb kérdéssel gyarapodott a leltár. Miféle lény volt az, ami megtámadta őket? És ami talán még fontosabb: honnan jöhetett?

Egyetlen épkézláb válasz nélkül, Gordon tovább nyomult előre a folyosón, és csak abban reménykedett, hogy egyedül van odabent.

A halál azonban nem jött. Ami azt jelentette: kapott még egy esélyt.

A 'B' terv határozottan jobb volt. Sokkalta jobb, mint az 'A', viszont ezzel együtt nagyságrendekkel kockázatosabb is, mert mindenek előtt azt igényelte, hogy fogságba ejtsék ellenfelük ügynökeinek egyik legveszedelmesebbikét: egy GRS-t.

Ráadásul egy 'szüzet'.

A legveszélyesebb GRS, mint ahogy a legveszélyesebb ember is, az, amelyik kiszámíthatatlan. Márpedig egy 'szüz' GRS kimondottan kiszámíthatatlan volt. D végül felállt, és új rádióját kézbe véve megkezdte az előkészületeket.

- Hot Dog hívja Score Six-et.

Egy pillanatra megtorpant, ezt a parancsot egyáltalán nem volt könnyű kiadnia. De elkerülhetlenné vált.

- Hot Dog hívja Score Six-et. Kezdjék meg a kilenc-kilences csapásmérési eljárás végrehajtását, jelszó: hatos egyes nulla hatos. Score Six, ismétlem: kilenc-kilences csapásmérési eljárás, jelszó: hatos egyes nulla hatos. Vétel.

Számos 'Igen, uram!' hallatszott egyszerre D rádiójából.

Most már nem tart sokáig, míg elérik a helyüket.

Gordon már majdnem tizenkét perce küzdötte magát előre a szennyvízhálózat karbantartójáratának sötét, bűzös, szűk folyosólabirintusában, de az eltelt idő alatt nem sikerült rendeznie gondolatait.

Gondolatait az állítólagos rezonancia-kaszkádról, a lényekről, és főként arról a pisztolyról, amit mármár tiszteletteljes óvatossággal tartott a kezében.

Mint minden hasznos tárgyat, vagy potenciális fegyvert, a ruha felismerte a pisztolyt, készített a számára egy tárolót, és egy másikat a lőszer tárolására. Ez utóbbi lehetővé tette, hogy csak egy tárral kelljen bajlódnia, amit a ruha majdnem egy pillanat alatt újratöltött, ha behelyezte azt az övének kiképzett megfelelő nyílásba.

Egy újabb a HEV számos bámulatos képessége közül, emlékezett vissza arra, amit három hónapja, a kiképzés alatt gondolt minderről. Egy pillanatra eltűnődött azon, vajon mi lehet most a kiképzőjével, de gyorsan elhessegette a gondolatot, tekintve, hogy jelen pillanatban sokkal fontosabb dolgokkal kellett törődnie.

A kezében tartott pisztoly egy könnyen kezelhető, és pontos Glock 23-as volt. Az először 1982-ben piacra dobott, majd 1997-ben az FBI szabvány kézifegyverének választott Glock 23 az akkori idők egyik legfejlettebb modellje volt, egy könnyen szétszerelhető, tárat nem számolva harmincegy alkatrészből álló darab. Szabvány, kilencmilliméteres Parabellum lőszerrel tüzelt, amiből Gordonnak úgy harminc darab lehetett raktáron.

Mindezzel csak az volt a baj, hogy honnan tudta ő mindezt? Az alapvető fegyverkezelési ismereteket is magában foglaló HEV-kiképzés előtt ugyanis soha az életben nem volt fegyver a kezében. Ráadásul, gondolta, miközben a HEV jelzését követve befordult a következő sarkon, azt sem tudta soha, hogy egy pisztolyt szét lehet szedni, és hogy ennek a tulajdonságnak mi haszna lehet, arra pedig még csak ötlete sem volt.

BEEP *BEEP* "Figyelem: ellenséges egyed harminc méteren belül. Az egyed ismeretlen ellenséges biológiai egyedként azonosítva. Különleges elővigyázatosság javasolt."

A látótere bal oldalán feltűnt annak a szörnyetegnek a vázlatrajza, amivel alig egy fél órája már volt alkalma találkozni.

Gordont egy pillanatra meglepte, hogy a ruha újra felismerte a fenyegetést; még egy a számos képessége közül. Azonban nem volt ideje továbbiakat keresgélni, mert elébe toppant egy újabb azok közül a rémségek közül. Hátborzongatóan hasonlatos volt a legutóbbihoz, eltekintve attól, hogy ez egy kicsit magasabbnak és izmosabbnak tűnt. De hát még a szörnyek sem lehetnek tökéletesen egyformák.

Mielőtt Gordon egyáltalán még elkezdhetett volna azon töprengeni, mit tegyen, a pisztolya már a kezében volt, és a tár teljes tartalma a lény fejébe ürült. A teremtmény megingott, majd eldőlt, és úgy is maradt, tizenhét, golyó ütötte lyukkal sárga fejében.

A szörnyre nézett, majd vissza a kezeire, miközben azok akaratától teljesen függetlenül újratöltötték a fegyvert. És miután visszatették azt a számára kialakított tárolóba, újra normálisan mozgathatta őket.

Mintha mi sem történt volna.

Gordon csendben nézte a lényt, majd leült a földre, és a fejét lassan csóválva a mennyezetet kezdte bámulni.

Annyi különös dolog történt körülötte. És nem csak a rezonancia-kaszád, meg ez az egész katasztrófa. És még csak nem is a szörnyek. Valami egészen más dologról volt szó. Egy érzésről. Egy különös érzésről. Egy képtelen érzésről.

Vagy inkább egy érzés képtelen hiányáról.

Üres tekintettel bámult megint a mozdulatlan testre. Halott volt.

- Istenem, halott!

De még a hangja is hideg volt, érzelmektől mentes, mint ő maga. És ez volt a gond. Nem érzett semmit. Pedig hajszál híján került el a halál! Nem is egyszer! Félnie kellene, félnie, mint ahogy fiatalabb korában félt. A haláltól, a visszautasítástól, sőt, még a sötétől is félt, hacsak nem a szobájában volt, az ágyában.

Ehelyett azonban rideg volt. Érzelemmentes, és... Teljesen közömbös. Korábban is észrevette már, de akkor nem tulajdonított neki túl nagy jelentőséget; azt gondolta, csak azért nem érdekli a korábbi lény felboncolása, amit tudóstársai pedig megtettek mielőtt nekiláttak kivezető utat keresni, mert nem elég erős a gyomra az ilyesmihez. Azonban most, hogy visszagondolt, rájött, nem arról volt szó. Hanem valami egészen másról. Valami különösről. Valami... Természetellenesről.

Az tény volt, hogy nem érzett sajnálatot a lény iránt. Tulajdonképpen azt sem tudta, hogyan ölte meg, vagy hogy hogyan ölte meg a 'testvérét' valamivel korábban. Egyszerűen csak megtette.

Megpróbált ésszerűen gondolkodni. Tudós volt, így nem az volt a feladata, hogy kétségbe essen néhány látszólag ellentmondó tény miatt, hanem hogy bebizonyítsa a mögöttük megbúvó okokat.

Az első lehetőség: a ruhája segítette valahogyan.

Nem, az lehetetlen. A ruhák teljesen egyformák voltak, és az annak idején lövészetben elért eredménye is ezt bizonyította: a még épphogy csak elégséges pontszámot sikerült csak elérnie, de gyanította, ezt is csak úgy, hogy kiképzője valahogy feljavította az eredményét, hogy átengedhesse.

A második lehetőség: valamilyen tudathasadás-szerű jelenségben szenvedett. És ezt volt a nehezebb elfogadni, mind személyes, mind tudományos okokból. Viszont kétségkívül ez lehetett a legközelebb a valósághoz.

Mert tényleg olyan volt, mintha részben egy másik személy befolyása alatt állt volna. Egy olyan személy befolyása alatt, aki irányítani tudta az érzelmeit, az érzékszerveit. És a testét.

Egy olyan személy, akit nem érdekelt a tudomány, aki nem volt kíváncsi a világ, és az univerzum nagy rejtelseire.

Egy olyan személy, akit csak a gyilkolás érdekelt. És ahhoz nagyon jól értett is.

Tekintete lassan átvándorolt a plafonról a kezeire. Egy hosszú pillanatig komolyan arra számított, hogy azok megváltoztak; de még ha így is lett volna, nem láthatta a ruha fekete-sárga kesztyűin át.

Megpróbálta a tenyerébe temetni az arcát, de a taszító erőter nem hagyta, hogy a kesztyűk az arcához érjenek. Néhány percig gondolatoktól kiürült fejjel üldögélt.

Aztán egyszer csak azt vette észre, hogy szipog, a ruha pedig a könnyeit igyekszik letörölni, mielőtt túl nagy zavart okoznának a HUD működésében.

Aztán összeszedte magát, és nagyokat sóhajtván szemügyre vette a térképeit. Nem érték semmit, és erre időközben már maga is rájött, ahogy a ruha folyamatosan jelölte ki a legideálisabb útvonalat a labirintusban, valamint a szóba jöhető alternatív lehetőségeket, amiket még találni tudott.

Ekkor vette észre a HUD-on olvasható szöveget.

"Miért választja egy robot mindig a hosszabb utat? Hogy elkerülje a rövidzárlatot!"

Gordon kuncogni kezdett, majd harsány nevetésben tört ki. De nem azért, mert olyan viccesnek találta a dolgot.

Azon nevetett, hogy a jelek szerint a ruha vezérlőprogramja rájött, hogy szomorú, és megpróbálta felvidítani úgy, hogy faviccekkel traktálja.

Végül felállt, és miközben elhatározta, hogy hosszan, és nagyon komolyan el fog beszélgetni a ruha programjának készítőjével, a test fölött óvatosan átlépve tovább indult a sötét folyosókban, melyeket csak a ruhája mellrészébe épített lámpa világított meg.

- Uram, tiesszeletteltjesen tiltakoznom kell e döntés ellen. Szükségtelenül kockázatos, és...

D komoly volt, nagyon is komoly. Általában nagyon tudták idegesíteni G megjegyzései, de most nem volt hangulatban egy szokásos kirohanáshoz. Meg kellett őriznie higgadságát, mert ez volt az egyetlen módja, hogy sikerre vihesse ezt a kényes műveletet.

- Tudom G, tudom. De maga is tudja, hogy kifogytunk a lehetőségekből. Ez az utolsó esélyünk.

- A maga utolsó lehetősége. – hangsúlyozta ki G, miközben újra lepergette lelki szemei előtt az egész tervet.

Érezte, hogy van valami ebben az akcióban, ami nem fog összejönni.

De legyen átkozott, ha rá tud jönni, mi az.

BEEP "Figyelem: a reflektor energiaszintje öt százalék alatt. A telepek becsült üzemideje tíz perc, lejártával újratöltés szükséges."

A telepeket egy dinamó töltötte, de ahhoz, hogy az megfelelő töltést biztosítson, a jelenleginél gyorsabban kellett volna mozognia. Így aztán inkább kikapcsolta a lámpát, mert úgyis hamarosan megérkezik a szennyvízgyűjtő állomáshoz, ami mögött már a D szintre vezető szervizfelvonó van, és már látta a sarok mögül kiszűrődő fényt.

A helyiség úgy nézett ki, mint valami áramlásszabályzó rendszer, egy öt-hat méterrel az alatt lassan, bugyborékolva hömpölygő undormány fölött átívelő fém függőhíddal. A fény nagyobb részét egy, a magasban függő neonlámpa szolgáltatta, a híd fele hosszánál elhelyezett szerkezet azonban ezen kívül még erős zöld fényben is fürdött.

Elindult előre, a ruha csizmái hangosan csattogtak a húsz méter hosszú hidat alkotó vastag acélhálón, a hang visszaverődve felerősödött a helyiséget alkotó üreges fémszerkezetben.

Hangos puffanást hallott maga mögül.

Villámgyorsan megfordult, a pisztoly mintegy varázsütésre jelent meg a kezében. De semmi sem volt mögötte, így a fegyver visszakerült a tárolójába. Még mindig kellemetlenül

érezte magát azóta, hogy néven nevezte rossz énjét, de mivel úgy tűnt, annak semmi haszna nem származna Gordon halálából, ez azt jelentette, hogy egyelőre védelem alatt áll.

Legalábbis ezt remélte.

Visszafordult a híd közepe felé, és elindult rajta. Úgy két méterre járhatott a közepütt levő berendezéstől, mikor észrevette, hogy a zöld fény valójában nem magából a szerkezetből jön, hanem abból az elektromos jellegűnek tűnő aurából, ami körülvette.

Azon tűnődve, hogy vajon a szerkezet megsérült-e, közelebb ment hozzá. Az elektromos tevékenység láthatóan erősödött, kis zöld villámok kezdtek cikázni a levegő egy pontjából, úgy tíz centivel a szemmagassága fölött.

Gordon kinyúlt felé, mire a villámok megvadultak, és ő hirtelen a földön találta magát, a ruha panaszáradata közepedte.

BEEP *BEEP* "Figyelem: súlyos áramütés érte. Giroszkópok leálltak – újraszinkronizálás folyamatban." *BOOP* *BOOP* "Reaktív pajzs kilencven százalékon. Giroszkóp-újraszinkronizálás sikeres. Károsodás elhanyagolható."

Hűű! Komoly áramütés lehetett, ami lekapott tíz százalékot a pajzs energiájából! Gordon feltápáskodott, és elgondolkodva figyelte, ahogy a kisülések tovább cikáznak, mígnem valamilyen mintázattá álltak össze a levegőben. Néhány másodperc alatt megszorodtak, és egyre gyorsabban kezdtek csapkodni, egy kis zöld gömböt alkotva a levegőben.

A gömb felrobbant, és Gordonra megint egyszer sötétség borult.

- I... Iigen... Igen, lehetséges, hogy megoldható... Igen, meg lehet csinálni! De... De kockázatos lesz.

A tudós hangja remegett, de biztos volt a mondandójában. A tudomány előtérbe került a fejének szegezett pisztollyal szemben.

- Jó válasz, haver. Szeretem az értelmes embereket.

- Alfa vezér, elég a szövegből, vigye vissza az embereit a D szektorba. Azonnal, ha lehet. D hangja hűvös volt, fenyegetően hűvös.

Az Alfa osztag vezetője megfordult, tisztelt, és kisietett a Lambda udvarára.

- Rendben, fiúk. A parancsokat ismeritek, lássunk neki. Mindenki a fedélzetre!

A harminc pár csizma csattogását a fémfelszínen elnyomta a magasban járőröző F-16-os hajtóműzaja.

A harminc férfi rendezetten két csoportra oszlott, és felkapaszkodtak a D szektor felé induló két Chinook fedélzetére.

Ő a másodikba szállt, miközben gondolatban egy győzelmi indulót dúdolt. Elkelt a szerencse, hiszen legutóbb kudarcot vallottak. Az volt az első, és kellett hogy egyen az utolsó alkalom. 'Az a négy évvel ezelőtti eset már csak egy rossz álom lesz, amint végzünk itt. Ezúttal nem fogunk mellé.'

Gordon látása hamarosan visszatért a pillanatnyi vakság után, és most egy alacsony, lapos, kétlábú teremtményt látott maga előtt. Nem tudta volna megmondani, melyik az eleje és a hátulja. Lehet, hogy őt nézte, ha egyáltalán tudott ilyet, de az is lehet, hogy épp hátat fordított neki. Bármelyik volt is a helyzet, a lény megfordult, a több nyúlványos részét mutatva felé az egy nyúlványos helyett.

BEEP *BEEP* "Figyelem: ismeretlen biológiai egyed harminc méteren belül. Az egyed nem azonosított. Fokozott óvatosság javasolt."

Úgy tűnt, mintha a lény Gordont nézte volna, bár szemek nem látszóttak rajta, majd halkan morogni kezdett, majdnem mint egy kutya.

Gordon megpróbált közelebb lépni, mire a lény morgása magasabb árnyalatú lett. Valahogy a maga módján még aranyosnak is tűnt, és Gordon remélte, a változatosság kedvéért ez nem próbálja majd megölni.

Azután a kezében találta a pisztolyt, csak egy pillanattal azelőtt, hogy a lény megtámadta.

Gordon kitért a lény ugrása elől, ami egy hangos puffanásban végződött a függőhídon, miközben ő megfordult és a csápok középpontjába célozva tüzelni kezdett, amint a lény feléje fordult, hogy újra támadjon.

A tár felénél járhatott, mikor a lény visszavonulót fűjt. Erre abbahagyta a tüzelést, bár nem volt biztos benne hogy ez tényleg a saját döntése volt, ám a lény néhány méter megtétele után megint megfordult, és köpött.

A zöld gömböc ívet írt le a levegőben, és ott csapódott be, ahol Gordon egy pillanattal azelőtt állt, hogy odébb mozdult volna. A lény felkészült egy újabb köpéshez, de nem tudta befejezni, mert Gordon a szájába ürítette a tár tartalmának maradékát.

A lény megingott, felnyűszített, mint egy megvert öleb, majd mozdulatlanul terült el a földön.

Gordon újratöltött, és a fegyver visszakerült a helyére.

Megint megtörtént. Felbukkant egy ismeretlen fenyegetés, ő pedig elintézte anélkül, hogy egyáltalán tudta volna, mit is tesz tulajdonképpen. Az összecsapás után pedig megint jelentkezett az a ridegség, és holttest iránti érdeklődés teljes hiánya.

De ezúttal Gordon ellent akart állni az érzéseinek, ezért megközelítette a lényt, és miközben teljes, és természetellenes érdektelensége megpróbálta rávenni arra, hogy forduljon meg és menjen tovább, megfordította.

Nincsenek nemi szervek – gondolta, mikor megpillantotta a lény alsó felét – Sem egyéb látható külső szerv. Csak a sima bőr, és két rövid, tömzsi, karmos láb.

Hogy mi alapján vélte tudni mindezt, azt azonban egyáltalán nem is sejtette.

Végül természetellenes érdektelensége csak eluralkodott rajta, így felegyenesedett, miközben agyát vallatta további információkról a lénnel kapcsolatban. Szinte megmagyarázhatatlan érzéssel töltötte el, hogy kíváncsi valamire, amiről máris többet tud, mint gondolta volna.

Mivel úgy érezte, az egymással hadakozó gondolataitól lassan becsavarodik, egyelőre ejtette őket, és elindult a helyiség másik oldala felé. Még alig hagyta el a vezérlőberendezést, mikor megérezte, hogy a híd megroggyan a lába alatt. Hátrébb lépett, és leguggolt, hogy közelebből szemügyre vegye a rácsot. Az a hely, ahol a lény őt elhibázó köpése landolt, teljesen átolvadt, és a lyuk lassan nőtt, ahogy a sav tovább oldotta a fémét.

Azonban ez a felfedezés is teljesen hidegen hagyta. Mélyet lélegezve állt fel, így a bűzös levegő megint felfedezőútra indult tüdejében.

Ez utóbbi elhamarkodott tettéért átkozva magát, gyorsan elhagyta a helyiséget az érkezésével ellentétes oldalon, abban a reményben, hogy a következő helyiségben már a szervizfelvonó várja.

4. Irodai munka

Gordon a szervizliftből kilépve a pokolban találta magát.

A karbantartó helyiség falainak nagyobb részét szétvetette a robbanás, így a maradványokon átnézve láthatta, hogy odakint minden romokban hever. Az álmennyezet paneljeinek nagyobb része érzékeny bűcsút vett a tartókerettől, láthatóvá téve így a mindeddig általuk elrejtett különféle kábeleket, melyek némelyike kettévágva lengedezett a padló fölött, miközben a rajtuk levő nagyfeszültség hatására sűrűn szikrákat szórtak mindenfelé.

A kinti falak többsége azért nem volt olyan rossz állapotban, mint a karbantartó helyisége, bár néhányon látszottak repedések. Jobbára azonban inkább tűzharc nyomait viselték magukon, és némelyiken friss vérfoltok is éktelenkedtek, amiket vissza lehetett követni a vér nem messze heverő egykori tulajdonosaiig. Ezen kívül felborított asztalokból, iratszekrényekből, és írotáblákból összerótt barikádok álltak mindenfelé.

Az egyetlen fényforrást a szükségvilágítás, és a csendesriasztó jelzőfényei jelentették, az egész hely mintha vörös ködben úszott volna.

Gordon épp az egyik barikád mögé érkezett a karbantartó helyiségből. Szörnyű csend nehezedett a környékre, melyet csak a hol a sima padlón, hol faforgácson, hol pedig vértócsákban taposó csizmájának hangja tört meg néha.

Úgy egy tucatnyian lehettek a barikád mögött; néhány tudós, az elmaradhatatlan fehér laborköpenyben, a többiek pedig örök, még mindig fegyvereiket markolva. Gordon lehajolt, hogy közelebből szemügyre vegye őket, és azt kellett látnia, hogy legtöbbjükön nem golyó- vagy karomnyom látható, hanem mintha megégtek volna. Az égésnyomok leginkább az arcra, és a has tájékára összpontosultak.

BEEP *BEEP* "Figyelem: ismeretlen biológiai egyed harminc méteren belül. Az egyed nem azonosított. Fokozott óvatosság javasolt."

- GRGZXDIEXZED – hallatszott a háta mögül torz motyogás, mire felkapta az egyik őrtöltött rohampuskáját, és megfordult.

Azután csak állt, tátott szájjal.

Látott már ilyet, de hol? A lény leeresztette a karjait, úgy, hogy az ujjai majdnem a padlót érintették, mire egyre erősödő szikrázás kezdődött, ahogy a lény újra emelni kezdte a kezét. Minden egyes ujjából egy-egy miniatűr zöld villám nyújtózott a padló felé, és mielőtt Gordon reagálhatott volna, a lény már teljesen fel is emelve a kezét rámutatott, mire egy, a ruhája mellrészére előtt bekövetkező robbanásszerű jelenség vágta földhöz.

BEEP *BEEP* "Figyelem: súlyos áramütés érte. Giroszkópok leálltak – újraszinkronizálás folyamatban." *BOOP* *BOOP* "Reaktív pajzs hatvan százalékon, stabilizálódik."

BEEP *BEEP* "Az egyed besorolása: ellenséges. Különleges elővigyázatosság javasolt. Giroszkóp-újraszinkronizálás sikeres. Károsodás elhanyagolható."

A lény közelebb futott, majd megint elkezdte leereszteni a karjait. De ezúttal Gordon átváltott egy kapcsolót a kezében tartott puskán, és meghúzta a ravaszt. Egy sor üres hüvely röppent ki a töltényűrből, és ért földet halk koppanásokkal szertepattogva, ahogy a sorozatlövésre állított fegyver megszórta ólommal a lényt. Az zöld vért fröcskölt szerteszét, és szétlőtt mellkassal összeroskadt.

Gordon újratöltött, majd arra eszmélt, hogy a puska már vissza is került a tárolójába.

Ez volt a negyedik alkalom. De most fáradt volt.

Belefáradt abba az ismeretlen eredetű tudásba, amivel a fegyverekről, és az ellenségeiről rendelkezett.

Abba, hogy nem tudta, miért nem kíváncsi arra, mi is volt az a lény, és hogy honnan tudta, hogy az imént egy tizenkettes kaliberű Smith & Wesson CAWS sörétes rohampuskát sütött el.

Ezúttal nem egyszerűen csak kétségbe esett, de dühös is volt. Tudni akarta, miért tudja, amit tud, és miért nem akarja tudni, amiről nem vesz tudomást.

Valaki jó néhány válasszal tartozott neki. De ki lehetett az?

- Már tudom is...

Dühösen tolta szét maga előtt a rögtönzött barikádöt, mikor végre rájött, ki lehet az, akivel érdemes volna beszélnie.

- Alfa vezér, van itt pár másodlagos célunk.

- Rendben, Alfa három. Gondoskodjanak róluk.

- Nyugtázva. Vétel és vége.

Csak egy órája voltak még a D szektorban, de már alaposan befészkeltek magukat, kialakítva egy hídfőállást a raktárházban.

Márpedig ez nagyon helyénvaló is volt így, mert az idegen tevékenység csak erősödni fog, amint nagy N rájön, mi történik tulajdonképpen. Csak abban reménykedett, D tudja, mit csinál. Annyit biztosan tudott, hogy már majdnem mindent megkaptak, amit csak lehetett. De hogy egy GRS?

Alig valamivel a barikádon túl a földön kívüli villámszóró lények, és az intézet személyzetének holtteste heverték vegyesen. Gordon dühösen igyekezett nem is törődni velük. A tűzharc nyomairól immár tudomást sem véve sietett tovább egy második folyosóba, út közben átbújva egy újabb sérült kábel alatt, ami szintén nagyfeszültségű szikrákat eregetett mindenfelé.

Már tudta, kit is keres tulajdonképpen, de azon, hogy hogyan maradhatott életben, csak akkor csodálkozott el, mikor elérte a célját. Mivel az illető életben maradt.

A felfordított asztal mögött, vérmocskos papírokon egy test hevert, halkan motyogva magában. Nem nézett ki sokkal jobban, mint a többiek, de legalább még lélegzett. És amint Gordon közelebb ért hozzá, azonnal felismerte.

- Gordon... Ah, Gordon...

Szemmel láthatóan nehezen tudott egyszerre beszélni, és lélegezni.

- Mi az ördögöt tett velem, maga nyomorult? Jobb, ha beszél! – mondta Gordon dühösen, de aztán villámcsapásként érte a felismerés, hogy talán ő sem tudja, mi folyik itt.

- Gordon, sajnálom... Annyira sajnálom. Nem lett volna szabad... Nem kellett volna...

Tehát lehet, hogy mégis tudta?

- Mondja el, Kleiner! Mondja el! Tudnom kell, mi az isten történik velem! És maga el tudja mondani, igaz?!

Gordon megint dühbe jött, miközben az alig lélegző John Kleiner megérintette a mellkasán levő sebet.

- Tudom, de... Hogyan... Meg kellene... Meg kellett volna... Nem. Nincs idő elmagyarázni, Gordon. ... Már nincs idő... Sajnálom...

A férfi szemmel láthatóan teljesen össze volt zavarodva, és Gordon csak akkor látta meg az elmeállapotát valamelyest megmagyarázó égést a halántékán, mikor az elfordította a fejét.

- Legyek átkozott... Átkozott örökre. Te voltál a legjobb. Ti voltatok a legjobbak... De én... Nem, én... – a férfi egy pillanatra elhallgatott – Találd meg a nőt... Találd meg, és mondd meg neki, hogy még mindig szeretem, ahogy téged is szeretlek, Gordon...

A férfi megérintette Gordon karját.

- Az én...

Kleiner még egyszer levegőt vett, de már nem fújta ki többé.

Gordon felegyenesedett, és lepillantott, dühé sehol sem volt már. Bánathullám csapott le rá, végül visszaereszkedett a földre, hogy eltöprengjen az eseményeken.

Jonathan Kleiner nem csak az elméleti fizikaprofesszora volt az egyetemen, de jó barátja is egyben. Abban különbözött a többi professzortól, akik legfőképpen a pénzért oktattak, és nem

foglalkoztatta őket a tanítványaik sorsa, hogy olyan elhivatottsággal tanította, és tanulta maga is folyamatosan a fizikát, amit Gordon csak csodálni tudott.

Ő volt a fix pont egész egyetemi élete alatt. Sok jó tanítványa volt a különböző szakokon, de sosem tagadta azt a tényt, hogy Gordon volt az egyik kedvence.

Gordon emlékezett, mennyire megrázta, mikor eljutott hozzá Kleiner halálhíre. A diplomaosztót teljesen az ő emlékének szentelték, és mindaddig, míg alig néhány hónapja Materas fel nem hívta, és be nem szervezte a Black Mesa tudományos személyzetébe, nem is tudta másként. Csak ekkor szerzett tudomást arról, hogy meggy Kleiner sora a C szektor tudócsoportjának tagjaként, de akkor az első dolga az volt, hogy felkeresse, és felelevenítsék a régmúlt időket...

Mennyire örült akkor az újra megtalált barátjának...

Az elhomályosulni látszó HUD-on megjelent egy mondat: "Pincér, légy a levesemben! – CSOBB!"

Sötétség. Csak a sötétség létezett... De mégsem. Volt ott egy hang is.

- Mennyi... Mennyi ideje vagyok már itt?

Kinek a hangja ez?

- *Túl régóta. Ideje továbbállni.*

Ez egyértelműen az ő hangja volt.

BOOP *BOOP* "HEV alvási üzemmód kikapcsolva. Másodlagos funkciók újraindítása sikeres. Nagyon biztonságos reggelt kívánok."

Miközben a szintetizált férfihang beszélt, a sötétség is oszlani kezdett. Utána a vér vöröse következett, de az is elmúlt gyorsan, ahogy a falak mozgásba lendültek.

- Hová megyek?

- *Nagyon jól tudod te is, hová. Meg kell találnod az Egyetlent.*

- De... Most? Itt? És ha sikerül is, akkor mi lesz? Mit kell tennem? Mondd el, kérlek!

- *Csak figyelj rám továbbra is. Majd megérted.*

A hang elhalkult, ahogy most már teljesen öntudatra ébredve rájött, mi történik. A cél még bizonytalan volt, és bizonytalanok voltak az indítékok is.

Csak egy mód kínálkozott, hogy fényt derítsen rájuk.

Majdnem egy óra telt el, mire Gordon maga mögött hagyta az irodákat. Az eredeti feladatot visszahelyezve a tennivalók listájának első helyére, elmélkedését több kérdéssel, mint válasszal zárta.

Kleiner azt mondta, tudja, mit tett vele... Meg azzal a nővel, bárki legyen is ő. Azonban ez a tény nem lepte meg különösebben... Bár azt is figyelembe véve, hogy Gordon bizonyos dolgokról nagyon is sokat tudott, ez talán valóban nem is volt meglepő.

Ami azonban még furcsább volt, hogy Kleiner hogyan maradt életben. Gordon alaposabban megvizsgálta a testet, és rájött, hogy a halántékán levő seb tulajdonképpen nem is égésnyom, hanem inkább véraláfutás. Nem valami súlyosabb koponyasérülés nyoma, csak felületi bevérzés, ami két kis pontból indult ki. Az a két fecskendő, amit az iroda átkutatása során talált, üres volt ugyan, de használt. Mi az ördögöt csinálhatott Kleiner egész idő alatt? És vele mit tett? De ami talán a legfontosabb, mik voltak azok a különös lények, amelyek szabadon kóboroltak az építményben?

Ez az egész egyre inkább olyan jelleget öltött, mint azok a régi tudományos-fantasztikus filmek, amiket még fiatalabb korában látott. Sosem szerette igazán a sci-fit, inkább a valódi tudomány érdekelte; bár azt a ruhát, amit épp magán viselt, a legtöbben simán a sci-fi kategóriába sorolták volna.

Gordon sóhajtott, és mivel más teendője itt már nem volt, elindult a raktárház felé, a ruhája segítségét véve igénybe az eligazodáshoz. Ugyanis időközben azt is kiderítette, innen nem lehet kapcsolatba lépni az intézet többi részével; a számítógépek működtek ugyan, de azt

jelezték, hogy nincs kapcsolatuk a hálózattal, mivel a D szektort is jelentős mértékben érintették a baleset következményei. A tartalék hálózat pedig nem válaszolt, mintha nem is létezett volna.

Így a felszín elérése maradt az egyetlen reménye.

Az irodarészleg immáron megint csendes volt, csak a léptei, és néha a meghibásodott berendezések egyike-másika csapott halk zajt. A mészárlás teljesnek tűnt, de Gordon remélte, néhány tudós talán még rettegve bujkál valamelyik kisebb irodában, attól tartva, hogy ő is a rémségek egyike.

A károk egy ideig valamivel enyhébbnek tűntek, de a raktárterület felé közeledve megfigyelhette, hogy megint egyre nagyobb méreteket öltenek. Utánanézve a térképen láthatta, hogy ez a terület tulajdonképpen megint közelebb esik a vizsgálati helyiséghez, mint az eddigiek.

Mikor jobban megnézte a térképet, arra is rájött, hogy a súlyosabban károsodott területek félkörben helyezkedtek el, melynek középpontjában a vizsgálati helyiség állt. Úgy tűnt, a rezonancia-kaszád gömbszerűen fejtette ki a hatását: ami bizonyos határon belül volt, komoly károkat szenvedett, ám ez a hatás kifelé fokozatosan enyhült, és már csak kisebb károkat okozott.

Átvágott egy újabb, félig elpusztult, csendes helyiségen, ami mintha sárgás ködben úszott volna, a levegőben lebegő betonpor és az azt megvilágító szükségvilágítás miatt, ami után már a felfelé vezető lépcsők következtek. Odafent pedig elvileg valamilyen lift várta, amivel feljuthat a raktárházba, bár remélte, hogy talál egy gyalogosan járható útvonalat is.

Abban a pillanatban, amint rálépett az első lépcsőfokra, meghallott valamit odafentről.

Határozottan nem emberi jellegű morgás volt, amelyet még nem hallott ezelőtt.

Még halk volt, de folyamatosan hangosodott.

Néhány lépcsőfokot feljebb lépett, majd ismét felnézett. Innen már látta a lépcsőfordulót, meg azt is, hogy valami kis sárga dolog mocorog a fordulóban.

Mikor Gordon észrevette, hogy annak a valaminek karmai vannak, és az egész alsó fele egy hegyes fogakkal teletűzdelt száj, már túl késő volt.

Azért megkésétt próbálkozás gyanánt lebukott, de ez már semmit sem segített. A lény néhány milliméterre a homlokától pattant le az erőtérről, és halkán visítózva esett a földre.

BEEP* *BEEP* *"Figyelem: ellenséges egyed harminc méteren belül. Az egyed ismeretlen ellenséges biológiai egyedként azonosítva. Különleges elővigyázatosság javasolt."* *BOOP* *BOOP* *"Reaktív pajzs károsodása: elhanyagolható."*

Most a teremtmény alsó része volt látható, amit a HEV erős pajzsa alaposan összeégetett, és a kis dög vergődött és nyekergett. De végül valahogy mégis átfordult, és egy erőtlén sikkantással megint támadni próbált, de ezúttal a Gordon pisztolyából indult lövedék végleg megállította.

Az ötödik alkalom... De nem, ez most megint más volt. Gordon a kis lényhez lépett, és felemelte a földről, mert kíváncsi volt *valamire*. Nem is igazán arra, honnan származhatott, hanem hogy miért hasonlított annyira annak a 'C' szektorban látott lénynek a fejére.

De végül csak visszadobta a földre a lényt, mert az ettől az egyetlen dologtól eltekintve semmi más vonatkozásban nem érdekelt, és tovább sietett az első emeleti pihenőhöz, ahol bugyborékoló hang ütötte meg a fülét jobb felől.

Egy sarokban, egy nagy vértócsa közepén egy tudós hevert. A feje sárga volt, és pulzált, csakúgy, mint a karjai. Lassan, visszataszítóan, de kétségtelenül...

- Hogy halad a terv, D?

- Elég jól. Már jó darabon előrenyomultunk.

- Helyes. Az ilyenfajta kísérleteket különösképp örömmel fogadjuk...

A kapcsolat ezzel elbomlott, de D ezúttal nem maradt egyedül.

G sietett oda hozzá, szemmel láthatóan aggódva.

- Uram? Uram! Lehetsséges, hogy van még egy problémánk, amivel eddig nem foglalkoztunk.

- És ezúttal mi az, G? – kérdezte D, mert szokásával ellentétben ezúttal mindenki véleményét hallani akarta a tervével kapcsolatban. Hallani akarta a véleményüket, mert a rázósabb úton végighaladva tanulta meg, hogy még a legapróbb részlet, vagy legvalószínűtlenebb probléma figyelmen kívül hagyása is kudarchoz, és ezzel a halálához vezethet. G viszont elég különös módon mindeddig nem sokszor szólalt meg.

- Honnan tudhatjuk biztosan, hogy a GRS a szokásos öltözékében lesz?

A felismerés elég keményen érintette D-t. Ez egy igen komoly probléma volt, amire mindeddig egyáltalán nem gondolt. Hiszen nem szerezhethet meg egy GRS-t, ha nem tudja felismerni, hogy amit lát, az éppen az. És mivel a terv nagyobbik része csak azután következhetett, hogy szereztek egy GRS-t...

- Igaza van... – mondta D, majd egy jó percre töprengött. Egy megoldás akadna, de nem épp a legkellemesebb.

G már majdnem-mosollyal arcán szólalt meg.

- Uram, ha ssszabadna javasolnom...

D közelebb hajolt, hogy meghallgassa G mondanivalóját.

A kert csendes volt a napnak ebben az órájában, az éjszakai állatok neszeit sem lehetett már hallani. Az alak lassan lépkedett, üres tekintettel nézelődve.

- *Tetszik ez a hely, igaz?*

- Mondanám, hogy igen, de nem mondom. Te pedig tudod, miért nem.

Kis szünet következett, mielőtt a hang folytatta volna.

- *Sajnálom, de tudod, hogy nem volt más lehetőség. Vagy ez, vagy a halál.*

- Ettől még nem lesz könnyebb a dolog. A kettő már túl sok. Mindig túl sok.

- *A kettő a tökéletes szám. Mindig a tökéletes szám. Mert velem sosem leszel egyedül.*

- És mi van, ha az akarok lenni?

- *Nem fogsz erre vágyani. Bízz bennem.*

Az alak leguggolt, és a még mindig üresen meredő szemekből könnyek patakzottak alá.

Gordon rosszul érezte magát az undorító módon pulzáló sárga valamiből lecsorgó rózsaszín és sárga nyálka láttán, ami tovább mocskolta a vérfoltos laborköpenyt.

A jobb kar hirtelen gyorsabb pulzálásba kezdett, majd a váll magasságában a hús szinte lerobbant róla, vér- és nyálkázápor kíséretében, felfedve a furcsán sötét csontot. További kisebb robbanások, és undorító hangok következtek, egészen addig, míg a kézfej is lecsupaszodott, és láthatóvá váltak a párosával összenőtt ujjcsontok, melyek kinyújtva hátborzongatóan hosszúak és vékonyak voltak.

A másik kar is hasonló átalakulásba kezdett, de mielőtt a folyamat befejeződhetett volna, egy teljes tár kilencmilliméteres lövedék csapódott a lény fejébe.

Hang nem hallatszott, de az átalakulás lelassult, majd teljesen megállt, végül a lény mozdulatlanul hevert a sarokban.

Undorát legyőzve Gordon megközelítette a testet. És aznap másodszor, megint kíváncsiságot érzett.

- Na végre! – suttogta tulajdonképpen magának, de lelkesedése csak addig tartott, míg neki nem gyürkőzött, hogy lefeszegesse a zombi fejét. De nem járt sikerrel, mert bármilyen folyamat játszódott is le köztük, az teljesen egyesítette a kis lényt az emberi koponyával.

De hát mi a pokol folyik itt? Végül a feszítővasat vette elő, hogy azzal hajtson végre egy kezdetleges belső-szervi vizsgálatot, amiben a ruha hányáselleni szer beadásával segítette.

Bár nem voltak mélyreható ismeretei az ember belső szerveit illetően, de odabent minden nagyjából rendben levőnek látszott; eltekintve a még mindig mindenfelé mocorgó kis sárga férgekől.

A látvány túl soknak bizonyult, és miközben Gordon felállt, az undor majdnem megnyerte a csatát a hányásellenes szerrel szemben. Lehunyta a szemét, és megpróbálta kizárni magából a borzalmas látványt.

Nem sikerült neki, de legalább mikor újra kinyitotta a szemét, észrevette a bal felé mutató nyilat a falon, fölötte a felirattal: "D szektor raktárház".

Be kellett végeznie a feladatát, mert nem csak a saját élete volt a tét. A gondolat, bár nem sokat, de mégis erőt adott neki, így útnak indult a nyíl által mutatott helyiség felé.

Odabent minden eddiginél több volt a törmelék, ez volt a 'C' szektorhoz legközelebb eső terület. Átbotorkált az itt heverő néhány test között, némi megkönnyebbüléssel nyugtázva, hogy ezek egyike sem volt fertőzött. Tehát bármik voltak is azok a sárga fej-izék, nem volt túl sok belőlük.

Végre egy jó hír.

Csak azt remélte, nem találkozik helyettük a korábban látott másfajta lények néhány 'testvérével'.

Gordon az elpusztult folyosóból egy újabb lépcső aljába ért ki, de a térkép szerint ez már az utolsó volt. Felkapaszkodott a félemeleti pihenőig, de mikor tovább indult volna, egy fehéres színű, de nem laboröltözéket viselő férfit vett észre a következő emeleten.

- Hé...? – kiáltott oda Gordon a férfinak, de csak egy pillanatig láthatta, mivel az futva hagyta el az emeleti pihenőt. Gordon a nyomába eredve száguldott fel a lépcsőkön, de értékes másodpercekkel lemaradva ért csak fel a férfi után, így a továbbvezető ajtókat már zárva találta, amiken túlról csak gyorsan halkuló léptek hallatszottak.

A rend kedvéért azért belelőtt a zárba, majd nekifeszült az ajtónak, de az nem engedett. Erre hátrált néhány lépést és lendületből rontott neki, ám az kitartónak bizonyult. Másodjára, majd harmadszor is megpróbálta, de az ajtó rendíthetetlenül állt a keretében.

Kimerülten adta fel a küzdelmet. A következő pillanatban valami reccsenő hang, egy trillázás, majd egy borzalmas tónusú szintetizált férfihang hallatszott.

"Figyelem: a D szektor irodai részlegében jogosulatlan behatolási kísérlet történt. Halálos megtorló intézkedés folyamatban."

Gordon mögött kinyílt egy mennyezeti panel, de ő csak akkor fordult meg, mikor a gépágyútorony már aláereszkedett, és felpörögtek a csövek.

- ... Szeretlek...

- *Ahogy én is téged.*

Semmi értelme nem volt, ezt mindketten tudták.

- Annyiszor próbálkoztunk már ezzel... De te is tudod, hogy nem fog valóra válni...

- *Dehogynem. Miért ne válna?*

- Mert... Mert én egy szörnyeteg vagyok. És mit tehet egy szörnyeteg a tökéletességgel szemben?

- *Mindent. Csak keresd meg az Egyetlent, és meglátod.*

- Láttam már. Semmi érdeklődés, semmi barátságosság. Semmi. Egyáltalán semmi.

- *Megváltoztak a dolgok, te is tudod. Te is megváltoztál. Nem is egyszer, mint minden más.*

Az alak ezután csendben haladt tovább a romos folyosón.

- A nőnek semmi nyoma?

- Semmi, asszonyom. Sajnálom.

Az idősebb nő dühösen nézett körül. A dolgok a terv szerint haladtak, azt a két kakukkfíókát kivéve. A férfi halott volt, ez már biztos, de a nő... Egy órája semmi jelet nem

észleltek felőle, és ez rossz jel. Megfordult, hogy megnézzen egy másik monitort, és közben megnyomta a mikrofon kapcsolóját.

- Hogy állunk?

- Nagyszerűen, asszonyom. Még két óra, és megkezdjük az előzetes működőképességi eljárásokat. A teljes működőképesség elérését tizenkét órán belülre várjuk, legfeljebb.

- Próbálják levinni hatra. Szükségünk lesz rá, mielőtt még túlságosan előre jutnának.

- Igen, asszonyom.

A kapcsolat lezárult, a nő pedig újra gondolataiba merült.

- A szektorbeli idegen aktivitás szintje még mindig ismeretlen. Legyenek készenlétben, emberek.

Az Echo osztag feladata volt a legnehezebb: a külső határvonalon járőröztek ellenséges erőket keresve. Néhányan közülük egész messzire behatoltak arra az ismeretlen területre, amit az irodarészleg romjai jelentettek, és megkezdtek azoknak az ostromelhárító eszközöknek a telepítését, amelyek lehetővé teszik majd számukra, hogy idővel elfoglalják az egész szektort.

Néhányuknak olyan volt ez az egész, mint egy sakkjátszma: áldozz fel egy gyalogot, hogy elkaphasd a királyt, zavard össze az ellenfelet, meg más efféle szarság. De a helyzet az volt, ő nagyon jól tudta, mi a lényeg: meg kell találni a megfelelő pozíciót, ahonnan az ember lesújthat az ellenfélre. És ez a pozíció nem mindig az a híres 'fölötte és mögötte' volt.

- Osztag, célpontom van! Ismeretlen biológiai nyavalya a lépcsőház első emeletén! De mi az isten lehet ez? Az eligazításon szó se volt fekete-narancssárga, pisztollyal rohangáló emberszerű izékről...

Alfa vezér erre nagyot sóhajtott. Jól gondolta, az osztaga még sosem látott HEV-t, a narancsszín meg egyébként is nagyon ritka volt köztük.

- Alfa vezér hívja Echo ötöt, jelentést, vétel.

- Itt Echo öt, uram! Érintkezés feltételezett ellenséges lénnel a...

- Tudom, Echo öt, nekem is van fülem. Amit látott, az egy négyes sorozatú HEV volt, valószínűleg valami okostojáson, aki épp szuperhőst próbál játszani. Mire vár még, adjon neki. Vétel és vége.

Ezzel most ellesznek egy darabig.

- Mi a...?! Újabb...

Hatalmas elektromos kisülés hallatszott a rádión át.

- Tűz, tűz! TŰZ!

- Echo hét elesett! Szerkezeti kár! Szerkezeti kár!

Ezután számos lövés hallatszott. Alfa vezér a fejét fogta, mikor rájött hol állomásozott Echo hét és nyolc, mikor az első következmények kezdtek itt is megmutatkozni.

Úgy látszik, mostantól húzósaabbá válik a dolog.

A gépágyú szinte ugyanabban a pillanatban le is állt, ahogy felpörgött, de nem húzódott vissza, csak ott lógott alá odafentről. A következő pillanattól kezdve Gordon nem láthatott semmit, mert kialudtak a fények, biztosan valamilyen áramellátási hiba lépett fel. Hálát adva az égnek a váratlanul jött segítségért, bekapcsolta a ruhába épített lámpát, aminek telepei közben feltöltődtek

Még egyszer próbát tett az ajtóval, de a helyzet változatlan volt. Úgy tűnt, kerülő utat kell keresnie.

Amint a kerülőút gondolata felötlött benne, a ruha HUD-ja azonnal ellátta jelenlegi környezetének térképével, amin a célját villogó vörös pont jelezte, jelenlegi helyzetét egy narancssárga jelzés, és két különböző lehetséges útvonal is feltüntetésre került különböző színekkel jelölve. Mivel ekkorra már úgy érezte, mindent látott, Gordont különösebben meg sem lepte ez az újabb bámulatos tulajdonság, egyszerűen csak szemügyre vette, majd gyorsan

el is vetette a vörössel jelölt útvonalat, ami idáig vezette, és helyette a másikat, a zöld jelzésűt választotta.

Az az útvonal a lépcsőház aljából indult, áthaladt néhány folyosón, majd a szellőzőrendszerben folytatódott. Hát – gondolta – ott legalább nem lesz bűdös. Ezzel útnak indult lefelé a lépcsőn.

Az irodai részleg most még csendesebb volt, mint korábban; az áramkimaradás elcsendesítette az összes berendezést, és most csak a léptei hallatszottak, ahogyan lefelé ereszkedett a lépcsőházban, felkészülten bármilyen, mindeddig nem látott rémségre.

Mikor a lépcsőfordulóba érkezett, gondosan ügyelt arra, hogy lámpája fénye elkerülje a halott majdnem-zombit, és körülnézett, hogy megtalálja a keresett ajtót. Rá is bukkant hamarosan, egy újabb holttest után: az ajtó sötétvörös volt, és egy kis ablaktól eltekintve teljesen jellegtelen. Belépett rajta, és a következő pillanatban a kezében találta a pisztolyt. Megtorpant, hallgatózni kezdett, de a saját lélegzetén kívül semmit sem hallott. Tett néhány lépést, majd megint fűlelt.

Továbbra is semmi.

Igyekezett nyugodt maradni, legalábbis amennyire 'rossz énje' lehetővé tette ezt számára, és a pisztolyt a kezében tartva követte a HEV útbaigazítását a kanyargós, zezzugos folyosókon át. Lámpája fényköre jobbra-balra lendült, időről időre megvilágítva egy repedezett falat, egy vértócsát, vagy egy holttestet.

Az utolsó sarkon fordult be mielőtt egy nagyobb helyiségbe ért volna, ott találkozott vele. Egy újabb szörnyeteg, neki háttal.

BEEP* *BEEP* *"Figyelem: ellenséges egyed harminc méteren belül. Az egyed ismeretlen ellenséges biológiai egyedként azonosítva. Különleges elővigyázatosság javasolt."*

Egy kicsit sem érte váratlanul a találkozást, tekintve, hogy már hosszú ideje teljes készenlétben állva haladt. Gyorsan tüzelni kezdett rá, mielőtt a lény egyáltalán még rájöhetne, hogy honnan érkezett a támadás, de mikor úgy a tár felénél járhatott, a pisztoly csak egy száraz csettenést hallatott.

"A lőszer elfogyott."

Sejthette volna...

Ahogy a fölöttébb zabosnak tűnő bestia megfordult, Gordon a padlóhoz fagyott a rémülettől, és képtelen volt bármit is tenni, miközben az az izé megtette a köztük levő rövid távolságot.

'Neki' pedig semmi nyoma. Talán 'rossz énje' magára hagyta? A lény gyorsan meglendítve bal karmát, megkarmolta Gordont, aki hátratántorodott ugyan, de nem esett el.

BOOP *BOOP* *"Reaktív pajzs ötvenöt százalékon, stabilizálódik."*

A lény ezután jobb karját készítette a következő ütéshez, de egy, az arca közepén levő szemére mért erős ütés megállította. Gordon megfürdött egy zöld nyálkazuhanban, és csak ekkor vette észre, hogy a feszítővas ott van a kezében.

A lény hátborzongatóan torz sikollyal omlott a földre Gordon természetellenesen üressé vált tekintete előtt, és ott vonaglott tovább.

A vonaglás lassan lelassult, végül teljesen abbamaradt, és a lény mozdulatlanul hevert egy zöld nyálkatócsa közepén.

Gordon minden sajnálat nélkül pillantott le a testre. 'Rossz énje' megint egyszer megtette... Azt kívánta, bár beszélhetne vele valahogyan, hogy megmondhatná neki, mikor maradjon nyugton, vagy mikor, és hogyan támadjon.

De legfőképpen azt kérdezte volna meg tőle, hogy mégis mi a francot keres pont az ő fejében?!

Még mindig kissé zavartan közelítette meg a következő ajtót, ami furán nagy volt, nem olyan, mint az eddigiek a részlegben, és sokkal nagyobb kilincs volt rajta. Lenyomta, és maga felé húzta az ajtót, majd megborzongott, a mögötte levő helyiségből kiáradó hidegtől. A ruha

klímarendszere gyorsan alkalmazkodott az alacsony hőmérséklethez, és Gordon, kissé vonakodva ugyan, de belépett a hűtőkamrába.

- Elvesztettem a kapcsolatot, uram. Most már semmi nyoma, vétel.

- Akkor hagyja, Echo öt. Fejezze be az eredeti feladatát, és térjen vissza a bázisra. Vétel, és vége.

Egy HEV. Igen, egy HEV ijesztett rá a társára. És még ő hitte, hogy ideges... Leguggolt, és úgy tíz centivel a padló fölött a falra rögzített egy nagyjából téglatest alakú, középen egy nagy lencsével ellátott tárgyat. A szerkezet csattant egyet, majd halk hangot kezdett kibocsátani. A lencse fókuszba állt, miközben a hang egyre magasabb tónusú lett, végül egy rövid sípjel jelezte, hogy a lézer-gyújtású fal akna működésbe lépett, a mellmagasságban elhelyezett ikertestvére alatt.

Ha valami élő dolog megszakítja a sugarat... Bumm! Valami halott dologgá válik.

Végigsietett a folyosón, ellenség után pásztázva MP5-öse célzó-lámpájával. Bal kezében tartott hordozható letapogatója ugyan nem mutatott semmit, de azok után, ami az utóbbi időben errefelé történt, sosem lehetett tudni. A feladata az volt, igyekezzen felderíteni és visszajelteni az esetleges ellenséges erőket, és hogy csapdákat helyezzen el kulcsfontosságú helyeken. Eddig legalábbis ezzel foglalkozott, de mivel kifogyott a lézer-aknákból, most visszafelé tartott a bázisra, jelentést tenni, és újra felszerelkedni. És bár meglehetősen tapasztalt felderítő volt, az ellenség nem tartozott hagyományos értelemben vett haderőhöz, így nagyon odafigyelt mindenre, ami esetleg korábban elkerülhette a figyelmét.

Becsusszant egy sarok mögé, előtte és mögötte nem mutatkozott semmi...

Illetve, egy másodperc töredékéig látszó vörös fénypont valahol előtte, majd semmi. Hibázott a letapogató? Nem, ezek az eszközök a legfejlettebb fajtából valók voltak.

Kikapcsolta a lámpát, mozdulatlanul dermedt, és szakértő füllel hallgatta az őt körülvevő neszeket, de többi érzékszervével is a környezetét kutatta. Az akna halk zümmögésén, és saját lehalkított lélegzetvételein kívül mást nem hallott. Ha valami mégis volt a közelében, mestere lehetett a rejtőzködésnek.

Azután egy fémes, koppanó hang vonta magára a figyelmét, néhány méterrel maga előtt, amit azonnal egy sor hasonló, de egyre halkuló hang követett. Bekapcsolta, és a hang forrására irányította a lámpát, majd azonnal feljebb kapta, hogy megvilágítson vele valami menekülő kék dolgot.

- Osztag! Ellenséget észleltem!

Előrerontott, közben átlépve egy ovális tárgyon.

Robbanás következett, majd rázuhant a semmi.

5. "Ellenséget észleltem!"

- Akkor, hogy legyen, uram?

A döntés kimondottan nehéz volt, de nem attól, hogy sok egyéb lehetősége is lett volna. Azért egy pillanatig eltöprengeni látszott, mintha valami végleges megoldást keresne.

Olyasmit, ami lehetővé tette volna számára, hogy egyszerre megtehesse mindkét dolgot. Csakhogy már vagy tíz órája ezen gondolkodott, és nem talált ilyen megoldást.

Legalábbis semmi olyat, ami kevesebb időt igényelt volna annál, mint amennyi a rendelkezésükre állt. Mert az időnek nagyon fogytán voltak.

Mély levegőt vett, mielőtt megszólalt.

- Engedélyezzék a csapást, és tegyék közzé a hírt.

A férfi ezzel aláírta a papírt, és egy kék pecsétet ütött rá.

Atomcsapást mérni a Black Mesára... Ez nem egészen az volt, amit akart, de a legjobb, amivel elő tudtak állni. Az eredeti terv persze az elfoglalása lett volna, de azoknak a valamiféle szörnyeknek a felbukkanása miatt ez a lehetőség többé nem jöhetett számításba.

És bár a szörnyek kitörésének megakadályozása, és az elfoglalás lett volna a két legfontosabb feladat, az intézmény megsemmisítése egyben két másik célt is teljesített volna, amelyeket szintén nem lehetett másodrendűnek nevezni, legfeljebb az első kettővel összehasonlítva.

Végül a férfi felhagyott a töprengéssel, mert más dolga is akadt, ezek közül a legfontosabb most éppen az, hogy megfogalmazzon egy meggyőző beszédet, amit holnap reggel fog elmondani a sajtótájékoztatón.

Ami azt illeti, nehéz munka lesz.

A gránát mellément. Nos, csak egy kicsit... De akkor is mellé, és nem azért, mert a célpont olyan ügyes volt.

- Megint... Kudarcc. – hajolt le az alak, láthatóan letörten, - Még egy gránátot sem tudok rendesen eldobni... Hogy mondhatod, hogy az Egyetlen...

- *Hagyd a panaszkodást! Erre egyszerűen nincs időnk!* – a hang nagyon szigorú volt - *Feladatod van! Még hozzá fontos, és nagyon jelentős. Így sem neked, sem nekem nincs időm haszontalan, és teljesen ok nélküli önsanyargatásra. Megtetted, amit kellett, bevált, ennyi.*

- De én... – végül nagy levegőt véve elfogadta a dolgot, - Nem, igazad van. Jobb, ha továbbmegyünk.

És az alak, kissé botladozva a sötét folyosón, tovább folytatta útját.

Az első benyomás mindig csalóka. Gordon csak alig öt perce volt a hűtőkamrában, és most már még a ruha fűtőrendszere ellenére is érezte, hogy nagyon hideg van odabent, legalább mínusz ötven fok.

A padlót vékony jégréteg borította, valószínűleg az ajtó körül lecsapódott víz fagyhatott meg, és a hűtőberendezés halk zúgásán kívül csak a léptei voltak az egyetlen elkülöníthető zaj a helyiségben. Vagyis inkább a helyiségek láncolatában, mert Gordon rájött, hogy a hűtőkamra meglehetősen nagy, és különböző kisebb kamrákból áll, melyeket rövid átjárók kötnek össze. Az alaprajz egy négyszög volt, minden oldalán három kamrával, középpütt pedig a terjedelmes hűtőberendezéssel.

Az egyetlen jó hírnek az tűnt, hogy ennek a területnek volt áramellátása. Ami persze nem is volt annyira meglepő, tekintve, hogy az itt tárolt dolgok valószínűleg rosszul reagáltak volna a hőingadozásra, mindenesetre így legalább a lámpáját kikapcsolhatta.

A legjobboldalibb sornyi kamrában volt, azok közül is a legelsőben, ahol különféle húsok lógtak alá a plafonhoz rögzített hosszú kampókról. Gyorsan megvizsgálta a húsokat, melyek

bár természetellenesen fehérnek tűntek, nem mutatták jelét hőhatásoknak. Érdekesnek tűnt a dolog, de nem volt rá ideje, sokkal fontosabb teendői is akadtak.

Észak felé indult a következő kamrába, ami szintén tele volt különféle húsokkal, melyek egy dologban hasonlítottak egymásra: nem úgy néztek ki, mintha bármiféle, Gordon által is ismert állatból származtak volna.

A szellőzőrendszer bejárat nyílása egy kamrával előtte, és egyel balra volt.

Hirtelen meghallott valamit. Megtorpant, hogy hallgatózhasson, és a halk zúgáson kívül észre is vett még valamit... Majd megint. Határozottan hallható volt. Nem volt sem ütemes, sem állandó hang, inkább valami csattanáshoz hasonló, olyasmi, mikor az ember ide-oda kapcsolgat egy nagy, nehezen mozgó kétállású kapcsolót.

Nem, igazából nem is mechanikus zajnak tűnt, annál sokkal... Élőbbnek.

Tett előre néhány óvatos lépést, aztán megint meghallotta. De ezúttal hallott valami mást is.

Valamit, amitől undor fogta el: csámcsogást.

Belépett ennek az oldalnak az utolsó kamrájába, ahol a következő folyosó már bal felé indult, hogy majd visszaforduljon a bejáráthoz, és öt alakot látott valami fölé hajolni. Mi az ördögöt csinálhattak ezek itt?

- Erm... Bocsánat... – szólította meg őket. Az egyikük erre felegyenesedett, és felé fordult, így Gordon megláthatta, mi fölé görnyedt az imént.

BEEP *BEEP* "Figyelem: ellenséges egyed harminc méteren belül. Az egyed ismeretlen ellenséges biológiai egyedként azonosítva." *BOOP* *BOOP* "Figyelem: egyenlőtlen esélyek. Elővigyázatosság javasolt."

Egy test volt az.

Egy biztonsági őr kék egyenruhás teste... Már ahol még megvolt rajta a ruha, ugyanis hastájékát feltépték, és a vér vörösre festette az egyenruhát, és a padlót a test körül. És a lények, amelyeket Gordon csak most, sárga fejüket látva azonosított az egyik fajta szörnyekként a testből lakmároztak.

Rosszullétével küzdve Gordon észrevette, hogy a feszítővas ott van a kezében, rápillantott hát.

Újra meg fog történni. A szörnyre pillantott, ami máris feléje botladozott, majd megint a holttestre.

Ezúttal nem fog ellenkezni.

Ezúttal akarta, hogy megtörténjen. Hogy bosszút állhasson azért a szerencsétlen emberért.

Előre mozdult, úgy érzete, mintha lábai az ő akaratának engedelmeskednének, de tudta, hogy nem így van. Hamarosan már csak kevesebb, mint egy méterre volt a lénytől, jóval karjainak hatótávolságán belül.

Az megpróbálta megütni, de elhibázta, mivel Gordon elegáns mozdulattal kerülte el a csapást, meg sem torpanva, mintha már jó előre tudta volna, mi fog történni.

Pedig egyáltalán nem tudta. A szörnycsoport most már a balján volt, de nem közeledett. Sőt, távolodni kezdett tőlük, és aznap először kívánta, bár ne így volna.

Meg akarta ölni őket.

Azt akarta, hogy...

Istenem – gondolta Gordon, ahogy teste ment a maga útján, ismét önállósítva magát. Hát kezdett ő is olyanná válni? Egy vérszomjas szörnyeteggé, mint az a... Része, amit ésszerű énjének utasításait figyelmen kívül hagyta, viszont most is saját akarata szerint mozgatta a lábait?

A feszítővas egyenes vége közben utat talált a falban levő rács keretének nyílásába. Egy rács? Persze, a feladata. Egy kis mozdulat, a feszítővas most emelőként működik, és a rács már ki is zuhan a helyéből a földre. Gordon egy akrobatikus mozdulattal felszökkent, és bekúszott a nyílásba.

Néhány méternyit kúszott, majd még mindig négy lábon, megállt a szűk szellőzőjáratban. Ennyi volt. Nem repkedtek golyók, nem volt véres harc, nem kerültek újabb holttestek a padlóra.

Már majdnem megfordult, de aztán rájött, hogy elég nagy ostobaság lett volna. Ha még rossz énje sem tartotta kivitelezhetőnek a dolgot, neki magának ugyan milyen esélye lett volna rá?

És már megint helyben volt, a rengeteg töprengenivaló között. Mennyi kérdés... Rossz énje talán félni kezdett? Vagy csak a lőszerral akart takarékoskodni? Esetleg...

De az előtte levő csatornaszakasz végül emlékeztette a feladatára.

Miután túl vagyok ezen az egészen – gondolta – lesz egy hosszú beszélgetésem egy pszichiáterrel.

Miután erre ígéretet tett magának, kúszni kezdett a járatban.

- Vii-gyázz!

Alig több mint tíz másodperc alatt az egész század felsorakozott, és teljes készségben állt. A férfi, akit rangjelzései tábornokként azonosítottak, büszkén nézett végig a sor egyik végétől a másikig.

- Na jó, fiúk-lányok. Mindannyian tudják, miért vagyunk itt, és azt is, hogy nem fogom túlzottan bő lére eresztett eligazítással untatni magukat. A feladatunk egyszerű: bejutni az A-14-es bunkerbe, elhelyezni a tölteteket, és kijutni, közben nem ejtve foglyokat, nem kérdezősködve, és nem válaszolva a kérdésekre. Világos?

Az "IGENURAM!" teljesen egyhangú volt.

- Rendben, helyes... – a férfi rövid szünetet tartott, és idegesen, a lába elé nézve járkálni kezdett.

- Nézzék, emberek... – nagyot sóhajtott, nyilvánvalóan zavarta valami, - Van még valami, amit el akarok mondani. – ekkor megállt, felnézett, és megint végigjártatta tekintetét a sor egyik végétől a másikig.

- Ezt most játsszák biztonságra. *Nagyon* biztonságra. Különlegesen erős ellenséges tevékenységre kell számítanunk odalent. *Néhány* nagyon durva darabra, hátborzongató technológiával, idegenekre, és egyéb alaposan eltolt projektekre, amiket meg lehet kínálni egy-egy gránáttal.

A sorban állóknak a szeme sem rebbent.

- Tehát elvárom, hogy erre a küldetésre a mottónk legyenek effélék, mint 'nincs szükség halott hősökre', 'nem kell az egyszemélyes kommandó', meg az egyéb 'legyenek óvatosak' szövegek. Világos?

Az újabb "IGENURAM!" ugyanolyan személytelen volt, mint az előző.

- Rendben. Akkor lássunk neki.

A tábornok intett, a több mint harminc ember pedig rendezetten beszállt a számukra kijelölt Chinookokba. A férfi szállt be utolsónak, de előtte még az égre pillantott, és halkan így szólt:

- És Isten legyen irgalmas hozzánk...

'Mi az ördögnek keltem fel ma reggel?' A kérdés már annyira elcsépelt volt, de Gordon pontosan ezt gondolta azokban a pillanatokban és bár már nem is egyszer próbálta szétkergetni a fejében gyülekező kérdéseket, nyilvánvaló volt, hogy nem szabadulhat meg tőlük.

Ezért aztán mostanra többé-kevésbé végleg le is tett a próbálkozásról, és igyekezett egyszerűen csak összegezni az eddigi eseményeket, de abban még mindig túl sok, és túl nagy lyuk tátongott, amelyeket nem tudott mivel kitölteni. Ilyen volt például a vizsgálati helyiségben rátört hirtelen rettegés az Ethertheltől...

Igen, a vizsgálati helyiség, ahol az összes nehézsége megkezdődött. Vajon 'rossz énje' állt bármiféle kapcsolatban az Etherthel? Az utóbbi időben kezdte ezt gyanítani. Ellenben a legtöbb részlet még mindig nem akart értelmes dologgá összeállni, ezért inkább újra a jelenlegi feladatára igyekezett összpontosítani, különösképp arra a problémára, amivel épp szembesült.

Mikor ellenőrizte a térképet, észrevette, hogy nem mesze attól a helytől, ahol éppen volt, egy nagyobb helyiség következett, valami elosztókamrának tűnt, amin át kellett haladnia ahhoz, hogy tovább juthasson a szellőzőrendszerben.

Maga a probléma egyszerű volt: mi várta abban a kamrában? Sejtése alapján a legvalószínűbb, hogy egy méretes, és még mindig működő ventilátor lehet ott, készen arra, hogy apró darabokra szabdalja.

És ezt a félelmét látszott igazolni az is, hogy már egy jó ideje ritmikus, zúgó hang visszhangzott abból az irányból.

Nekikészülve, hogy megint előbbre küszson egy darabon a szellőzőben, Gordon megpróbált ülő helyzetbe manőverezni, hogy a ruha mellrészén levő lámpával bevilágíthassa az előtte levő szakaszt. De pár méternél tovább így sem látott előre, addig viszont semmi különöset nem vett észre.

Végül tovább indult, a ruha tervezőit átkozva, hogy miért nem tudtak inkább egy fejlámpát megálmodni.

BEEEEEEP "Fejlámpa csak a PV390-es kiegészítő sisakhoz jár."

Elfojtott egy kuncogást; sejthetett volna valami efféle választ. Tovább mászott előre a szűk helyen, ahol megfelelő fényforrás nélkül menet közben nem igazán látott semmit. Persze ez néha jól is jött, most például nem is akarta igazán tudni, mi volt az a puha dolog, amit a kesztyűje alatt érzett, a légakna kemény acélja helyett.

A visszhangzó zaj egyre erősödött, mikor megint befordult egy sarkon, és a csatornát már kezdte is megvilágítani valami halvány derengés a következő fordulón túlról. Nagyon remélte, hogy sikerül egy darabban átküzdenie magát az előtte álló akadályon.

Ekkor hallotta meg az újabb hangot.

Jócskán különbözött a másiktól, és sokkal közelebb levőnek tűnt a mindenhol jelen levő háttérzajnál is. Mikor a hang megismétlődött Gordon megállt. A hang újra meg újra hallatszott, és határozottan előlről érkezett. Megpróbált maga elé világítani a lámpával, de amint olyan helyzetbe küzdötte magát, hogy a fény már egy jó méterrel eléje vetült, látóterét egy száznak tűnő dolog töltötte be. Tátogott, valami sárga nyálkát nyáladzott, és alig pár centire a szemétől kitartóan rága, és csak rága a védőpajzsot.

A szájban pedig...

Sem megijedni, sem undorodni nem volt ideje, olyan gyorsan tépte le, és hajította el magától a lényt.

Becsukta a szemét, hogy megszabaduljon a szörnyűséges teremtmény belsőségeinek elborzasztó látványától. Egyszerűen undorító volt, és csak akkor ismerte fel, hogy mivel is találkozott, mikor a jellegzetes, halk, nyekergő hang megint megismétlődött.

Ráadásul ez az izé még nem pusztult el.

Megint feléje ugrott, és Gordon, mert másként reagálni reménytelenül képtelen volt, reflexből elfordította a fejét.

De a lény nem érte el, és a nyekergés is abbamaradt.

Egy pillanattal később pedig megérezte, hogy a jobb keze markol valamit. Valami nehezet.

Ránézett, és a lámpa szórt fényében a feszítővasat látta, az egyenes végével előre. A feszítővason pedig...

Undorodva rázta le róla valahová maga mögé a hivatlan vendéget, ami egy újabb réteget hagyott a feszítővasat borító, időközben már megszáradt nyálkaréteg tetején, és folytatta útját.

Legalább ha erre összpontosított, nem kellett arra a rengeteg gyomorforgató dologra, a lényekre, és a nehézségekre gondolnia, amikkel eddig szembesülnie kellett az elmúlt néhány órában. Legalábbis mikor sikerült összpontosítania.

Tovább kúszott előre, befordult a következő sarkon, és benézett az az után következő helyiségbe. Bárhonnan jött is a zaj, nem ez a helyiség volt a forrása. Végre egy jó hír.

Óvatosan megfordult, lemászott a járatból, és mikor lehuppant a padlóra, valami elroppant a lába alatt.

Lepillantott, hogy lássa, mi lehetett az.

- Alfa vezér, Echo kilenccel megszakadt a kapcsolat!

- Hallottam, Echo három, köszönöm.

Ideges volt, sőt, túlfeszült ideges, bár az oka megvolt rá. Két embert már elvesztett, és a vége még sehol sem látszott.

- Bravo, mi a helyzetük?

- Minden rendben, uram.

Pont, mint tíz perccel ezelőtt. Egyelőre az ő feladatuk volt a legfontosabb, mivel az egész szektorra kiterjedő energiahiány miatt jelen pillanatban gyakorlatilag csak a rajtaütések céltáblának voltak jók, ezért a céljuk a tartalék generátorok beindítása kellett, hogy legyen. De azok még nagyon messze voltak attól, hogy biztosítottak lehessen tekinteni őket.

Biztosítottak... Azóta, hogy Echo kilenc meghalt egy már megtisztított területen, ugyan ki tudta volna megmondani, mi számított biztosítottak, és mi nem? Jelen pillanatban legfeljebb csak reménykedhettek.

- Bravo egy jelenti: elsődleges célpont látótávolságban.

- Remek. Intézzék el gyorsan, Bravo!

- Nem gond, vezér. Nyomd meg a gombot, és... A varázslat véget ér.

Átkozott Bravo kettő. Fialat, tapasztalatlan, és vérszomjas... Egy napon drágán meg fog fizetni ezért, ha nem változtat gyorsan a hozzáállásán.

- Uram, Bravo vezér jelenti: feladat teljesítve. Visszatérünk a...

- Picsába, az meg mi ott?!

Több MP5-ös sorozattűz hallatszott a rádióból, amit hirtelen elfedett egy feltöltődő Szolga jellegzetes hangja.

- Bravo vezér elesett! Bravo vezér elesett! Zabálj ólmot, mocsok!

Újabb lövések, ezúttal egy teljes automatára állított rohampuskából.

- Vissza a bázisra, vissza a bázisra! Végrehajtani, AZONNAL!

Megint a rohampuska hangja, majd újabb feltöltődés. Torz nevetés, távolodó léptek, majd csend.

Ez így együtt már négy elvesztett ember. Hogy az isten verné meg ezt az egészet.

Csontok. A padlót csontok borították, mint az, amit az előbb széttaposott.

És a legijesztőbb az volt az egészben, hogy a csontok hátborzongatóan emberinek tunk.

A helyiség ezen kívül azonban teljesen rendben levőnek látszott, számos szellőzőcsatorna futott a plafon és a padló, illetve a falak között, kereszteződve, vagy épp megkerülve egymást. Az a járat, amit keresett, épp átellenes oldalon volt ahhoz képest, amelyikből érkezett, ráadásul nyitva.

Furcsa... Vagyis egyáltalán nem furcsa, hiszen annak, ami csontváznak használta a helyet, jönnie kellett valamerről. Így csak azt remélhette, hogy az a valami nem épp ott tartózkodik, amerre Gordonnak mennie kellett.

BEEP *BEEP* "Figyelem: ismeretlen biológiai egyed harminc méteren belül. Az egyed nem azonosított. Fokozott óvatosság javasolt."

Na ne! Bekapcsolta a lámpáját, bár ez nem sokat segített a helyzeten, mert egy vörös fényű lámpa már így is megvilágította a helyiséget, és körbepásztázott vele fönt, lent, és maga mögött...

Semmi. A puska, amit csak most vett észre a kezében, a lámpa fénysugarával együtt pásztázott körbe, majd szorítása valamelyest enyhült a markolaton. Hibázott a ruhája? Ez elég különös volna... De mi nem volt az eddig a mai napon? Tovább pásztázva a helyiséget mindkét eszközzel, Gordon megindult célja felé, ám hirtelen úgy érezte, mintha valami megérintette volna alsó lábszárát.

Megpróbálta megnézni, mi az, de erre nem maradt ideje, a világ ugyanis hirtelen tótágast állt körülötte.

Annyira különbözött attól, amit elképzelt magának az ember. Bár hogyan lehetne leírni, milyen érzés a halál?

- Ez itt... Ez már a pokol, igaz? Végre...
- *Nem. Nem vagy halott.*
- Dehogynem. Ezt nem élhettem túl...
- *Nos... Valahogy mégis sikerült.*
- Ki vagy te? És ki vagyok én?
- *Én... – határozott, hosszú szünet következett, mielőtt a hang folytatta, - Én te vagyok.*
- Te? Én? De én... Mi ez, valami eszelős vicc? Egyáltalán nem szórakoztató! Hagyd abba!
- *Nyugodj meg! Minden... Minden rendben.*
- Nincs rendben! Miért zöld színű minden? Mik ezek a buborékok körülöttem? Miért nem tudok mozogni? Ki akarok jutni innen! Azt akarom...
- *Csillapodj! Nyugodj már meg! Tudod, én...*
- Válaszokat akarok! Most, *rögtön!*
- *Rendben, jól van. Megkapod a válaszaidat. Csak nyugodj meg végre, oké?*

D átgondolta a tervet, amit az imént javasoltak neki.

- Ez valószínűleg a legértelmetlenebb feladat, amit valaha tőlem kaphat, G!
- Nincs mássz lehetőség, uram. És ez kevésbé vesszéyes, mint az a módsszer, amit ön javasolt.

- Nos, ezt el kell ismernem. De akkor sem épp a legbiztonságosabb dolog megpróbálni elfogni egy...

A rádió ekkor megreccsent:

- Uram, kapcsolat! Osztag, indulás... A szentségit, mi ez az ízé?!

Számos furcsán hangzó lövés hallatszott, melyek mindegyikét valami rövid, sikolyszerű hang követte, majd ezután egy jóval hosszabb, és határozottan emberi sikoltás hallatszott. Ilyen az ő szerencsájuk. Arra számítottak ugyan, hogy azok a micsodák átalakultak, vagy mutálódtak az eltelt évek során, csak éppen D abban reménykedett, hogy jobbra ugyanolyan ártalmatlanok lesznek, mint voltak.

- Gamma három elesett! Osztag, leszedni azt a dögöt!

D feszülten hallgatta a rádióból érkező újabb, ezúttal eltéveszthetetlenül emberi fegyverekből származó lövéseket, ami alatt azért továbbra is hallhatók voltak azok a másfajta, rövid sikításokkal kísért hangok is. Mikor használják végre a semlegesítőt?

- Gamma négy, balra, és zárótűz! Gamma kettő, fedezzen, benyomulok!

Hiszen végül is ez volt a lényeg az egészben. Ha sikerül, már majdnem készen is lesznek. Ha sikerül...

- Nem tudom sokáig ott tartani. Túl...

A rádióból rövid időre csak statikus sercegés hallatszott. Ez sikert is, kudarcot is jelenthetett, és D mármár lélegzetviesszafojtva nézett G-re, aki azonban szokás szerint nagyon nyugodtnak tűnt. Hogyan lehet egy ember ilyen higgadt, mikor körülötte dúl a vihar? D

persze tudta a választ: ember erre nem volna képes. A zaj elült, és kivehetetlen szavak hallatszottak a rádióból.

- Küld...ve! ...pont...énk!

- Gamma, ismétlje.

- ..mételtem: kül...tés teljesítve. A célpont a miénk. – nyertek végre értelmet a szavak, és jó híreket hoztak. D megnyugodott, ez volt az első jó hír a mai napon. Egy pillanatra még annak a gondolatával is eljátszott, hogy azok a használhatatlan alakok, akiket a D szektorba küldött, talán mégis csinálnak majd valami hasznosat is, bár ebben már egyáltalán nem reménykedett.

Annyira sikerült előre hajolnia, hogy ránézhesen a jobb lábára, így láthatta, mi kapta el. A látvány nem volt valami szívderítő: bármi lett légyen is az az izé, mindenesetre nagy volt, vörös, nagyjából hengeres formájú, és akkora szájjal rendelkezett, amibe Gordon feje gond nélkül befért volna. A nyelvéről már nem is beszélve.

Ugyanis az volt az, ami elkapta, és most a jobb lábánál fogva fejével lefelé tartotta Gordont, arról pedig, hogy mi fog történni, mikor a száját a lábától elválasztó jó három méter elfogy, a szürcsölő és nyámmogó hangok ékesszólóan beszéltek.

Az egyetlen dolog, amiben még reménykedhetett, hogy 'rossz énje' újra akcióba lép. De a távolság gyorsan fogyott, és semmi sem történt.

Aztán ráébredt: miért ne tehetne ő... Miközben a száj tovább közeledett, lengetni kezdte magát előre-hátra.

Végül, mikor már csak alig egy fél méter volt a távolság, végre elég nagy lett a kilengése ahhoz, hogy mindkét kezével megtámaszkodhasson a plafonon, így teljes súlyát, valamint a ruha által adott plusz erőt a jobb lábára helyezhette.

A pattanó hang, amit ekkor hallott, jelezte, elég volt az erőfeszítés. Ám Gordon nagy szerencsétlenségére a gravitáció nem lazsált, egyetlen pillanatot sem késlekedve tette a dolgát, és keményen a padlóhoz csapta Gordont.

BEEP *BEEP* *"Figyelem: gravitációs sokk érte. Károsodás: elhanyagolható."*

Tényleg jó nagyot esett, de legalább egyben volt. Bal lábával lerúgta azt a rondaságot a jobb lábáról, és felnézett. Az izé nyekergett, és bíborszín vért csorgatott egy Gordontól nem messze gyűlő tócsába.

Aztán más dolgok is hullani kezdtek.

Igyekezett nem is nézni az egymás után a padlóra toccsanó belső szervekre, ám miután felállt, mégis ránézett az előtte levő undorító kupacra.

Egy kis émelygéstől eltekintve semmit sem érzett.

Felkapta a támadás során elejtett puskát, és miközben megint igyekezett tisztára söpörni fejét az aggasztó gondolatoktól, elindult a továbbvezető járatban. Persze, mint korábban, az 'agytakarítás' most sem járt sikerrel.

Miért nem reagált 'rossz énje'? Itt volt még egyáltalán, vagy időközben magára hagyta? Nem, ez utóbbi nem valószínű, hiszen mikor mindennek vége volt, megint ugyanazt a természetellenes érdektelenséget érezte, mint korábban. Ha viszont mégis itt volt még, miért nem avatkozott be? Megbízhatott még benne, vagy a következő szörny, amibe belebotlik, úgy öli meg, hogy esélye sem lesz ellene?

Rengeteg kétely, érthetetlen dolog, annyi ostobaság... Miközben a járatban haladt, felötlött benne: azért mégsem volna helyes teljesen figyelmen kívül hagyni őket.

Bár a cél szentesíti az eszközt...

Tényleg így volna?

Persze, hogy így van, hogyan is töprenghet ezen?! Az emberi életek többet, jóval többet érnek bármiféle tudományos felfedezésnél! De vajon azoknak az ismeretlen lényeknek az életénél is, amiket önvédelemre hivatkozva oltott ki eddig?

Befordult a következő sarkon, és meglepetéssel nyugtázta a rátörő világosságot. Odakintről jött, így kimászott a járat végéig, és a padlóra huppant.

Kicsit még vaksin pislogva nézett körül. Egy csendes folyosóra jutott, ami lehetett volna bármelyik azok közül, amiken eddig áthaladt. Csakhogy előtte most ott volt a tábla:

"Raktárházi átjáró", valamint egy balra mutató nyíl, ami egyezett a térképe útmutatásával.

Ideje útnak indulni.

A zöld lassan feltisztult, és végre láthatóvá vált a külvilág.

- Ne! – tépett bele a hang az üres, sötét helyiség csendjébe, mikor az alak rájött, hogy továbbra is mozgásban van.

- Ne... Nem akarom az emlékeket, kérlek... Állítsd meg őket!

- *Semmit sem tehetek ellenük, ezt te is tudod. Sajnálom.*

- De... A mindenit, akkor legalább ne hagyj elaludni, miközben megyek!

- *Nos... Rendben, ebben igazad van.* – úgy hangzott, a hang valóban szégyenkezik, - *Gyerünk tovább.*

A rádió megreccsent:

- Uram, a veszteségeink...

- Tudom, a mindenségit!

A helyiségben köröző D láthatóan dühös volt, és azon töprengett, most mihez kezdjen. A siker ellenére a csapatok túlságosan szétszilálódtak ahhoz, hogy eséllyel álljanak ellen *annak*, legalábbis hosszabb ideig.

- Uram, ssszerintem folytatnunk kellene a terv végrehajtását. Jóval azelőtt végezhetnénk vele, hogy...

D azonban ügyet sem vetett rá, ehelyett kiviharzott a szobából, G viszont nem követte. Ugyanis nagyon jól tudta, mire készül D, és azt is, hogy semmire sem megy vele. A sovány figura így hát csak állt tovább, azt az öt katonát figyelve, akik a nagy hengert vigyázták. És a hengerben levő veszedelmes, nem-emberi lényt.

Hamarosan, egy hasonló henger belsejében lesz majd egy nagyon veszedelmes emberi lény is.

Már csak órák kérdése az egész...

A legutóbbi események csak tovább szaporították gondjainak listáját, de ez már csak a jéghegy csúcsa volt. Etherthel, a rezonancia-kaszád, a lények... És persze a 'rossz énje'.

A rossz én. Nem kéne valami nevet adnia neki? Mert akár megbízható, akár nem, egyértelműen fejének egy elkülönült részében tanyázott, és...

Az isten verje meg!

Ezt majdnem hangosan kiáltotta. Hát mégis, mi az ördögöt csinál? Nevet, bármilyen nevet adni valaminek, ami még csak nem is létezik, elég nagy hülyeség. Sőt, még 'rossz énnel' sem szabadna hívnia.

Hiszen egyértelműen saját magáról volt szó.

Ő maga volt az, csupán csak reflexből cselekedett, és fel sem tűnt neki, hogy mindezt ő csinálja.

- Csak a reflexeim, és nem jöttem rá eddig. Csak a reflexeim, és nem jöttem rá eddig...

Ismételgette egy darabig a mondatot, majd felhagyott a dologgal. Nem sikerült ugyanis meggyőznie magát, így jobbnak látta, ha azt teszi, mint korábban, és folytatja a feladat végrehajtását. Legalább a helyzete mostantól egy kicsit könnyebb lesz, tekintve, hogy talált egy löszerszekerényt nemrég, és mivel nem vigyázta senki, összeszedett mindent, ami a keze ügyébe került. Bár készlete nem gyarapodott túl sokkal, azért volt vagy száz kilencmilliméteres löszere, és nagyjából ugyanennyi patronja a puskába, valamint öt kézigránátja, amik most a ruha egy másik zsebében rejtőztek.

Már nagyon megközelítette a raktárházat, a zöld útvonal, amit követett, véget is ért a pár méterre kezdődő folyosó utáni nagyobb helyiségben. Kocogva tette meg a hátralevő távolságot, csendben kinyitotta az ajtót, és bekukucskált. Senki.

A folyosó jóval szélesebb volt, mint az eddigiek, sőt, igazából már nem is volt folyosó kinézete. A falakat eldolgozatlan, nyers felületű beton alkotta, nem úgy, mint a többi folyosónál, a közepén pedig egy emelőkocsi állt elhagyatottan, rajta egy méretes ládával, valamivel előtte pedig két-két nagy fémajtó mindkét oldalon.

Szinte már izgatottan közelítette meg a bal oldalon levő távolabbt, amin a következő felirat állt: "Raktárház, B átjáró"

Igazi megkönnyebbülést érzett, mikor megnyomta a mellette levő zöld nyitó gombot, és végre beléphetett. A raktár hatalmasnak tűnt, a falakat sehol sem látta, mert minden irányban ládák zárták el a kilátást, de nem sokkal előtte egy szürke betonoszlop állt, rajta több táblával. Gyorsan átfutotta őket, és meg is találta azt a jobbfelé mutató jelzést, amin ez állt: "A felszínre"

- Na végre.

Jobbfelé észrevett egy rövid átjárót a ládák között, ami egy nagy lifthez vezetett, aminek nyitott aknáján át egy másik raktárba lehetett átlátni, ami sokkal kevésbé volt megrakva.

A padlószint eléréséhez vagy hat métert kellett volna ugrania, a liftet pedig járművek mozgására tervezték, így másik utat kellett keresnie. Valamivel odébb azonban talált egy kis beugrót, ahonnan egy fémből készült galéria indult ki, ami pedig, ahogy végigkövette a tekintetével, a helyiség sarkában balra fordult, majd egy lefelé vezető létrába torkollott. Már majdnem fellépett a galériára, mikor beszédet hallott odalentről.

- Asszonyom, lehet, hogy behatolók vannak a Lambda részlegben. Úgy tűnik...

- Tudok róla. Majd később foglalkozunk velük.

Miután egy intéssel útjára küldte az ügynököket, az idősebb nő megnyomta a rádió gombját.

- Állapot?

- Jó, asszonyom. Az egyes egység teljesen üzemképes, három, vagy négy órán belül készen lesz a hang-szintézis, és...

- Annyi időnk nincs! Küldjék be most azonnal.

- Ahogy óhajtja, asszonyom.

A kapcsolat lezárult, ő pedig elmosolyodott, pedig ilyesmin elég ritkán lehetett rajtakapni. Pedig csak a sorson mosolygott, hogy milyen fura játékba kényszeríti bele: egy hibát kell kihasználnia, hogy elfoghasson egy másik hibát, amivel pedig valaki más hibáját kell kijavítani. Azt kívánta, bár lett volna egyszerűbb módja... De tudta, hogy ezt a problémát csak a nő tudhatta hatékonyan megoldani.

Ha még életben van.

És hajlandó együttműködni.

Lenézve két tudóst láthatott, a szokásos fehér laborköpenyben, amint a létra irányából egy harmadik, szintén fehéres, de más kinézetű öltözetet viselő alak felé sietnek.

- Hála Istennek, hogy itt van!

- Nem mi vagyunk az egyetlen túlélők, hozzon több embert!

- Sebesültek is vannak. Hívjanak orvosi osztagot is!

A két tudós izgatottan igyekezett túlkiabálni egymást, de ez érthető is volt.

Megérkezett a segítség!

Kalandos utazása a végéhez közeledik. Egy pillanatra felötlött benne: vajon tényleg jó-e, hogy máris véget ért, de gondolatait egy automata géppisztoly tüzének visszhangja kergette szét.

Közelebb lépett a galéria széléhez, hogy jobban leláthasson, és ha kell, célozhasson, mert a jelek szerint megtámadták őket.

Amit azonban megpillantott, az legalábbis rémisztő volt. A fehér ruhás férfi, akiben Gordon csak most ismert fel egy katonát, lelőtte a tudósokat, akik most egy-egy vértócsában heverték a lábai előtt.

Dermedten állt, nem is tudta, hogy a megrázkódtatás, a rémület, a szomorúság, vagy bármi más miatt-e, de képtelen volt mozdulni. A katona eközben ráérősen a létra felé indult, csakúgy, mint Gordon, aki alig tudomást véve erről, szintén arrafelé araszolt, olyan halkan, amennyire azt a fém galéria lehetővé tette.

Odaérve még mindig dermedten lenézett, nagy meglepetést okozva ezzel a katonának, aki időközben elkezdett felmászni a létrán, ám Gordont meglátva gyorsan célra emelte fegyverét, és megeresztett egy rövid sorozatot, mielőtt a rázuhanó narancssárga-fekete tömeg a padlóra sodorta.

Gordon dühös volt, nagyon dühös. Nem igazán tudta, mi váltotta ki belőle az érzést, de nem is érdekelte. Rávetette magát a férfira, magával sodorta, majd felpattant, és tett néhány lépést előre, hogy utána megforduljon.

A férfi életben volt, és bár kissé szédelgett, azonnal felnézett, majd Gordonra emelve a géppisztolyt, tüzet nyitott, miközben a legközelebbi ládahalom felé kezdett hátrálni.

BEEP *BEEP* *"Ellenséges földi egyed."* *BOOP* *BOOP* *"Pajzserősség csökken."*

Ez nem volt meglepő, tekintve, hogy Gordon a tűzvonalban nyomult előre.

- Fordulj már fel, nyomorult!

A férfi szavait még a gázálarcon, és a fegyver hangján keresztül is tisztán értette.

Eddig harminc lövés. Gordon, maga sem tudta, hogyan számolta őket.

Egyre közelebb ért hozzá, a férfi háta most már majdnem a ládahalomnak szorult. A ruha magyarázott valamit, de Gordon nem figyelt rá.

Negyven lövés.

A feszítővas Gordon kezében termett, szemeiben a düh lángja lobbant. A férfi ekkor megbotlott, majdnem elesett, és az utolsó néhány golyó elvétette Gordont.

Ötven lövés, majd egy csettenés. A lőszer elfogyott.

A katona pánikba esett, és minden erejét beleadta a Gordon arca felé indított ütésbe. Ő azonban szemrebbenés nélkül hárított, majdnem eltörve a férfi karját a feszítővassal. Az ütest rúgások követték, de nem érték célt. Ezután Gordon rúgott olyan erősen, ahogy tudott, és lágyékon találva a férfit, a padlóra küldte.

- UUNGghhh... Segítség... Az istenit, segítsetek!

A férfi talán rádión át kiabált valakinek, de Gordon nem törődött vele, ahogy a ruhájánál fogva szinte természetfölötti erővel felkapta, és a ládákhoz csapta a katonát, majd lerángatta róla a sisakot, és a gázálarcot, amelyek alól egy ziháló, izzadt arc bukkant elő.

- Ne... Ne öljön meg... Kérem...

Gordon a földre ejtette, a ziháló férfi pedig ott maradt, ahová esett, miközben Gordon otthagya.

- Köszönöm... Köszönöm... Köszönöm...

Ekkor Gordon egy mármár állatias mordulással megfordult, rárontott, és lesújtotta a fejére, egyszer, kétszer, háromszor...

Újabb mordulás, majd további csapások; négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc... Már botladozott, de bevitte a tizediket is.

Végül elhárított attól a véres halomtól, amivé a katonát tette. A test arca felismerhetetlen volt, koponyája teljesen szétzúzva...

Botladozva hátrált el, tekintetét fogva tartotta a borzalmas látvány. Kezéből kifordult a feszítővas, majd Gordon eszméletlenül omlott a padlóra.

- Azt vegyék tudomásul, hogy ez egy bonyolult műtét, és nem...

- Nem garantálhatja a sikert. Tudom! Már egy tucatszor elmondta, ideje, hogy hozzákezdjen!

D türelmetlen volt, mint általában. Tudta, hogy a műtét bonyolult, de azt is tudta, hogy nem tart tovább tíz percnél, plusz az utólagos kondicionálás.

A méretes hengert bioszuppresszív géllal töltötték fel, ami mozdulatlanságra kárhoztatta a lényt. Csak a fejét hagyták ki, arra ugyanis szükség volt a műtéthez. Miután felmászott a néhány lépcsőfokon, az orvos kinyitotta a felső fedelet, és mély lélegzetet véve a maszkon át, kézbe vett egy ceruzát, hogy bejelölje a vágások helyét a koponyatető eltávolításához.

Ezután D-re és G-re nézett, akik ridegen bámultak vissza rá a vastag üvegtábla túloldaláról.

Így aztán folytatta. Felvette a szikét, és gyengéden bemetszette a barnás bőrt a ceruzavonal mentén. Utána kissé remegő kézzel váltott át a lézeres csontvágóra, és azzal is gondosan követte a jelölést. A sárgás vér csak ekkor kezdett szivárogni a vágásból.

Még egyszer kipillantott a továbbra is kifejezéstelen arccal figyelő D-re és G-re, majd két kézzel megragadta, és leemelte a koponyatetőt, amit elhelyezett egy tartóban, majd az elektródákért nyúlt.

- Ez fájni fog... - suttogta, mintha a lény hallhatta volna, majd az elektródák elhelyezésre kerültek a lény agyának elülső, és középső lebenyeiben.

Egy másodperccel később, mikor az összes idegpályáját egyszerre érte inger, a lény szemei, és harmadik keze megmozdult, pedig fel biztosan nem ébredhetett. De egy biztos volt: szenvedett, és jobb volt sietni, mielőtt az agya feladja a küzdelmet.

Felvett egy kis szerkezetet, amit csatlakoztatott a látóközpont kivezetett szinapszisaihoz, majd beütött néhány parancsot a jobb kezénél levő billentyűzeten. Ellenőrizte az eredmény, és meglepetten vette tudomásul, hogy máris működik minden, a műtét sikeres volt. Így végül kiemelte az elektródákat, és megkezdte lezárni a koponyát.

- Nos...? - dördült D hangja a hangszórókból.

- Kész van, és működnie kell. Remélem...

- Én is azt tenném. Foltozza be, és vigyék át... Átnevelésre.

D elmosolyodott, G azonban nem mutatott érzelmeket.

- Miért vagyunk itt?

- *Át kell jutnunk ezen a területen, hogy elérjük az Egyetlent. Csak figyelj, amit mondok.*

- Nem fogom. – vetette meg a lábát az alak.

- *Kérlek, ne... Egyszerűen nem érted, milyen...*

- Nagyon is értem! Értem, mire akarsz rávenni. De én nem vagyok hős, és nem fogom átküzdeni magam minden odáig, hogy megmenthessem a helyzetet. Ezek után semmiképp.

- *Akkor mit akarsz tenni?*

- Hát... - pillantott az alak keserű mosollyal a kezében tartott gránátra, - Annyira egyszerű... Csak egy kézmozdulat. Kíváncsi volnék, hány izomra volna szükség ahhoz, hogy meghaljak?

Egy hosszú percnyi csend következett, de semmi sem történt.

- *Mire vársz hát?*

- Én... Úgyis megakadályoznád, hogy megtegyem, nem?

- *Nem. És ezt te is tudod. Inkább keressük meg az Egyetlent, rendben?*

BEEP *BOOP* *BEEP* "Gordon Freeman viselő, kérem, folytassa szokványos tevékenységét."

BEEP *BOOP* *BEEP* "Gordon Freeman viselő, kérem, folytassa szokványos tevékenységét."

Ez a furcsa mondat visszhangzott a fejében újra meg újra... Mit jelenthet? "Folytassa szokványos tevékenységét"? De hát épp azon volt. Az igazak álmát aludta az éjszaka közepén

az ágyában... Az este volt a HEV tízpróba, és azt nem hagyhatta ki; így most csak abban reménykedhetett, hogy alhat még egy keveset, mielőtt munkába kell indulnia.

Ah, alvás... Minden olyan csodálatos, mikor az ember egy kényelmes ágyban fekszik...

Egy pillanat: kényelmes?

Nagyon olyan érzés volt, mintha pusztá betonon feküdt volna!

BEEP *BOOP* *BEEP* *"Gordon Freeman viselő, kérem, folytassa szokványos tevékenységét!"*

Már megint ez a mondat. Bár ezúttal a hang kicsit más volt, mintha... Rémület csendült volna benne.

Vonakodva nyitotta ki a szemét, majd gyorsan be is csukta ismét, mivel elvakította a fény. Újra próbálkozott, ezúttal lassabban, és végül felismerte, mi történik körülötte. Fölötte ott volt a barlang teteje, amit csak percekkel ezelőtt lőtt át a különös űrhajó, ami időközben szerencsére eltűnt.

Mozdítani próbálta a lábait, de azok nem reagáltak.

Lenézett jobb karjára, de nem látta sehol.

Körülnézett, és látta, hogy mindent vér borít. A saját vére.

Testek heverték körülötte... Aztán valami az arcához ért, és végre felébredt.

BEEP *BEEP* *"Ellenséges földi egyedek."* *BOOP* *BOOP* *"Különösen nagy túlérő. Összeapás nem javasolt!"*

Mennyi időre feketett ki?

"Gordon Freeman viselő inaktivitási ideje: hat perc, ötven másodperc."

Valami ilyesmire számított. Mit is mondott még a ruha?

Ekkor számos, valamilyen fémfelületen trappoló ember lépteinek zaja vonta magára a figyelmét. Három... Öt... Hat... Tíz katona, mindannyian a fölötte levő átjárón siettek valahová! Felkapta a feszítővasat, és a ládák közé bukva futásnak eredt, miközben a lövedékek tucatszám húztak el mellette. Észrevett egy ajtót néhány méterre maga előtt, úgy döntött, az lesz a célja. A lövöldözés folytatódott, majd valami felrobbant mögötte.

BEEP *BEEP* *"Figyelem: pajzs ötven százalékon, stabilizálódik."*

Húha! Már majdnem az ajtóból pillantott hátra, és azt kellett látnia, hogy a katonák teljes erővel nyomulnak utána, és mindjárt földet ér a következő gránát.

Gyakorlatilag gondolkodás nélkül csapott le a még mindig a kezében tartott feszítővassal valamire, amit egy tűzszakaszajtó zárógombjának vélt. Az ajtó valóban ereszkedni is kezdett, ő pedig pillanatokkal az előtt vetette át magát alatta, hogy bezárult volna. De mikorra a második gránát felrobbant az ajtó külső oldalánál, már rájött, hogy csapdába menekült.

- He...? A szentség! Osztag, újabb ellenfelek! – hallatszott a közelből.

- Hű, most mi lesz?

- *Van még kilenc gránátod. Használd őket...*

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob...

- Gránátok! Gránátok!

- Fedezékbe!

Három robbanás, mindegyikük egy másodperccel az előző után.

- A mindenit, szanitéc! ... Szanitécet ide!

- Tűz, tűz!

A rádión át hallható katonák idegesnek tűntek.

- Hé, elkaptam egyet?

- *Csak szórd őket tovább.*

- Osztag, szétszóródni! Négyen velem, a többiek berobbantják az ajtót, és szétrúgják a seggét annak a nyavalyásnak!

- Jaj, ne. Fel akarják robbantani! A fickó nem fogja túlélni ezt a rengeteg katonát!

- *Csak szórd a gránátokat. Ha most abbahagyod, te leszel az, aki nem éli túl! Már majdnem felérték!*

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob.

Gránát kézbe, kibiztosít, eldob...

Szóval csapda. Hogy miért is volt csapda, azon Gordonnak jelen pillanatban nem volt ideje eltűnődni. Mindenesetre ezen a hosszabb folyosón ládákat halmoztak fel, és többük oldalán egyforma, fekete téglatestek voltak rögzítve, melyek a folyosó szemközti fala felé néztek.

Közelebb ment, hogy alaposabban megvizsgálhasson egy ilyet, ekkor látta, hogy a közepén van egy nagy lencse, aminek láttán valami azt súgta neki, hogy az egy lézer-emitter.

"Breda 1999-B lézer-gyújtású akna; a lézersugarat egyszerű távolságmérésre használva állítja be magát egy adott távolságra, ha ez megnő, vagy lecsökken, az akna felrobban."

Már megint... De az ajtón túlról hallható dörömbölés nem hagyott más lehetőséget: átjutni a csapdán, vagy...

- Harcolni!

Miért is ne? Hiszen képes lett volna... Dehogyan lett volna! Hiszen épp az imént ájult el, miután megölte az egyiküket, és ez csak a legutóbbi jele volt ismeretlen eredetű harci képzése megbízhatatlanságának. Úgyhogy jobb, ha nem kísérti a sorsot, ahhoz túlzottan rosszak voltak az esélyek. Ígyhát leguggolt az első ládánál, és átkúszott az első sugár alatt.

A francha! Az első után ott volt a következő, de ez alatt már nem lehetett átkúszni, ahhoz túl alacsonyra tették. Viszont felnézve megállapíthatta, hogy fel tud állni, bár a hely elég szűk volt.

Lassan, minden mozdulatot megfontolva beügyeskedte magát a két láthatatlan sugár közé. Azt kívánta, bár volna valami sugárérzékelője, vagy legalább egy marék krétapora... De egyik sem volt, így csak a megérzéseire hagyatkozhatott.

Az alacsonyan levő akna fölött volt egy másik is, körülbelül fejmagasságban. Kissé meghajította magát, vigyázva, nehogy hátsó felével megszakítsa a mögötte levő sugarat, és átlépett az alul levő, és a valamivel magasabban húzódó sugár közötti résen.

Phú! Ezzel a folyosó fele meg is volna.

A dörömbölés ekkorra megszűnt, ez vagy azt jelentette, hogy a katonák kerülő utat találtak, vagy a robbantóosztagot várják. Bármelyik variáció legyen is, nem sok jóval kecsegtetett.

A következő sugár túl magas volt ahhoz, hogy átléphesse, ezért megint kúsznia kellett. Azonban nagyon kevés hely volt az új, és a két mögötte levő sugár között. Jobbra fordult, a ládák felé, és megpróbált a lehető legegyszerűbben leguggolni, mindkét vállával csak milliméterekkel kerülve el a sugarakat.

- Lassan...

Kicsit el kellett fordítania a törzsét balra, hogy a vállai átférjenek.

- Lassan...

Végül négykézlábra ereszkedve, verejtéktől gyöngyöző arccal sikerült átjutnia a sugár alatt.

Körülnézett, de nem látott több aknát, úgy látszik, átjutott.

Hú... Ez nem semmi volt.

A háta mögött ekkor figyelmeztető füttyjel hallatszott. A katonák átváltottak a B tervre?

Újabb füttyjel, mire futásnak eredt. Ám rémülten vette észre, hogy volt még egy akna, elrejtve a ládák között, amelynek sugarát most megszakította, és a helyiség a következő pillanatban tomboló, tüzes pokollá változott.

A robbanás még ebből a távolságból is hatalmasnak hangzott, a katonák valami nagyot robbanthattak fel odabent.

És képtelenség volt, hogy az a férfi túlélhette ezt. Elkönnyvelhető egy újabb veszteség.

- Meg... Meghalt?

- *Ha meg is halt, nincs időnk meggyászolni. Folytasd a feladatot.*

- De ez... Így annyira... Igazságtalan... - hallatszott a valahogy fakóvá vált hang.

- *Igen, az. De most már igazán nem tehetsz semmit.*

- Igen... Igazad van. – mondta az alak, majd nagy levegőt vett, és újra futásra váltott, - Azt még mindig nem értem, hogy került ide egy HEV. Ebben a szektorban egynek sem szabadna lennie, az enyémen kívül.

- *Ráadásul egy narancs-fekete... Igazad van, ez tényleg különös. De ami a lényeg, rajta már nem segíthetünk, úgyhogy jobb lesz odébbállni. Miután megszabadulsz azoktól a kellemetlenkedőktől, már nem lesz messze a felszín.*

Ezután egy pillanatnyi szünet következett.

- *Megtalálod... A kiutat.*

BOOP *BOOP* "Figyelem: a reaktív pajzs kimerült. Kérem, sürgősen keresse fel a legközelebbi HEV-töltő állomást. Páncélzat állapot: száz százalék."

Mintha nem lett volna így is elég baja. Miközben a betonport rázva ki a hajából, felállt, megérezte a vér ízét a szájában. A pajzs nélkül szinte védtelenné vált, és bár a páncélzat kibírt még egy kis gyötrést, csak egy jól irányzott fejlövés, és szép álmokat, doktor Freeman.

Hátranézett: hát, legalább a hét lézerakna, és a vágótöltet együttes robbanása miatt lezáródott második szakaszajtó is hátráltatja majd egy kicsit a katonákat.

Remélte, eléggé ahhoz, hogy egérutat nyerjen. De merre meneküljön? Túl sok volt a nehézség... Már megint. Egyelőre jobb, ha csak a dolog első felére koncentrál, az volt a legsürgetősebb.

Gyorsan körbekémlelt az újabb folyosón, aminek elején állt. Az itteni végén a padló és a plafon kissé bekormozódott és itt-ott megrepedt a robbanásoktól, de ezen kívül végig majdnem üres volt, eltekintve egy háromlábú, kameraállvány-szerű valamitől az egyik sarokban. De hát mire is számíthat az ember egy raktárházban: gyakorlatilag bármit tarthattak itt.

Átnézett a folyosó másik végébe, és ott jóval kevesebb ládát látott, mint ott, amerről jött, de persze ettől még lehetett ugyanolyan veszélyes környék. Mivel a falak alapos vizsgálata nem fedett fel további aknákat, végül óvatosan nekiindult.

Körülbelül félúton járhatott, mikor rövid sípszót halott. Na ne...

Rövid zümmögő hang, majd a feléje repülő golyók füttyülése. Remek! Nekilódult, és a hasán landolva vetette be magát két alacsonyabb láda közé. A lövések azonnal abbamaradtak, helyettük halk, ismétlődő sípjelek hallatszottak a folyosó mindkét vége felől.

Óvatosan felemelkedett, és kikukucskált az egyik láda pereme fölött a folyosó távoli vége felé. Ott is állt egy kamera-háromláb, valami olyasmivel a tetején, amit innen akár kamerának is lehetett nézni, azonban ahhoz túl gyorsan pásztázott jobbra-balra, hogy tényleg az legyen.

"PP-39 kilencmilliméteres mozgáskövető kamera-géppuska, mozgáskapcsolóval, és kiegészítő gránátvetővel, ami jelenleg nincs felszerelve."

Csodálatos. És most mi lesz? Idegesen fújtatva bámulta a padlót maga alatt, miközben igyekezett kigondolni valami tervet. A futás, pajzs hiányában, kiesett. Lehet, hogy a puskával szét tudná löni őket? Elképzelhető, de közben a géppuskák lövedékei ledarálnák, mert ahhoz ki kellene bújni a fedezékből. Nem is beszélve a távolság miatti mozgásenergia-veszteségről, és sörétszóródásról...

Micsoda technikai kifejezések. Azt persze tudta, mi a mozgásenergia-veszteség, de arról fogalma sem volt, és éppen ezért kíváncsi is lett volna rá, mi az a sörétszóródás.

Közben kihúzta a biztosítószeget egy gránátból, és lendületes mozdulattal áthajította a láda fölött.

- Hé...?

Megbízható volt, vagy sem, 'rossz énje' ezúttal pont a legjobbkor vette át az irányítást, mert a gránátok egyszerűen eszébe sem jutottak.

A sípolás abbamaradt, és megint lövedékek árasztották el a levegőt, a robbanóeszközt véve célba. Gordon igyekezett minél jobban meglapulni, mikor a gránát felrobbant.

- Alfa vezér, szem elöl tévesztettük a kék HEV-st.

- Keressék tovább. Bárki is az, nem agyas, ez már biztos.

- És a narancssárga ruhás fickó? Ő is közülük való lehet, uram?

Az már kicsit abszurd volna... Bár elég talpraesett alaknak tűnt.

Legalábbis ahhoz pusztán szerencsénél több kell, hogy valaki túléljen egy vágótöltetet, meg egy lézer-aknákkal teli folyosót. Ahhoz minimum a folyosó másik végében kellett már lennie, mikor a robbanás történt.

Ügyességet követelt volna átjutni az aknákon. Nem is keveset.

- Vigyék a felszínre, kihallgatni.

Ha egy kis szerencsájuk van, még mindig a között a két láda között lapul, ahol a kamera-géppuskák képein a legutóbb látszott.

A sípolás folytatódott, és kevés füst szállt fel a folyosó végéből.

Megint kikémlelt a láda fölött, és egy nagy fekete foltot látott a kamera-géppuska előtt néhány méterrel a földön, a fegyver viszont továbbra is bőszen pásztázott. A gránát mellément, vagy a lövedékek robbantották fel. A francba!

A következő azonban már ott is volt a kezében. De ezúttal felegyenesedett, így bekerülve a fegyverek látóterébe, eldobta a gránátot, majd lebukott, egy pillanattal azelőtt, hogy az első sorozatnyi lövedék elzúgott fölötte.

Újabb, az előzőnél nagyobb robbanás, és megint némi füst.

Újra kikukucskált, bár nem nagyon reménykedett. A sűrű fekete füst azonban most teljesen eltakarta a kamera-géppuskát, és mikor végül felszállt, láthatta, hogy a fegyver egy kupac fémszemétté változott.

- Ez az!

Máris sokkal lelkesebb volt, miközben azon vette észre magát, hogy megfordul, és felkészül a következő dobásra, ezúttal a folyosó elején levő fegyvert véve célba.

A biztosítószeg halk csendülése a földön, a géppuska hangja, egy robbanás, majd csend, és szállongó füst. Kettő-null a javára.

'Hehehe... Come get many!' Nem, nem így volt. 'Come get any?' Nem! 'Come get none? Bah...' Túl izgatott volt ahhoz, hogy jobban eltöprengjen a dolgon, inkább útnak indult a folyosón.

Legyőzhetetlennek érezte magát. Nem állhat útjába semmi. Egyszerűen semmi!

- Fedezékbe. Öt másodperc a robbantásig!

A rohadtak... Immár nyolcra emelkedett a veszteségek száma: egyet a narancsszín ruhás agyas csapott szét, hármat meg a kék ruhás kapott el, mikor elkezdett gránátokat dobálni.

És amilyen szerencsájuk van, az az öt embere, akiket a robbantató után küldött, hogy derítsék ki, mi van a lába között, még a végén azzal tér vissza, hogy az is férfi.

Hogy a pokolban találják meg így a célpontot?! Nem volt több ötlete.

A rádióból robbanás hallatszott, majd: - Mozgás, befelé! – végül lövöldözés hangja, vagyis észrevették a betolakodót.

De hát hogy a fenében élhette túl még *ezt* is? Egy karcolás nélkül sétált át annyi robbanóanyag között, amivel egy harckocsit is el lehet intézni, aztán meg kiiktatta mindkét

géppuskát. Legalábbis azok az egyik pillanatban még rendesen továbbították a másodpercenkénti egy képet, aztán meg semmit.

Soha ne becsülj alá egy agyast... Titokban már azt remélte, hogy a fickó valójában valami csaj, álszakállal és bajusszal. Mennyivel könnyebb lett volna a helyzetük, ha tényleg így van...

Verje meg az isten, rakásra!

A tűszakaszajtót berobbantották, Gordon pedig rémülten menekült, most éppen egy lépcsősoron sietett felfelé. Na ennyit a bátorságról.

Azt viszont nem igazán tudta, merre tart tulajdonképpen, mert a térkép, amit kapott, nem mutatta elég részletesen a raktárház területét ahhoz, hogy a ruha ki tudjon dolgozni egy optimális útvonalat rajta keresztül.

De legalább a felszínre vezető lift látszott rajta, és nem is volt messze.

Mikor a forduló után elindult a következő lépcsősoron, látta, hogy az az utolsó, utána pedig egy rövid folyosó vezet egy újabbhoz azok közül a zajos fémgalériák közül, ami itt egy nagyobb terem falán futott körbe, úgy hat méterre a padlótól.

Benézve füstöt, és romokat látott azon az oldalon, ami fölött ő is állt, átellenben pedig azt a katonát, akit ő intézett el valamivel korábban. És bár azóta ki tudja honnan, további halottak is kerültek a helyiségbe, az kétségtelenül ugyanaz volt, amiben már járt egyszer.

Sokáig töprengeni azonban nem volt ideje, mert mögötte minden másodperccel egyre közelebb hallatszottak a bakancsok. Nekiiramodott hát, és nagy csattogással átvágva a galérián, berontott a túloldalon levő egyetlen ajtón.

Azon túl három irányba indulhatott tovább. Melyiket válassza?

Ekkor a bakancsosok is megkezdtek a fémlemez-koncertet; már nagyon közel jártak!

Végül bevetette magát a bal oldali folyosóba, csak akkor véve elő a térképet, mikor már jócskán előrehaladt benne.

Rosszul választott... Nem, ez a helyes irány. Vagy mégsem? Túl sok volt a zavaró tényező ahhoz, hogy nyugodtan áttanulmányozhassa a térképet, és a mögötte kicsapódó ajtó hangja sem nyugtatta meg különösebben.

Megint futásnak eredt, és az első kereszteződésben teljesen véletlenszerűen jobbra fordult, megkerült egy ládát, majd vállal nekirontva benyomott egy biztonsági ajtót, ami a folyosó végét zárta el. A fegyverek épp akkor ropogtak fel mögötte, de el is hallgattak rögtön, mikor kikerült a tűzvonalból.

Viszont csapdába esett. Arról a galériáról, amire kijutott, nem volt lejáró, mert azt a nagyjából tizenkét méteres szakaszt, ami a lefelé vezető létrához vezetett, valami miatt felrobbantották, és a maradványai jó tíz méterre odalent heverték a földön.

A lövöldözés nem folytatódott; a katonák valószínűleg tudták, hogy zsákutcában van, és most jönnek érte.

Zsákutca volna...? Megint lenézett a korlát fölött, majd átmászott rajta, becélozta magát, és leugrott. Ez valakinek most nagyon fájni fog...

6. Lobbanáspont

A tábornok ismét maga elé bámult. Nem sokat változtak a dolgok.

- Uram... Uram, azt hiszem, erősítést kellene hívnunk.

A mesterlövész hangja ugyan nyugodt volt, mint általában, de a nyugalmon átütött egy cseppnyi rémület. A tábornok gyakorlott volt az effajta változások észrevételében, mert az a katona, aki aggódni kezd, rossz katona. De ezúttal mindenkinek jó oka volt az aggodalomra.

Fel voltak készülve a biztonsági személyzettel szemben. De velük nem találkoztak. Fel voltak készülve ellenséges katonákra. És voltak is ellenséges katonák, de azok szerencsére nem támadtak – legalábbis mindeddig. És végszükség esetén el tudtak volna bánni néhány bio-fegyverrel... De ezek nem bio-fegyverek voltak.

Hanem idegen lények.

- Rendben, őrmester. Addig húzzák be a fejüket.

A tábornok a rádióhoz ment, és átvette a híradós őrnagy által feléje nyújtott mikrofont. A vészhelyzeti frekvenciára váltott, és beszélni kezdett:

- Itt DF SOL. Utánpótlást kérek 21 EP, a jelenlegi helyzetünkre, ASAP; ismétlem, itt DF SOL kettő-egy-EP utánpótlást kér jelenlegi pozíciójára, vétel.

- Itt DF bázis, SO vezér. Kérés nyugtázva, ETA két óra. Vétel és vége.

- Rendben, emberek... Még két óra! – kiáltotta el magát, remélve, hogy azok közül az izék közül egy sem hallja.

Még két óra... A pokolban.

A fehér, városi álcaruhát viselő férfi meglepettnek tűnt, mikor egy narancsszín ruha fekete csizmatalpai vágódtak a gyomrába, és lökték a földre, így vált Gordon zuhanásának lefékezőjévé.

Megsérült talán, vagy meg is halt? Gordon remélte, egyik sem, de nem volt ideje ellenőrizni. Gyorsan körülnézett, kijáratot keresve, de azt kellett látnia, hogy egy sincs. Csak alacsony ládák, betonfalak, a lerobbantott galéria, pár homokzsák, amiből fedezéket építettek, meg egy fura fémalakzat...

A fémszerkezet felől hang hallatszott. Lassan egy betontömbnek tűnő valami kezdett felfelé emelkedni, és a hang egyre inkább egy teherlift zajaira kezdett hasonlítani. Hát itt volt, ezt kereste. Közel, és mégis annyira távol...

Őrült tempóban lódult neki, és gyorsan felkapaszkodott néhány méternyit a fémszerkezeten, majd látszólag emberfeletti gyorsasággal ugrott el és pördült meg a levegőben, hogy az utolsó pillanatban elkapja a lift ellensúlyát. Bal oldalt látta a féltucatnyi katonát, akik egy pillanatilag meglepetten nézelődtek.

Aztán észrevették Gordont, de már késő volt, mert ekkorra kívül került a lőútjukból, és hamarosan teljesen eltakarták a liftakna falai.

A lift tovább ereszkedett lefelé, az ellensúly pedig folytatta az emelkedést.

Mikor úgy tizenöt méter választotta el őket egymástól, egy fehér álcát viselő alak nézett le az aknába, majd a katona háromlövéses célzott sorozatokat kezdett szórni lefelé.

Gordon körbemászott, hogy az ellensúly eltakarja, és az új pozíciója elég biztonságosnak tűnt. A Gordonban lakozó másik személy azonban nem volt ennyire elégedett a dologgal, ugyanis mikor az ellensúly és a lift egy szintbe ért, a katona sisakját, és valószínűleg fejének nagyobb részét is, levítették a tizenkettes rohampuska lőszerének nehéz sörétjei.

Odalentről erre heves lövöldözés kezdődött, de a katonák már túl messze voltak ahhoz, hogy bármit is eltaláljanak.

Azután a sötétség lassan oszlani kezdett, és Gordon egyszer csak egy jó méterre találta magát a padlószinttől. Kimászott, és lenézett: enyhe szédülés, valamint alig kivehető fehér

ruhás alakok, amint sietve beszállnak a liftbe. De bármennyire igyekeztek, elkéstek. Gordon egyben volt, és végre biztonságban elérte a felszínt...

Most a felszíni raktárházban állt, amiben néhány láda árválkodott itt-ott, meg egy nagy, zárt kétszárnyas kapu, aminek bal szárnyába egy kis gyalogos-átjárót építettek. Telefonnak, rádióknak, vagy bármi ilyesminek semmi nyoma. A kijárat felé indult, mert a lift már útban volt fölfelé, és nem sokáig tartott neki, míg eléri a földszíntet, neki pedig nem sok esélye volt ennyi ellenféllel szemben. Minél gyorsabban sikerül segítséget szereznie, annál több ideje marad elrejtőzni.

Mikor azonban kilépett, nem tehetett mást, csak mozdulatlanra dermedt. Eszébe ötlött, hogy mennyire ostoba, hiszen erre azonnal rájöhetett volna...

Az alak belépett a lift helyiségébe, amint a katonák eltűntek a környékről.

- Az a férfi a narancsszín HEV-ben, ugyanaz volt, mint korábban?

- *Csak egy módon tudhatjuk meg.*

Az alak leászott a katonák által hátrahagyott kötélletrán, és besietett az ellensúlyt magába záró fémszerkezet alá. Nem akarta újra lehívni, és megvárni a liftet, hiszen gyorsabb út is kínálkozott felfelé.

A fűvóka erős, ám csendes impulzusa úgy öt méter magasba repítette a kék HEV-t, ahol az alak megkapaszkodott egy keresztartóban, és kivárt. A lift lassú volt, nagyon lassú, de a közvetlen összetűzés hat katonával kissé sok lett volna.

- *Most.*

Újabb impulzus, és az alak máris egy újabb, a lift jelenlegi helyzete alatt alig egy méterrel levő keresztartóba kapaszkodott.

- *Várj... Próbáld meg felkapaszkodni a lift aljára! Úgy egy kicsit gyorsabb lesz.*

Egy rövid lökés a meghajtóegységből, és az alak megkapaszkodott a teherlift aljának egyik kiálló részében. A következő pillanatban a katonák sávjára hangolt rádió befogott valamit.

- Hé, ti nem hallottátok?

- Negatív.

- Nem.

- Nada...

- He...?

- Semmit.

- Akkor csak képzelődöm.

Egy újabb hang csatlakozott az előzőkhöz, úgy tűnt, ő a főnök.

- Itt Alfa vezér. Visszatérhetek a korábbi feladatukhoz, elkaptuk a nyavalyást.

- Vettem, Alfa vezér. Vétel és vége.

Ezután hallatszott még egy kis nevetgélés, majd a lift megérkezett. Az alak előrelelendítette magát, és a lábaival kapott el egy keresztartót, majd felhúzza magát, kézzel is megragadta, és jobb felé kezdett kúszni, az ellensúly megvezetése irányába.

Felhúzta magát addig, hogy a padló pont szemmagasságban legyen, körülnézett, majd kimászott, mivel nem látott odakint senkit.

- ... Ki az ördög maga? És hogy a pokolban maradt életben?

A férfit már nagyban vallatták, a kérdéseket a rádión át is lehetett hallani. Mikor az alak kikukucskált a gyalogos átjárón, látótere gyorsan elsötétedett, ahogy a ruha észlelte, hogy a delelő sivatagi nap fénye túl erős a beltéri fényviszonyokhoz szokott szem számára.

- Tudja, mekkora bajba keverte ezzel magát, ember? Még szerencse, hogy pont olyasvalakit keresünk, mint maga. Bár még egyáltalán nem győzött meg.

A rövid jajkiáltás még ebből a távolságból is hallatszott. A szemei kezdtek átállni a kinti fényhez, és ahogy a védőréteg egyre átlátszóbbá vált, az alak jó tucatnyi katonát pillanthatott meg, egyikük, aki a főnöknek tűnt, tette fel a kérdéseket a férfinak.

Aki kétségtelenül narancsszín HEV-t viselt.

- Ez a szakáll vagy valódi, vagy nem semmi ragasztót használt hozzá. Próbáljuk meg kihámozni abból a vacakból, emberek.

- *Jaj ne! Ez a hang...*

- Milyen hang? – kérdezte az alak, de a következő pillanatban ő is észrevette. Nagyon halk volt, de azért hallható.

- Az isten verje meg, hát dinamittal kell kiszedni magát abból a ruhából?! Azonnal kapcsolja ki!

- Uram, hallok valamit.

- Negatív, katona... Na várjunk csak...

A zaj pillanatról pillanatra erősödött, és az alak még nem hallott ehhez hasonlót.

- *Mennyi éve volt, már, hogy utoljára hallottam ezt a hangot...*

- A hétszentségit, az meg mi az isten?!

- Osztag, nyugalom. Úgy látszik...

Mikor az a valami végül elhaladt fölöttük, egy szót sem lehetett hallani a fülhasogató zajtól. Az árnyék végigsöpört az udvaron, és hamarosan már az alak is láthatta, mit találtak a katonák annyira ijesztőnek.

Ez már túl sok volt. Először azt kellett látnia, hogy a katonák fő tábora itt van a felszínen; aztán kivallatták; majd azt igyekeztek kideríteni, nem nőnemű-e véletlenül, hogy ezt miért, arról fogalma sem volt; most meg ez...

A fejük fölött elhúzó hatalmas sugárhajtású gép túl nagy volt ahhoz, hogy valami szokványos szerkezet legyen. Alatta pedig... Bármilyen volt is az, jó nagydarab volt: legalább hat méter magas, úgy három-négy széles, teljesen fekete, és nagyjából emberi alakú. Már megint valami szörny? Úgy tűnt, nem lesz ideje kideríteni, mi lehetett, mert a jelek szerint a katonák, amint rájönnek, hogy nem nő, biztosan megölik.

És semmiféle 'rossz én' nem mentheti meg, *ennyire* egyenlőtlen helyzetben.

A gép hamarosan ledobta a hatalmas rakományt, ami pár száz méterre tőlük csapódott be, aminek hangja maga is majdnem olyan erős volt, mint a szállítógep dübörgése. Majd megkezdődtek a robbanások, amelyek mintha mindenfelől körülvették volna őket. Teljesen magán kívül, ugyanolyan állapotban, mint mikor a vizsgálati helyiségből menekült el, görnyedten tört ki egy alacsony betonkuckó felé, és csak miután berontott az ajtón, jutott el a tudatáig a rajta látható felirat: "E szektor, szellőzőrendszer-karbantartó akna"

- Hogy az a...

- Ne hagyják meglépni!

A katonák fejvesztetten rohagáltak, miközben az alak megtoldotta az első két gránátot még másik hárommal.

- *Szerencsénk volt, hogy rábukkantunk arra a raktárra!*

- Na igen, de a készlet nem fog örökké kitartani.

- *Akkor futás!*

A katonák ekkorra már valamennyire összeszedték magukat, így a kék HEV útja golyózáporon át vezetett. Egy jó méterrel mögötte felrobbanó gránát hasra lökte, de gyorsan felpattant, és bevetette magát a betonkuckóba, majd a narancsszín ruhás férfi után indult lefelé a húszméteres aknában. Úgy ötméterenként egy-egy pillanatra megkapaszkodott a létrafokokban, hogy ne zuhanva tegye meg a teljes magasságot, mert az még a HEV-ben is halálos lett volna.

Három... Hat... Legalább egy tucat gránát pattogott ide-oda a falak közt, és robbant fel leérve, de az alak már kívül volt a hatósugarukon, bevéve magát a szellőzőcsatornák labirintusszerű szövevényébe, amelyek szerencséire elég magasak voltak ahhoz, hogy az ember állva haladhasson bennük.

És ekkor megremegett a föld.

Az egymás után érkező lökéshullámok majdnem feldöntötték a kék HEV-t, majd a felszínre vezető folyosószakasz, amit a robbanások már egyébként is meggyengítettek, megadta magát, és beomlott mögötte.

- Legalább egy gonddal kevesebb. Ellenben: miért vagyunk itt?

- *Nyilvánvaló, hogy fent nem mehettünk tovább, így alul próbálkozunk. Ne aggódj.*

- Kicsit már késő is volna, nem? Néha nagyon vágyom rá, hogy megragadjam a nyakad, és tekerjek rajta egyet.

A hang nem válaszolt, talán, mert az alak joggal volt dühös. És most ennél sokkal fontosabb dolgokkal kellett foglalkozniuk.

A kommunikációs vonal egy reccsenéssel életre kelt.

- Asszonyom... Van... Egy kis gond az egyes egységgel.

A nő tudta, hogy hiba volt ilyen hamar beküldeni az egységet. De vállalnia kellett a kockázatot.

- Mi a helyzet?

- Az egyes egység sikeresen bemérte a célt, de végül túl korán oldotta le magát a találkozóhoz.

- A fene egye meg! – mondta a nő, majd nagy levegőt véve igyekezett lehiggadni, - Jól van, az én hibám volt. Tudnom kellett volna. Szedjék fel, és küldjék ki a kettes egységet, amint teljesen üzemképessé válik.

- Képtelenség, asszonyom. Az egység vagy két kilométer mélyen beágyazódott, áttörte magát egészen a fő energiatelepek egyikéig. Odalent túl nagy az elektromos interferencia, minden kapcsolatot elvesztettünk vele.

- Rendben, akkor hagyják. De a kettes egységet készítsék fel, amilyen gyorsan csak lehet.

- Az elég sokáig fog tartani, asszonyom. Nem hiszem, hogy tizenhét óránál előbb sor kerül rá, akkor sem, ha még annál is jobban sietnének, mint ahogy most tesszük.

- Tegyenek meg mindent, amit tudnak. – mondta a nő, majd lezárta a kapcsolatot, és újra eltöprengett. Még több baj. Úgy látszik, ebből sosem elég.

Dörömbölés.

Itt elég halkán hallatszott, és Gordon még mindig nem tudta kitalálni, mi okozhatja. Arra viszont emlékezett, hogy bármi volt is, már a D szektorban is hallani lehetett. Vagyis nem lett volna elszigetelve a két szektor? Nem valószínű, hogy így van, inkább más hangot hallhatott. Inkább ideje lenne kideríteni, hol van egyáltalán, és kapcsolatba lépni a külvilággal.

Bár... Volna még valami értelme? Leült, hogy körülnézzen, és gondolkodjon egy sort. Nem is igazán tudta, hogyan jutott le idáig, ebbe a helyiségbe. Hatalmas volt, főleg nagyon magas, és ő most majdnem a legtetején helyezkedett el, úgyhogy belátta az egészet: henger alakú, úgy ötven méter magas térség, melyen számos galéria futott körbe, egy ilyenén ült most ő is, különböző magasságokban. Mélyen odalent valami döbbenetesen zöld fényű anyag világított, tulajdonképpen az adta az egész helyiség világításának legalább a felét.

A hengeres helyiség közepén egy másik, fémes-kék színű, a padlótól a plafonig érő henger volt, amit szintén számos galéria vett körül, melyeket kis függőhidak kötöttek össze a külsőkkel. A belső hengeren pedig, nagy betűkkel a tizenegyes szám volt olvasható.

Mit keresett itt? Fogalma sem volt róla. Talán 'rossz énje' - micsoda hülye név - így igyekezett megmenteni?

- És most mi lesz?

Kevés olyan szörnyű dolog van, mint mikor az ember rájön: már nincs mit csinálnia. Mikor elfogynak a célok... Kapcsolatba kellett volna lépnie az intézmény többi részével, és figyelmeztetni őket arra, ami történik. De azok a katonák egy tisztogató osztag tagjainak tűntek.

Ami azt jelenti, hogy mindannyiuknak vége. Beleértve saját magát is.

És akkor még nem számolt a szörnyekkel, a pszichikai problémáival, a C szektor túlélőivel, sőt...

Gondolatai elakadtak, mivel rájött, hogy közben sírva fakadt. Nagyon üresnek érezte magát, sokkal inkább, mint bármikor, amikor megölt egy szörnyeteget, vagy – és erre csak most jött rá – mikor megölte azt a katonát. A sírás hangjai erőtlenül visszhangzottak a hatalmas helyiségben, még akkor is, mikor a fehérbe öltözött férfi megállt mellette.

Halál... Igen, számára már csak ez jutott osztályrészül.

- Maga... Maga nem közülük való, igaz? Nem, biztosan nem.

Megpróbált erőt venni magán, és könnyei függönyén át az alakra pillantott, igyekezve nem tudomást venni az újabb faviccról, amivel a ruha megpróbálta felvidítani. Egy tudóst látott, laborköpenyben. Egy egyszerű embert, aki segítséget ajánl, a feléje nyújtott kéz képében. Elfogadta, hagyva, hogy – bár erre tulajdonképpen nem volt szükség – felsegítsék.

- Maga a tudományos személyzethez tartozik, igaz?

Gordon bólintott.

- Én is gondoltam. Látom a tekintetéből... Mindegy, nincs oka aggodalomra, vagy pánikra. Attól csak még rosszabb lesz minden. Jöjjön velem, elkelne egy kis segítség.

Bár nem tudta, miről beszél a férfi, a nyomába eredt. Hiszen volt-e még bármi veszténivalója?

- ... Sajnálom, uram. Mindkettőt elvesztettük.

- Az alkalmatlanságáról majd később beszélünk. Most megszakítják a küldetést, és visszatérnek a Lambdába. Sürgetősebb... Ügyeink adódtak.

D nem is volt annyira dühös, mint amennyire várta, inkább csak aggódott. Bármilyen történet is, valóban komoly dolog lehetett.

- Vettem, uram! – a kapcsolat ezzel meg is szakadt, - Hallották, emberek. Csomagolunk!

Megint kudarcot vallottak. Pedig ezúttal nem lett volna szabad túlélőket hagyniuk...

- ... És tulajdonképpen ez minden. Elég különös... Nem gondolja?

Azok ketten meglepetten bámulták Gordont. Amit elmondott nekik, tényleg elég különösnek hangzott, de közel sem volt hihetetlen.

Ericson, az, aki rátalált Gordonra, szólalt meg először:

- Én már elég időt töltöttem el idebent, hogy semmin se lepődjek meg. Naponta szó szerint ezernyi kísérletet végeznek ebben az intézményben. Ez az eset tulajdonképpen eléggé etikátlannak tűnik... De nem ez az első alkalom, hogy ilyesmire utaló nyomokkal találkozunk. Szóval azt mondanám, a maga 'rossz énje' egy ilyen kísérlet eredménye. Azt javaslom, egyelőre ne aggódjon miatta.

- Azt mondja, egy kísérlet? De miért én? És kicsoda...?

- Mondtam, egyelőre ne aggódjon emiatt. Abból, amit elmondott, úgy tűnik, mikor működésbe lép, segíti, és védi magát. Tulajdonképpen még kapóra is jöhet a tervünkhöz.

- Terv?

Baldwin vette át a szót:

- Elégge elnagyolt dolog, de ez az egyetlen, amink van. Tudom, hogy a tizenegyes próbapad alatti szennyvízcsatornákon túl van az építmény hét fő áramellátó generátorának egyke. Úgy hírlík, onnan indul egy vágány, ami kivezet az egész építményből. Egy kis szerencsével eljuthatunk egész a sivatagig, a biztonságba.

- De... A többieket itt hagyjuk?

Újra Ericson beszélt:

- Vagy ez, vagy mi is meghalunk, ahogy ők, Gordon. Mindössze ennyi lehetőségünk van.

- Hát, akkor...

Gordon nagy levegőt vett. Nem volt helyes, amit tenni készültek, de igazuk volt. Más esély nem kínálkozott.

- Gondolom, ennek a tervnek van egy problémás része is, igaz?

- Nos... Emlékszik, beszélt arról a rezonancia-kaszkádról. Minden jel arra utal, hogy annak következtében néhány... Egyed kiszabadult, és lejutott a lenti radioaktív csapadékba. És bármilyen mutációk léptek is fel, az eredmény ettől még nem változik.

Ericson odalépett a leeresztett védőfal vezérléséhez.

- Emlékeztetem: most maradjon *nagyon* csendben.

A védőfal halkán félrehúzódt, és Gordon tátott szájjal bámulta a dörömbölés forrását.

Az alak már vagy negyed órája keringett a szellőzőjáratokban, mire végre kijutott a tizenegyes próbapad hatalmas henger alakú helyiségének egyik legalsó szintjére.

- ... *Ellenben még mindig azt mondom, hogy egyáltalán nem nézel ki rosszul... Főleg, ha időnként még mosolyogni is hajlandó volnál!*

- Na igen. Mintha volna valami jelentősége. Egyébként biztos vagy benne, hogy ez a jó irány?

- *Biztos vagyok. Az útvonal egy kissé kanyargós, de gond nélkül átjutunk...*

- Azt azért szeretném tudni, mi lehet ez a dörömbölés.

- *Hibásan működő dolgok... A rengés, meg minden miatt biztosan kifeküdt pár szerkezet. Valószínűleg nem kell aggódni miatta.*

Az alak mászni kezdett lefelé, de a létra felénél torz nevetésre figyelt fel.

- *Ott van egy! Ott van!*

Előhúzott egy MP5-öst, és teljes sorozatra állítva megszórta vele a Szolgát, ami a galéria fémjére omlott.

- *Más is van!*

A távolról kutyaugatásra emlékeztető hang már jó előre elárulta a 'Kutyaszem'-et, ami az egyik függőhíd közepén ugrált.

- *Vigyázz, azok a tartályok a falon...*

A figyelmeztetés azonban elkésett, a dög ugyanis a belső galéria egy részével együtt zuhant a mélybe, és az egész helyiség zengett a robbanástól.

Hirtelen egy mély, de elég hangos, nem emberi mordulás hallatszott, majd törő üveg hangja, és végül egy magányos puskalövés után egy ember fájdalomkiáltása.

- *Úgy látszik, nem vagyunk egyedül idebent.*

Miután újratöltött, az alak előrelódult, és a HEV meghajtóegységének segítségével átlendült a robbanásban megsemmisült jó tíz méteres szakaszon, zajosan érve földet a belső galéria maradványain. A dörömbölés felgyorsult.

- Jobb, ha gyorsan elhúzzunk innen. Az az ajtó valószínűleg egyenesen a belső térbe vezet...

A kis helyiségben két ajtó volt, az egyik zárva, a másik pedig nyitva, valamint egy kar. Az alak elfordította a kart, mire a két ajtó állapota felcserélődött.

Odabent még jobban hallatszott a nem emberi morgás, és a dörömbölés is sokkal tisztábban szólt. Valami határozottan a fémeket püfölte.

- Most már itt kell lennie, a sarok mögött...

De nem azt találta, amire számított.

Hát, végre megint talált valamit, ami értelmet ad az életének: harcolhat érte.

A változatosság kedvéért.

Azonban egyáltalán nem találta ironikusnak a helyzetet, sőt, tulajdonképpen hálát kellett adnia a 'rossz énjének', hogy még nem hányta el magát, vagy csavarodott be egészen. Mert az az íz, ami megölte doktor Baldwint, több volt, mint undorító.

Három hatalmas, zöld csáp, melyek mindegyike egy hosszú, éles fekete csőrben végződött, és mindegyiken egy kis hengeres valami pulzált fel-alá. Kettő közülük vaktában kopácsolt a belső galériákon, a harmadik pedig épp ekkor húzódott vissza Gordon lövése miatt, miután megállás nélkül áthatolt a biztonsági üvegen, doktor Baldwin testén, és a vezérlőhelyiség hátsó falán, amiben még egy lyukat is ütött.

Ő és Ericson kirohantak a vezérlőből, és hogy valamennyire tompítsák a dörömbölést, bezárták az ajtót. Egy tervet igyekeztek kiötlöni.

- Gordon, fegyverekkel nem megyünk semmire az ellen az izé ellen. Csak egy módon szabadulhatunk meg tőle: be kell gyújtani a próbapadon levő rakéta-hajtóművet!

- Gondolom, most jön a 'csakhogy' kezdetű rész, igaz?

- Igen, sajnos. Ezt a próbapadot ma karbantartásra jegyezték elő. Ennek a felügyeletére hívtak ide engem is, mikor az... Esemény történt.

- Hadd találgassak: a legtöbb rendszert kikapcsolták, mi?

- Igen. És sajnos ez még nem minden. Van még... Atyaég!

- Mi van?

Gordon kérésére egy különös kutyaugatással keveredő torz nevetés válaszolt, ahogy egy idegen töltődni kezdett a fölöttük levő szinten, ám Gordon néhány lövése gyorsan véget vetett a dolognak. A vakkantások és ugatások azonban ettől nem szűntek meg. Mert torz, de minden kétséget kizáróan vakkantások voltak.

- Egy... Kutya?

- Nem tudom, mik azok, de nem kutyák, az biztos.

Gordon erre megint körülnézett. A próbapad belső oldalán csak két kör alakú járat volt, és Gordon a felsőről figyelte a helyiséget. A galériákat eredetileg fémkorlátok szegélyezhették, de a közelmúlt eseményei miatt nem volt meglepő, hogy ezeknek egy része már nem volt sehol.

- Miből gondolja?

- Először is, kutyákat nem engednek be az építménybe. Kicsit mániás dolognak tűnik, az igazi okot nem tudom. Másodszor, mert már láttam őket.

Az ugatás közeledett, majd a hang forrása is láthatóvá vált. Tulajdonképpen egész jópofa valami volt, alacsony, világoszöld színű, a hátán kék csíkokkal, és vagy száz szemmel. Olyan alakja volt, mint egy négy lábon álló, felfelé fordított ujjpercnek. Felmordult, de nem lehetett megállapítani, hogy barátkozni akar, vagy épp rossz kedve van, miközben szemei kis lámpácskák gyanánt pislogtak. Azután támadásba lendült.

A két férfi a fülére tapasztotta a kezét, mikor a még a dörömbölést is elfedő, fűlsiketítő ultraszónikus lökeshullám lecsapott rájuk. Ericson menekült, Gordon viszont nem mozdult, mintha 'rossz énje' úgy döntött volna, hogy egyáltalán nem csinál semmit.

Az utána következő megkönnyebbülés rövid volt, mert a következő támadás mintha egy robbanás szele lett volna, egy jó métert lökte hátra, majd teremtette a földre.

BEEP *BEEP* *BEEP* *"Figyelem: súlyos szónikus sokk érte."* *BOOP* *BOOP* *"Giroszkópok leálltak – újrászinkronizálás folyamatban."* *BOOP* *"Páncélzat állapot: kilencvenöt százalék."*

Gordon hallása csak akkor állt helyre, miután a teljes automata módra állított puska már a kezében volt, és meghúzta a ravaszt. Utána megint mozdulatlanra dermedt, de az ujjja a ravaszon pihent. A meglepetés csak egy másodpercig tartott, addig, míg a lény száz szeme zöld nyálkakupacokban kenődött szét a padlón.

A dörömbölés hangosodott.

- Látja? – kérdezte Ericson – Nem tudom pontosan, mik ezek, de olyan ultraszónikus lökeshullámot generálnak, ami meggyengíti, vagy akár teljesen le is bontja a molekuláris kötéseket. Kettőt öltek meg közülünk. Milyen jó volna mikroszkóp alatt szemügyre venni egy ilyet...

- Csakhogy nincs rá időnk. Szóval, pontosan hol vannak a próbapad rendszerei? Ericson erre idegesen kuncogni kezdett.
- A próbapad alsó szintjén levő ajtón túl. És az az egyetlen odavezető út.
- Valahogy sejtettem, hogy ez lesz. Gondolom, ilyen az én szerencsém. Akkor hát...
- Várjon, még nem volt időnk mindent elmondani, amire rájöttünk azzal a lénnel kapcsolatban. Kiderítettük, hogy teljesen vak, viszont a legkisebb zajra is érzékeny. Tulajdonképpen, ha egy hang sem hallatszana, szerintem teljesen ártalmatlan volna.
- Fémgalérián csattogó fémcsizmák, ez minden, csak nem zajtalan. Az egyetlen lehetőségnek az látszik...
- Ha bekapcsolja a ruhája lopakodó módját.
- Lopakodó mód? Erről még nem hallott.
- Az meg mi?
- Nem tudja? Már nem olyan a kiképzés, mint régen volt. Nagyon egyszerűen be lehet kapcsolni, megmutatom...

- Nagyszerű, egy böhöm nagy háromcsápos szörnyeteg. Még egy ilyen, és esküszöm, elokádom magam!

- *Hmm... Egy pillanat, emlékszem ezekre: jól hallanak, de vakok. Kapcsolj lopakodó módba.*

BEEEEEP *"HEV lopakodó mód bekapcsolva – hangelnyomás."*

Az alak körüli erőter egy pillanat alatt fázist váltott, és most a beérkező, és nagyjából a kimenő hangokat fogta fel az esetleges lövedékek helyett, a ruha felszínét pedig lágy, barnás színű zselé árasztotta el, ami a mozgékonyaság rovására ugyan, de hangtalan mozgást biztosított. Az alak gyorsan alkalmazkodott a megváltozott körülményekhez, és az előtte levő ajtó felé lépett.

A hatalmas csápok közül kettő a három szinttel magasabban levő galérián kopácsolt, a harmadik pedig egy szinttel alatta. Az alak meghúzódott a galérián, olyan csendben és mozdulatlanul, amennyire csak tellett tőle, hogy tanulmányozza a mozgásukat. A lény egy jó percig még dörömbölt, majd a csápok összegyűltek az alak fölött levő szinten, és halk, bánatos zümmögésbe kezdtek.

- Ez meg mit csinál?

- *Nem tudom, talán magát vigasztalja. Ne törődj vele, csak tűnés innen. Hadd gondolkodjam... Pár szinttel feljebb, aztán...*

- Aztán mi?

- *A narancsszín HEV-s férfi itt van fölöttünk egy szinttel. Egy CAWS-el céloz ránk.*

Az alak felnézett. Igen, tényleg ott volt a férfi, hangelnyomásos módba kapcsolt HEV-jében, rászegezett puskával.

- Nagyítás, kétszázötven százalék!

A látóteret egy az egyben a férfi arcának közelképe töltötte be.

- Hát... Itt üt meg a guta!

Az alak ezzel felemelte a kezét, és odaintett a férfinak.

'Mi az isten?' gondolta Gordon, mikor látta, hogy a kék HEV-t viselő alak odaint neki. A szörny egyre csak zümmögött, miközben óvatosan áthaladt az egyik csáp alatt, a zajelnyelő zselének köszönhetően hangtalanul, és ereszkedni kezdett a létrán, közben igyekezve nem szem elől veszteni az alakot. Mikor a közelébe ért, az megfontolt tempóban kilépett az ajtón.

Követte, és becsukta az ajtót maga után. Megfordulva azonnal felismerte a nőt, és megpróbált megszólalni.

- Már elfelejtette? Válassza az 'Időlegesen felfüggeszt'-et a lopakodó menüből.

- Kösz... Andrews kisasszony? Maga is túlélte! Már azt hittem, mindenki odalett idebent.

- Gordon, én is örülök, hogy látom. Mi szél fújta erre?

- Ez... Egy elég hosszú történet, és higgye el nekem, nem is akarja igazán hallani a részleteket. A lényeg, hogy tudok egy menekülési útvonalról! Valahol ott van, ez alatt a dög alatt, épp attól próbálok megszabadulni.

- Érdekes, én pedig... Ah, igazából nem is tudom, mit... Mindegy, az enyém is elég hosszú történet, és szerintem magát sem érdeklik a részletek. ... Viszlát.

- *Gina, te aztán tudod, hogy nyűgözd le a férfiakat. Mint általában.*

A nő megfordult, hogy távozzon, de Gordon megállította.

- Várjon, szerintem össze kellene fognunk! Sokat nőnének a túlélési esélyeink. És egyébként is, mi mást akarna csinálni, mint hogy kiutat keres innen?

- *Igaza van, Gina. És egyébként is, nekünk is pontosan arra kellene mennünk.*

'De csak hátráltatna minket' gondolta a nő.

- *Be tudott cserkészni minket. És erre csak nagyon kevesen lennének képesek.*

'Ez igaz. Biztosan csak nagyon-nagyon-nagyon-nagyon szerencsés, szerencsére pedig szükségünk van.' értett egyet a nő, végül így szólt:

- Hát... Na jó, rendben. De szólíts... Erm... Ginának, oké?

- Rendben, ööö... Gina kisasszony.

Ginának eszébe jutott, mikor három hónappal ezelőtt HEV-kiképzésben részesítette Gordont. Remek tudós volt, és a legudvariasabb mind közül, akikkel addig találkozott – különösen azzal a Bennet nevű fickóval összehasonlítva, aki folyton utána kajtatott - mindig tisztelettel szólította meg, amit pedig szinte senki más nem mutatott irányában. És bár gyakorlatilag mindent nagyon gyorsan meg tudott tanulni, a fegyverkezeléshez szinte semmi érzéke nem volt. Annyira rosszul teljesített, hogy néhány... Módosítást kellett alkalmaznia a vizsgapályán, hogy átengedhesse. De hát ki gondolta volna, hogy egyszer tényleg fegyvert kell majd fognia?

- Alfa egy jelentkezik, uram. A feladat...

- Újabb kudarc, tudom. De ahogy mondtam, ezt majd később megbeszéljük. Most magasabb prioritású gondjaink vannak. Mindenki befutott?

Alfa vezér körülnézett a kis helyiségben. Az ő osztágának túlélőivel együtt húszan voltak, és kissé zsúfoltan fértek csak el, de voltak már ennél sokkal rosszabb helyzetben is. De mégis, úgy érezte, ezúttal a dolgok lehet, hogy túlságosan kicsúsznak a kezéből.

Pontosabban, már ki is csúsztak.

- Igen, uram!

- Helyes.

Megjelent az építmény teljes térképe. Erősen kicsinyítve volt, mert a hatalmas kiterjedésű létesítmény csak így fért rá teljes egészében a kijelző néhány négyzetméteres felületére, de a kép hamarosan ráközelített egy helyszínre, alig egy kilométerrel délebbre a jelenlegi pozíciójuktól.

- Rövidre fogva: a kormány különleges erői a helyszínre érkeztek.

A szobát halk mormolás töltötte be, ami csak Alfa vezér jelzésére csendesedett el.

- És még nem is ez a legnagyobb baj. Jóval inkább az, hogy erősítést kértek. Sokat. A hírszerzés még mindig annak kiderítésén ügyködik, hogy mit is próbálnak elérni valójában, de annyi bizonyos, hogy legfeljebb pár órán belül az Apache-ok, F-16-osok, meg a kormányzati specialisták úgy fognak nyüzsögni mindenfelé, mint hangyák a szétrúgott hangyaboly körül. Egyedül nem tudjuk kiiktatni őket, a főparancsnokság pedig nem küld több erősítést.

D szünetet tartott, hagyta, hogy az emberei megemésszék a hallottakat, miközben a kijelző követte a kormányzati erők előrehaladását.

- Na, emberek, ez volt a jó hír. A rossz hír az, hogy a nagy N gyorsabban reagált, mint amire számítottunk, ezért alaposan át kellett dolgozni a terveinket. A részleteket G fogja elmondani...

Miután teljes lopakodó módra kapcsolták vissza HEV-iket, a két ember a legalsó szint felé indult.

A leereszkedés nem okozott különösebb gondot, de egy szónikus kutya felbukkanása bonyolított valamelyest a helyzeten. A dög pont a velük átellenes oldalon bukkant fel, és mivel odalent az volt az egyetlen ajtó, nyilvánvalónak tűnt, hogy nekik is arrafelé kell távozniuk.

Ahogy a zöldes lény zümmögni kezdett, száz szemével pislogva, a csápok elcsendesedtek. Egy szónikus támadás, és máris a nyakukon lesznek.

Gina zavartan pillantott Gordonra, mikor az lehagyta, és olyan gyorsan lódult a dög felé, amennyire a lopakodó mód csak engedte.

A kis kutyaszerű lény felvinnyogott, mikor Gordon szemén rúgta, de azonnal készülődni kezdett a támadásra. Gordon így, az egyre erősödő hanggal nem törődve felkapta, és behajította a középen levő lyukba, ahonnan a három csáp indult ki.

Ez után odaintett Ginának, hogy siessen, miközben a kutyaszerű lény eleresztett egy lökéshullámot a csápok közvetlen közelében. Azok azonnal felélénkültek, és a helyiséget fülsiketítő dörömbölés töltötte be, ami azonban el is hallgatott, mikor az alsó szintig leereszkedő csápok összezúzták a kutyafélét, közben alig milliméterekkel kerülve el az ajtó felé siető Ginát, aki, miután kiért, gyorsan becsapta azt maga mögött.

BEEEP "HEV lopakodó mód kikapcsolva."

Mindkét ruha felvette szokásos kinézetét.

- Szerencsére a magasabb frekvenciájú hangokat is elnyomja.

- Miért?

- Ehm... Ez is az egész estés változat része... Azt hiszem. Mindegy, Ericson odafent ellátott egy részletes listával arról, hogy mit kell tennem a próbapad beindításához.

- Ericson? Hmm... Avass be a részletekbe.

- Rendben: a lény alatt, a szennyvízcsatornáknak után van valahol egy iparvágány, ami egyenesen kivezet az építményből. Valószínűleg ez az egyetlen elérhető menekülési útvonalunk. De ehhez előbb meg kell szabadulnunk attól az izétől, azt pedig úgy érhetjük el, ha begyűjtjük a próbapadon álló rakéta-hajtóművet. A padot azonban sajnos leállították karbantartás miatt, jelenleg nem üzemel.

'Menekülési útvonal?' gondolta a nő, 'Tényleg így volna?'

- Amennyire én tudom, aligha. Viszont a fővágány egy darabon jó lenne nekünk az Egyetlen felé.

- Így nekünk szépen vissza kell kapcsolni mindent, igaz? – kérdezte Gina hangosan.

- Így van. Az esetleges szörnyektől eltekintve a dolog nem túl nehéz. Első lépés: bekapcsolni a szellőztetést. Második lépés: megnyitni az üzemanyag-csapokat. Van egy térképem is... – Gordon ezzel előhúzott egy kicsi, de kellően részletes térképvázlatot – Amin látszik, hová kell mennünk.

- Akkor indulás.

- Rég láttalak, kistesó... Ugye, így mondjátok ti, emberek?

- Te... Tűnj el! Tűnj el azonnal!

- Megijedtél, testvérem. Az összes testvérünk fél. Nem tudják... Nem tudják még, hogy már úgymint halottak. Rothadó, férgekkel nyüzsgő, de még mozgó hullák mindannyian. Mint te is. És azok a szálnalmas emberek, akiket a barátaidnak mondasz.

- Örült vagy. Az voltál mindig is! Amit tettél, amit most is teszel, a legerkölcstelenebb dolog, amit élő teremtmény valaha is tehet!

- Szálnalmas. Húsz évet töltöttél az emberek között, és máris átvetted a szokásaikat. Azért jöttem, hogy megkérdjelek, csatlakozz hozzám. De nyilvánvaló, hogy nem fogadnál el egy ilyen ajánlatot. Viszlát.

- Várj!

De a látomás, ahogy jött, el is múlt ugyanúgy.

Gina 'be' állásba kapcsolta a négy darab kétállású kapcsolót, Gordon pedig a négy motor elindításával tette teljessé a dolgot. A hatalmas ventilátor lapátjai lassan, nehézkesen lendültek mozgásba, több ezer köbméter levegőt indítva útnak a nagy átmérőjű szellőzőjáratokon át a próbapad felé.

- Rendben, ez megvolna. Most... - Gordon hirtelen elhallgatott, előrántotta a pisztolyt, és a tár felét a vezérlő egyik sötét sarkába ürítette. Tompa sikoly hallatszott, majd egy zombivá vált tudós zuhant ki a sötétből, sárga feje egy nyálkatócsát képezve puffant a földre.

Gina elképedve nézett Gordonra.

- De hogyan... Csak színlelted az egészet, igaz?

- Színleltem? Ja, a kiképzésre gondol? Nem. Nézze, ez is a hosszú változat egy része, de ha kéri a rövidített verziót: reggel úgy ébredtem, hogy képes vagyok rá. Megfelel?

- Nem. Jobb, ha elmondod.

Gordon zavarba jött, nem akart bevallani egy ilyen nyilvánvaló hülyeséget a nőnek, így igyekezett kikerülni a témát.

- Nézd, ha kijutunk innen, mindent el fogok mondani.

- *Számos titkolnivalója van, Gina. De úgy érzem, nem rossz szándékból titkolózik előtted.*

- Rendben, jól van, majd ha végeztünk. És most, hová?

Gordon átment a másik oldalon levő létrához, ami pont átellenben volt azzal, amin leereszkedtek ide.

- Csak itt fe... - Gordon elnémult, mikor meghallotta egy olyan kis sárga valaminek a hangját, mielőtt az ráugrott volna. Azonnal hátraszökött, a pisztoly a kezében termett, de Gina megelőzte; első lövése a lény egyik mellső lábát törte el, amitől az felfordult, a másodikat pedig a szája közepébe kapta, abba bele is pusztult.

- Köszönöm... Egyébként... Nincs valami ötlete, mik lehetnek ezek?

- Őszinte leszek, Gordon, fogalmunk... Fogalmam sincs róla. Bár amennyi kísérletet ebben az intézetben végeznek, ki tudhatja... Valószínűleg ez is valami biofegyver, mint az, ami a próbapadnál van.

- Biofegyver... Elképzelhető. Igen, elég valószínű.

Gordon szavai nagyon úgy hangzottak, mintha többet tudna annál, mint amit elmond, de Gina, miközben felmászta a létrán a másik vezérlőhelyiségbe, úgy döntött, egyelőre nem feszegeti a dolgot.

A helyiség nagyon sötét volt, Gordon azonnal pásztázni kezdett a beépített lámpával, és hamarosan Gina is követte a példáját. Nem volt valami nagy szoba, és ami fontosabb, semmi fenyegető dolog nem volt előttük, alattuk, vagy éppenséggel fölöttük. Gordon észrevette a keresett konzolt, és Ericson utasításait követve 'be' állásba kattintotta az összes kapcsolót, amit rajta látott, majd megpróbálta lefelé húzni a kart, de az nem mozdult.

- Beragadt volna? Fura...

- Várj csak... Mit mondott az a tudós, melyik kapcsolókat kell átállítani?

- Hát, tulajdonképp mindet, aminek van 'be' állása.

- Nah... Tudós létére ezt aztán jól elmagyarázta. Mindegy, egyet akkor is kihagytál.

Egy kattánás után a kar felszabadult, és azonnal lebillent a maximális beállításra. Gordon megmozgatta, de olyan könnyen járt, hogy mikor feljebb emelte és elengedte, megint azonnal visszaereszkedett a maximumra.

- Hát... Azt mondta, állítsuk úgy fél teljesítményre... De szerintem nem lesz baj, ha maximumon hagyjuk. Mit gondolsz?

- Nem is nagyon tudnánk máshogy beállítani. Na, gyerünk vissza.

- Asszonyom? A hírszerzési részlegünk most rögzített egy közleményt a Fehér Házból. Jó volna, ha vetne egy pillantást az átiratra.

A hang az interkomban szünetet tartott, hogy az idősebb nő elolvashassa a monitorán megjelent szöveget.

- Ez rossz hír...

- És az összes még meg sem jött. Vagy öt-hat bázisról vontak össze erősítést, az Államok egész területéről. A fél hadsereg a Black Mesa felé tart. Az utasításai?

- Folytassák a jelenlegi terv szerint. Mindennemű változásról értesíteni fogom magukat.

A nő ezzel visszatért töprengéséhez. Úgy látszott, mostantól igazán felélénkülnek a dolgok.

- ... Szóval, ahogy mondtad, úgy ébredtél, hogy rájöttél, képes vagy fegyvert forgatni, és úgy reagálni az ellenfelekre, mint egy képzett katona...

Alig hagyták még maguk mögött az üzemanyag-szivattyú vezérlőjét, mikor Gina megint kérdezősködni kezdett Gordonról. Ő nagy levegőt vett, majd vonakodva, de legjobb tudása szerint belekezdett a válaszbába.

- Nézd, ez... Elég hülye dolog. Szóval, lent voltunk a C szektorban, egy Etherthel-mintát vizsgáltunk, ám valahogyan létrejött egy rezonancia-kaszád, utána pedig megkezdődött ez az egész zűrzavar.

- Ether-micsoda? Rezonancia... Ah, ne is próbáld elmagyarázni, inkább folytasd.

- Utána egy darabig nem valami tiszták a dolgok... De mikor úgy-ahogy magamhoz tértem, elkezdődött... Nem is igazán tudnám leírni az érzést, de néha úgy érzem, nem én irányítom a testemet, hanem valaki más... Mint ahogy nemrégiben is történt.

- És az... A másik személy kiváló céllövő, és harci tapasztalatai vannak?

- Igen. Tudom, ez alapján azt hiheti, hogy vagy komplett flúgos vagyok, vagy nagyon rosszul hazudok. De...

- Gina! Ez lehetetlen... Tudom, hogy teljesen lehetetlen, de... Bízz benne!

- Igazad van, tényleg úgy hangzik, de nekem is van még valaki a fejemben, aki azt mondja, bízzam meg benned... És tudod mit? Azt hiszem, megteszem.

- Ez most valami vicc volt?

- És amit te mondtál?

A nő ezzel elmosolyodott, majd mászni kezdett a próbapad középső része felé vezető létrán. A móka könnyebbik felén túl voltak, most megint három emeletet kell mászniuk anélkül, hogy az a csápos lény észrevenné őket. Gina azt már korábban kiderítette, hogy a meghajtóegységgel nem juthatna fel, mert a második emeleti galéria a pad túloldalán volt, a közelebbi meg vagy harminc méterrel a fejük fölött. Úgyhogy maradt a rázósabb útvonal.

Csak nehogy megint felbukkanjon egy olyan ultrahang-kutya...

BEEEEEP "HEV lopakodó mód bekapcsolva – hangelnyomás."

A két HEV-t megint elborította a barna hangelnyomó zselé. Elhelyezkedtek az ajtó két oldalán, arra az esetre, ha a lény esetleg megpróbálná meglepni őket, azonban ez nem volt valószínű, mert azt még az erős hangtompításon át is hallották, hogy a csápok nem ezen a szinten voltak, majd Gordon meghúzta a kart. Az ajtó halkán, vagy legalábbis a dörömbölésnél jóval halkabban, félrecsúszott, és a páros, Gordonnal az élen, bevonult.

Gordon felnézett, majd három ujját mutatta Ginának: a lény három szinttel feljebb volt. Pont ott, ahová menni akartak.

Lassan mozdultak, sokkal lassabban, mint azt a zselé lehetővé tette volna, miközben a szörny dörömbölése egyre lassult, majd teljesen meg is szűnt, mire mászni kezdtek felfelé az első létrán. Mint korábban, a lény megint zümmögni kezdett, mintha saját magát akarná szórakoztatni. Elvégre a hang volt az egyetlen, amit a külvilágból észlelni tudott.

A páros óvatos előrehaladással érte el a második létrát, és mászni kezdtek, ám ekkor a zümmögés abbamaradt, és a három csáp megindult feléjük. Mindegyikük a galéria úgy egy-

egy harmadát kezdte pásztázni, de elkéstek, mert ekkor már mindketten a fölöttük levő szinten voltak. Viszont ez csak két dolgot jelenthetett: a lény vagy hallotta azt a minimális zajt, amit kelthettek, vagy valahol nem voltak elég óvatosak.

A szörny megint dörömbölni kezdett, ők ketten pedig gyorsan átvágtak a galérián a túloldalra, és megint mászni kezdtek.

Amint Gordon felért, Gina is felfelé indult, de legnagyobb meglepetésére a létra megadta magát. Elengedte a létrafokot, és oldalra lökte magát, de már nem tudta megakadályozni, hogy a kiszakadó létra nagy zajjal a galériára ne csapódjon. A hang még az erős tompítás mellett is hangosan visszhangzott, a dörömbölés pedig azonnal abbamaradt, ahogy a szörny felemelkedett, az új zaj forrását keresve.

Ekkor néhány puskalövés keltette fel a lény figyelmét.

Egy szinttel feljebb Gordon olyan gyorsan rohant, ahogy a lopakodó mód engedte, közben megeresztett egy-egy lövést a szörny felé. Már majdnem a galéria felénél járt, mikor az egyik csáp felkészült, hogy lecsapjon.

"A meghajtóegység!" A hang hosszan visszhangzott Gina fejében, miközben botladozva eredt futásnak. Majd felugrott, és az utolsó pillanatban kapcsolta be a meghajtást. Azt viszont csak ez után vette észre, hogy így pont a felé a csáp felé tartott, ami Gordont fenyegette.

Gordon számára a jelenet természetellenes lassúsággal játszódott le, miközben kezei újra elsütötték a puskát, ami most pontosan a pulzáló hengerre volt irányozva. A csáp felsikoltott, és vonaglani kezdett, viszont eközben pont úgy fordult, hogy a hengeres képződménye épp beleért Gina meghajtóegységének lángjába.

A világ szokásos fordulatszámra gyorsított, Gina földet ért a legfelső szinten, a sérült csáp visszahúzódott a próbapad legaljába, ő maga pedig eszeveszetten rohant a létra felé. A másik két csáp határozottan bosszúra készült.

Gordon felkapaszkodott a létrán, és megragadta Gina lenyújtott kezét.

BOOP "Erőemelő mód."

Játszi könnyedséggel emelkedett fel, a ruhák rájöttek, mit akarnak viselőik, és ennek megfelelően állították be magukat. Csodálkozhattak volna megint egy sort, ha lett volna rá idejük, vagy kedvük.

Szerencsére a legfelső az ajtó közel volt a létrához. Berontottak rajta, és lezárták maguk után, csak egy pillanattal az előtt, hogy a maradék két csáp egyike elkezdett dörömbölni rajta, megpróbálva beszakítani az ajtót. A páros legnagyobb szerencséjére azonban az ajtó állta az ostromot.

BEEEEP "HEV lopakodó mód kikapcsolva. Figyelem: lopakodó mód tartalékai lecsökkentek. Kérem, keresse fel a legközelebbi töltőállomást."

Töltőállomás. Igen, az jó lett volna... Hiszen pajzsa sem volt már egy ideje.

- Hé, Gina, nem tudod, merre van a legközelebbi töltőállomás?
- Máris kifogytál valamiből?
- Nincs pajzsom, és a... Lopakodó mód tartalékai is fogytán vannak.
- Nincs pajzsod?
- Ez is a hosszú történethez tartozik, és azt a részt nem tudom kellően lerövidíteni. Majd később. Szóval, tud töltőt a közelben?
- Ehm, persze...

- Uram, az erősítés ETA harminc perc! Megvan a teljes lista.
- Hallgatom, őrnagy.
- Igen, uram! Hat Apache, tíz F-16-os, egy F-22-es prototípus, és öt Chinook, három-három ötfős rohamosztaggal, felszerelve, bevethető állapotban.
- Kiváló. Lelépni!

Az alacsony, tereptarka álcaruhát viselő férfi tisztelgett, és visszatért a rádióhoz.

'Úgy látszik, most már egy menetben akarják letudni a dolgot.' – gondolta a tábornok, miközben szemügyre vette, mi maradt az osztagából, néhány órányi küzdelem után. Az amerikai hadsereg vastartalékából valók voltak, mégis, azzal szemben, amivel fel kellett venniük a harcot, zöldfülűnek tűntek mindannyian.

A vezérkar elégedett lehetett, hogy a fiúk egyike sem kattant ki már a szörnyek pusztá látványától is. És azt ő is csodálta, hogy ő maga hogy bírta ki. Állt már szemtől szemben a halállal, többször is, mint kellett volna, ezt az arcán maradt hegek, meg a kupacnyi kitüntetés – a jelenlegi küldetésről nem is beszélve – ékesszólóan bizonyította. De a halálnak mindig emberi arca volt.

Egészen mostanáig.

És valamiért ez a tény sokkal jobban megijesztette, mint maguk a szörnyetegek.

Gordon és Gina, immár teljesen feltöltött ruháikban igyekeztek vissza a próbapad vezérlőjébe, ahol Ericson rejtőzött, rájuk várva.

De mikor elérték a bejáratot, már tudták, hogy valami nincs rendben. Az ajtó nyitva volt. Helyesebben, kiszakadt a helyéből.

- Ne... Istenem, ne!

Azzal sem törődve, hogy a lény újra beronthat a védőüveg maradványain át, Gordon berohant a helyiségbe, de csak vért talált mindenfelé, és Ericson széttépett holttestét.

- Neeee...

A szörny, ami ekkor épp két szinttel lejjebb dörömbölt, Gordon kiáltására azonnal felemelte három fejét, hogy utánanézzon a dolognak.

Gordon sírt. De örült neki, mert végre legalább érzett valamit, valaki más iránt...

A lény ekkorra észrevette a zajforrást, és felkészült, hogy betörjön, de Gina már a pult körül ügyködött, és végre megtalálta a védőpajzsot leeresztő gombot. Lecsapott rá, a hatalmas csáp pedig visszhangzó dörrenéssel vágódott neki a szuperkemény védőpajzsnak, aminek hallatán mind az, mind két társa ismét veszett vagdalkozásba kezdett.

- Nem tehetsz már érte semmit, Gordon. Folytatnunk kell...

Gordon még mindig sírt, mikor Gina a vállára tette a kezét. Szomorúsága hirtelen elmúlt, könnyei elapadtak, és már megint nem érzett semmit, csak az ürességet. Mint korábban.

- Igen. Igazad van.

Gordon szemügyre vette a pultot, majd megnyomta a 'próbagyújtás' gombot. Bár nem fogja jobban érezni magát a gyilkos fölötti bosszú miatt, de akkor is bosszút áll.

- Asszonyom, próbagyújtást észleltünk az E szektor tizenegyes próbapadján.

- És?

- Azt a padot ma üzemben kívül helyezték, mert karbantartásra volt előjegyezve.

- Ah. És ez egy újabb problémát jelez, ha jól sejtem.

- Attól tartunk, nem kizárható.

A pulton levő monitorok bekapcsoltak, és meglepő részletességgel közvetítették a gyomorforrató műsort. A rakétahajtómű lángja egész a padlóig nyúlt, teljesen elfedve a három csapot. Hallani azonban így is lehetett őket: hangos, hátborzongató visítás visszhangzott a helyiségben. De a páros egyik tagján sem látszott szánalom, vagy megbánás.

A láng kialudt, a lénynak már nyoma sem látszott, Gordon pedig bekapcsolta a hűtőrendszert, ami egy perc alatt lenyomta a próbapad hőmérsékletét a már majdnem elviselhető negyvenöt fokra.

Gina szótlanként, minden sietség nélkül lépett ki a vezérlőből.

Gordon viszont azon töprengett, volt-e joguk megölni egy lényt, ami legjobb tudomásuk szerint csak magát védte.

Egy lényt, amiről egyáltalán *semmit* sem tudtak?

Még mindig olyan sok kérdés... Válaszok nélkül. 'Csak előre.' - mondta magának, és úgy is tett.

Ekkor riasztókürt harsant, és a vezérlő villogó vörös fénybe borult a figyelmeztető fényektől.

Rövid trillázás, majd egy szörnyen hangzó szintetikus férfihang szólalt meg:

"Figyelem: üzemanyag-szivárgás az E szektor tizenegyes próbapadján."

Ekkorra néhány cső már el is hasadt, és üzemanyagot locsoltak mindenfelé.

A páros kirentott a helyiségből, és sietve leereszkedtek a legalsó szintre, majd lenéztek a próbapad aljába. Egy nagy csatornanyílás volt odalent, amit valószínűleg a kísérletek maradványainak eltávolítására használtak, és amin a lény is bejutott a helyiségbe. Annak azonban nem volt nyoma, valószínűleg visszaesett a nyíláson át.

A riasztó tovább üvöltött, és a hang is mondta a magáét:

"Figyelem: kérem az E szektor tizenegyes próbapadjához vezető összes üzemanyag-vezeték lezárását, üzemanyag-szivárgás miatt. E szektor, teljes személyzet: kérem, haladéktalanul áramtalanítsák az összes hajtómű gyújtóberendezését."

Lemásztak a nyílásba vezető létrán, és egy kis, lejtős járatban találták magukat, aminek távoli vége felől halvány fény érkezett. Sietve indultak arrafelé, majd Gina leült, és hagyta magát lefelé csúszni a lejtőn. Nem tűnt valami biztonságos megoldásnak, de Gordon követte a példáját, mert kétségtelenül így haladhattak a leggyorsabban. Odafent ugyanis a figyelmeztetések egyre súlyosabbá váltak:

"Figyelem: többszörös tűzfészek az E szektor tizenegyes próbapadjánál. A szektor biztonsága megszűnt. Kérem, haladéktalanul ürítsék ki az E szektort. Az összes biztonsági egységnek: tizenegyes padot lezárni. Azonnali szerkezeti összeomlás várható..."

Folytatása következik...